

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

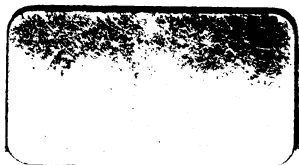
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

~~XIX, B.~~

40 te 63

יהוה

[EPICI GRAECI]

EPICORUM GRAECORUM
FRAGMENTA.

COLLEGIT DISPOSUIT COMMENTARIUM CRITICUM

ADIECIT

GODOFREDUS KINKEL.

VOL. I.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXVII.

Recd. Aug. 28. 1879.

PATRI OPTIMO

S

HOC VOLUMINE CONTINENTUR

Cyclus	1
Carmina heroica Homero vulgo adscripta	59
Carmina minora. Margites. Cercopes	63
Incertae sedis fragmenta	70
Alcmaeonis	76
Danais	78
Hesiodus	78
Eumelus	185
Cinaetho	196
Carmen Naupactium	198
Asius	202
Chersias	207
Hegesinus	208
Phoronis	209
Heracleides	212
Minyas	215
Theseides	217
Thesprotis	218
Musaeus	218
Epimenides	230
Onomacritus	238
Abaris	242
Aristeas	243
Antimachus Teius	247
Pisander Camirensis	248

Panyassis	253
Choerilus Samius	265
Epilycus	272
Melanippides	272
Niceratus	272
Antiphon	272
Antimachus Colophonius	273
Choerilus Iasensis	308
Anyte	311

CYCLUS.

Photii Bibl. 239 p. 318^b Bekker. Ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς ΠΡΟΚΛΟΥ χρηστομαθείας γραμματικῆς ἐκλογαί. ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς ὃ διηρημένον λόγους (Ex libro I.) p. 319^a, 17 sqq.: γερόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. διέρχεται δὲ τούτων, ὥς οἶόν τε, καὶ γένος καὶ πατρίδας καὶ τινὰς ἐπὶ μέρους πράξεις. διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτοῖ¹⁾ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννῶσι Κύκλωπας· διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἑλλήσι μυθολογούμενα, καὶ εἰ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται· καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος, ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσεύς τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ἣ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου ἀγνοοῦντος κτείνεται. λέγει δὲ ὥς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὥς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. λέγει δὲ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πρα-

1) Sic Heyne; αὐτῷ codd.

γματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. λέγει δὲ καὶ περὶ
 τινων Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὥς οἱ μὲν ταῦτα
 εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἑγησίον¹⁾
 τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον
 δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίμφ, καὶ διὰ τὴν
 αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ'
 οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς]²⁾ ταύτη τῇ αἰτίᾳ· μηδὲ γὰρ
 Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

Ex Photio hauriunt Etym. M. p. 327, 39 sqq. et
 Anonymus Byzantinus apud Cramer. Anecd. Gr. Oxon. III.
 p. 189. Cf. Schol. Basilii in Gregor. Naz. ap. Gaisf. in
 Suid. v. ἐγκύκλιον (A. Jahn in Mign. Patrol. Graec. XXXVI
 p. 914°).

Proclus in Chrestom. [Cod. Marc. 454 fol. 1^v]: Γέ-
 γραφε δὲ (Homerus) ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσ-
 σειαν, ἣν Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦνται αὐτοῦ.
 οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν κύκλον ἀναφέρουσιν
 εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα,
 Μαργίτην, βατραχομαχίαν³⁾ ἢ μυομαχίαν⁴⁾, ἐπτάπεκτον
 αἶγα⁵⁾, Κέρκωπας καινούς⁶⁾.

Suid. v. Ὅμηρος [II, 1 p. 1096 Bernh.]: Ἀναφέρε-
 ται δὲ εἰς αὐτόν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα· Ἀμαξονία,
 Ἰλιάς μικρά, Νόστοι, Ἐπικιχλίδες, Ἡδιέπακτος, ἦτοι
 Ιαμβοί, Μυοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία,
 Κεραμῖς, Ἀμφιαράου ἐξέλασις, Παίγνια, Οἰχαλίας ἄλω-
 σις, Ἐπιθαλάμια, Κύκλος, Ὕμνοι, Κύπρια.

1) Sic codd. *Al* ap. Bekk. (*A* = Marc. 450, *h* = Harl. 3592); Ἑγήσιον vulg.; Ἑγησίαν Sylb. ex Athenaeo XV p. 682 E.
 2) ὁ συγγραφεὺς om. *A*. 3) βατραχομυομαχίαν Dind. (Schol. ad II.) cum Allatio. 4) μυοβατραχομαχίαν Dind. 5) ἐντεπᾶκ-
 τιον· αἶγα cod., correxit Allatius, nisi quod Hesychii glossa
 deceptus ἐπταπέκτιον scripsit. 6) καινούς Dind. pro κενούς.

Proclus Γένος Ἡσιόδου (Gaisford Poetae minn. Græ. II p. 7 [8 Lips.]): *συνεγράφατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσιόδος βίβλους ἐκαίδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς ιγ'.*

Joh. Philoponus ad Aristot. de Sophist. elench. I. 10. 2 (locum inspicere non licuit): *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι Κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον, ὃ ποίημα τινὲς μὲν εἰς ἑτέροισ, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσιν.*

Clem. Alex. Strom. I p. 144 Sylb. 398 Pott. *Καὶ ταῦτα μὲν προήχθημεν εἰπεῖν, ὅτι μάλιστα ἐν τοῖς πάνυ παλαιοῖς τοὺς τοῦ κύκλου ποιητὰς τιθέασιν.*

Schol. ad Clem. Alex. Protr. II, 30. p. 26 Pott. (Vol. IV p. 104 Klotz.) *Κύπρια ποιήματά εἰσι τὰ τοῦ κύκλου· περιέχει δὲ ἀρπαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδηλος· εἰς γάρ ἐστι τῶν κυκλικῶν· κυκλικοὶ δὲ καλοῦνται ποιηταὶ οἱ τὰ κύκλῳ τῆς Ἰλιάδος ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ μεταγενέστερα ἐξ αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν συγγράψαντες.*

Athen. VII p. 277 E: *Ἐχαιρε δ' ὁ Σοφοκλῆς τῷ ἐπικῷ κύκλῳ, ὥς καὶ ὅλα δράματα ποιῆσαι κατακολουθῶν τῇ ἐν τούτῳ μυθοποιῳ.*

• Tabula quae vocatur Iliaca [Corpus Inscr. Gr. 6125 = Millin Gal. myth. Tab. CL = Müller de cyclo Graecorum epico, tab. = O. Jahn in libro qui inscribitur „Griechische Bilderchroniken“ Tab. I.] *Ἰλίου πέρσις κατὰ Σησίχορον. Ἰλιάς κατὰ Ὅμηρον. Αἰθιοπὶς κατὰ Ἀρκτῖνον τὸν Μιλήσιον. Ἰλιάς ἢ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυρραῖον.*

Tabula ap. Jahn. l. l. Tab. II, B. (cf. p. 4.) *Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν φασφιδῶν μή. Ἰλίου πέρσιν . . .*

Fragmentum tabulae olim musei Borgiani (nunc Neapolit.) ap. Heeren. Biblioth. litteraturae artisque

der Griechen bis zur Zeit Alexander's des Grossen" (Colon. 1840). Supplementum ed. 1841.

THEOGONIA.

Theogonia primum tenuisse locum videtur. Cf. Phot. p. 319^a Bekk.: διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς αὐτοὶ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς γεννώσι Κύκλωπας¹⁾ coll. Apollodor. I, 1, 1 sq. Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμον, γῆμας δὲ Γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων Γύην Κόττον, οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθεισκήσαν, χεῖρας μὲν ἀνὰ ἑκατὸν κεφαλὰς δὲ ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες, μετὰ τούτους δὲ Κύκλωπας, Ἀργὴν Στερόπην Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. De Theogonia disceptaverunt Müller de cyclo p. 52 et Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840. Vol. I p. 508, quibus adstipulor.

[TITANOMACHIA.]

[Titanomachia utrum huc pertineat necne, quaeritur: cf. Müller p. 53 coll. Apollodor. I, 1. 2 τέκνοί δὲ (Οὐρανὸς) αὐτίς ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας. Id. I, 2. 1. ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγένετο

1) Welcker (Cycl. ep. II p. 556) versum latere arbitratus, coni. τρεῖς ἑκατόγχειρας καὶ τρεῖς γεννώσι Κύκλωπας.

τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἔξεμει τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας οὓς κατέπινε· μεθ' ὧν Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχη συμμάχους· ὃ δὲ τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνας ἔλυσε. καὶ Κύνλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κυνῆν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαῖναν· οἳ δὲ τοῦτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων, καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς ἑκατόγχειρας καθίστασαν φύλακας.

Eumelo tribuitur Titanomachia a Schol. Apoll.; Eumelo vel Arctino ab Athenaeo. Apud alios ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας invenitur, ita ut appareat de auctore iam veteres dubitasse.

1.

Homer. Epimerism. in Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 75: Αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός, ὥς ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1165: Εὐμηλὸς δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα Γῆς καὶ Πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν. Ex hoc loco hausit Eudocia p. 29, 4 sqq.; cf. eandem p. 91, 20 sqq. Βριάρεως — κατὰ Εὐμηλον

Γῆς καὶ Πόντου. οὗτος καὶ Κόττος ἑκατὸν χεῖρας
ἐσχηκότες, μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Γίγαν-
τας.¹⁾ (Cf. ad Fragm. 7.)

3.

Schol. Ven. B ad Hom. II. Ψ 295: Καὶ ὁ τὴν
Τιτανομαχίαν δὲ γράψας δύο ἄρρενάς φησιν Ἑλίου
καὶ δύο θηλείας [ἵππους εἶναι]²⁾. Hygin. Fab. 183:
Equorum Solis et Horarum nomina. Eous³⁾, per hunc
caelum verti solet: Aethiops, quasi flammeus est, con-
coquit fruges. Hi funales sunt mares: feminae iugariae⁴⁾,
Bronte, quae nos tonitrua adpellamus, Sterope, quae ful-
gitrua. Huic rei auctor est Eumelus Corinthius.

4.

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι
νύχοντες παίζουσι δι' ὕδατος ἀμβροσίοιο.

Athen. VII p. 277 D: (ἐγὼ δὲ) . . . οἶδα ὅτι ὁ τὴν
Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὐμηλὸς ἐστὶν ὁ Κορίν-
θιος ἢ Ἀρκίτινος ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζό-
μενος, ἐν τῷ δευτέρῳ οὕτως εἴρηκεν „ἐν — ἀμβρο-
σίοιο“.

1) Versum corruptum, quem affert Schol. ad Pind. Nem.
III, 38 (Αἱ δὲ Ἑρακλεῖαι στήλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι,
καθό φησι [hic nomen auctoris excidit]) στήλαι τὴν Αἰγαίονος
αἰὸς μεδέοντι Γίγαντος Titanomachiae vindicandum esse censent
Voss et Weichert; alii Euphorionis esse putant. στήλαι τ' Αἰγ.
propos. Boeckh, στήσαντ' Αἰγαίονι αἰὸς μεδέοντι, Γίγαντες
Voss. — Fort. στήλαι τ' Αἰγαίονος αἰὸς μεδέοντος ἄνακτος.
— 2) ὑπαιν . . . cod. — 3) Legebatur Eos; corr. Micyll. —
4) Legebatur locarie; corr. Salmas. ad Sol. p. 192 D.

Fragm. IV. παίζοντες νύχοντο Bergk de reliquiis com.
att. p. 257 coll. Hes. Scut. 209.

5.

Μέσσοισιν δ' ὠρχεῖτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Athen. I p. 22 C: *Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτῦ-
 νος τὸν Δία ὀρχούμενόν που παράγει λέγων „Μέσσοι-
 σιν — θεῶν τε“.*

6.

*Εἰς τε δικαιοσύνην θνητῶν γένος ἤγαγε δαίξας
 ὄρκους καὶ θυσίας ἱερὰς καὶ στήματ' Ὀλύμπου.*
 Clem. Alex. Strom. I p. 132 Sylb. p. 360 sq. Pott. *Ὁ δὲ
 Βηρύτιος Ἑρμῖππος Χείρωνα τὸν Κένταυρον σοφὸν
 καλεῖ, ἐφ' οὗ καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας φησὶν
 ὥς πρῶτος οὗτος „εἰς — Ὀλύμπου“.*

7.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 554: *Ὁ δὲ τὴν
 Γιγαντομαχίαν ποιήσας φησὶν ὅτι Κρόνος μετα-
 μορφωθείς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρα τῇ Ὠκεανοῦ, διόπερ
 καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ Χείρων. τούτου δὲ
 γυνὴ Χαρικλώ.]*

Quae carmina Titanomachiam exceperint, nescimus.

* * *

[OEDIPODEA.]

[Quod de Titanomachia diximus, etiam in Oedipodeam
 valet. Laudatur in tabula Borgiaca; v. supra p. 4: τ]ήν
Οἰδιπόδειαν τὴν ὑπὸ Κιναιίδωνος τοῦ (cf. praefat.).

Fragm. VI. *ἱερὰς* Koechly coni. ep. I p. 10; *ἱαράς* vulgo.
ἱερὸς et *ἱαρός* confunduntur Philostr. Imagg. I, p. 769 Olear.
 et alibi. Cf. Panyasidis fragm. infra.

Fragm. VII. Titanes quum saepissime cum Gigantibus

1.

Pausan. IX, 5 11 (5), postquam versus Homericos Od. 1 271—4 laudavit, sic pergit: Πῶς οὖν ἐποιήσαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὴ τέσσαρες ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; ἐξ Εὐρυγανείας δὲ τῆς Ὑπερφαντος ἐγεγόνεσαν. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἐπη ποιήσας ἃ Οἰδιπόδια ὀνομάζουσι.

2.

Schol. Monac. ad Eur. Phoen. 1760: Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες (οὐδείς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός)

Ἄλλ' ἐτι κάλλιστόν τε καὶ ἡμεροέστατον ἄλλων,
παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἴμονα δῖον.]

THEBAIS.

Laudatur in tab. Borgiaca: v. supra p. 3. Pausan. IX, 9, 5 (3): Ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἐπη Θηβαῖς· τὰ δὲ ἐπη ταῦτα Καλλῖνος, ἀφικόμενος

commutentur (cf. Philonem ap. Euseb. praep. ev. I p. 39 D et disceptationem confusam in Schol. Eur. Hec. 471), hoc fragmentum ad Titanomachiam rettulerunt Weichert et Welcker.

Fragm. II. „Scholii veteris hae tantum supererant in Aug. cod. reliquiae, proximis e Pisandro (cf. infra) subiectae. Qui haec pauca de multis excerpsit literator ista reliquis forsitan adiecit: οὐδείς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός. Vetusti carminis versus describere neglexit, praeter hos duo suavissimos, quorum sensus ab illis pendet qui perierunt, aliunde tamen non difficulter eruendus. Utrum sint ex Oedipodiae poemate, an ex Heraclea Pisandri, definiri nequit.“ Valcken.

Cf. Schol. Plat. ap. Gaisf. Lect. Platon. p. 169 sq. (= p. 893^a 11 sqq. ed. Tur.) Μέλητος δὲ τραγωδίας φαῦλος ποιητής, Θραξ γένος, ὡς Ἀριστοφάνης Βατράχοις, Πελαργοῖς Λαῖον υἱὸν αὐτὸν λέγων· ἐπεὶ ὧς ἔτει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν καθήκεν, ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις.

αὐτῶν ἐς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι. Καλλίνω δὲ πολλοί τε καὶ ἄξιοι λόγον κατὰ ταῦτὰ ἔγνωσαν. Ἐγὼ δὲ τὴν ποιήσιν ταύτην μετὰ γε Ἰλιάδα καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς Ὀδυσσεά ἐπαινω μάλιστα. — Cert. Homeri et Hesiod. p. 323 Goettl. (19 Nietzsche.) ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαίδα, ἔπη ζ.¹⁾ Procl. Γένος Ἡσιόδου in Gaisford Poetae minn. Grr. II p. 6 sq. [7 Lips.] τὸν παλαιὸν δὲ Ὅμηρον Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησὶν ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχειν τῶν Θηβαϊκῶν στρατειῶν, καὶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. — Pseudo-Herodot. vita Homeri § 9 (p. 4 Westerm.): χρόνου δὲ προϊόντος ἐν τῇ Σμύρνῃ ἄπορος ἐὼν τοῦ βίου διενεόθη ἀπικέσθαι ἐς Κύμην, πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἑρμου πεδίου ἀπικνέεται ἐς Νέον τεῖχος, ἀποικίην Κυμαίων..... Ubi κατήμενος ἐν σκντεῖω παρεόντων καὶ ἄλλων τὴν τε ποιήσιν αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο, Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῷ.

Cyclica nominatur Thebais ab Athenaeo et alibi, cf. infra. — Leutsch Thebaidis cyclicae reliquiae [Gott. 1830].

1.

Ἀργος ἄειδε, θεά, πολυδίψιον, ἐνθεν ἄνακτες — Cert. Homer. et Hesiod. p. 323 sq. Goettl. 19 sq. Nietzsche. ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαίδα, ἔπη ζ, ἧς ἡ ἀρχή „Ἀργος — ἄνακτες“.

1) Sic Herm. pro ζ.

2.

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἥρως ξανθὸς Πολυνείκης
 πρῶτα μὲν Οἰδιπόδῃ καλὴν παρέθηκε τράπεζαν
 ἄργυρέην Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
 χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἶνον.
 αὐτὰρ ὃ γ' ὥς φράσθη παρακείμενα πατρὸς ἑοῖο 5
 τιμῆντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ,
 αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπαρὰς
 ἄργαλέας ἤρατο· θεῶν δ' οὐ λάνθαν' ἔρινύν·
 ὥς οὖ οἱ πατρώϊ' ἐν ἡθείῃ φιλότῃτι
 δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' αἰὲ πόλεμοί τε μάχαι τε... 10
 Athen. XI p. 465 E: 'Ο δὲ Οἰδίοπους δι' ἐκπώματα τοῖς
 υἱοῖς κατηράστο, ὥς ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιη-
 κῶς φησιν, ὅτι αὐτῷ παρέθηκαν ἐκπωμα ὃ ἀπηγορεύ-
 κει, λέγων οὕτως „αὐτὰρ — μάχαι τε“.

3.

Ἴσχιον ὥς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν εἰπέ τε μῦθον·
 ὦ μοι ἐγὼ, παῖδες μὲν ὄνειδελόντες ἔπεμψαν.

Fragm. II. 2. Οἰδιπόδῃ Herm. ad Soph. Oed. Col. 1377;
 Οἰδίποδι vulgo. — 7. μεταμφοτέροισι proposit. Meineke. Eustath.
 ad Od. p. 1684, 6 Rom. 434 Bas. ἀπώλοντο (sc. Eteocles Polyni-
 cesque) ἀλληλοκτονήσαντες διὰ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἀράς. ὧν
 αἴτιον κατὰ τινάς, ὅτι παρέθεντο ἐκεῖνοι τῷ πατρὶ ἐκπώματα,
 ἅπερ ἐκεῖνος ἀπηγορεύκει· ἦσαν δὲ ἐκεῖνα κατὰ τὸν πεποιη-
 κῶτα τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πατρὸς ἑοῖο τιμῆντα γέρα, τουτ-
 ἔστι τοῦ Λαῖου. — 8. θεῶν δ' — ἔρινύν („neque latuit deorum
 vindictam“) Meineke; θεῶν — ἔρινύν vulgo. — In extrema frag-
 menti parte secutus sum Meinekium; libri πατρώϊαν εἰη φιλότῃτι,
 in quibus Meinekio latere visum est quod in textum recepimus.
 Herm. voluit ὥς οὖ οἱ πατρώϊ' ἐνηεῖη φιλότῃτος δάσσαιντ'
 (δάσσαιντο vel δάσαντο libri), ἀμφοτέροισι δ' εἰο πόλεμοί τε
 μάχαι τε.

Fragm. II. 2. ὄνειδειον τόδ' Buttm. — 3. εὗκτο δὲ ΔΙ
 Buttmann Gr. Gr. II p. 405. Dübn.; cf. Schneidewin exercitt. critt.
 p. 29 (παῖδες μέγ'). — βασιλῆι Trich. Brunck; βασιλεῖ Schol. Laur.

εὐκτο Διὶ βασιλῇι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
 χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἄιδος εἰσω.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 1375: Τοῦτο ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν παραλελοίπασιν· ἔχει δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας οὕτως· οἱ περὶ Ἑτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἐκάστου ἱερείου μοῖραν τὸν ὦμον, ἐκλαθόμενοί ποτε, εἴτε κατὰ ραστώνην, εἴτε ἐξ ὅτου οὖν, ἰσχίον αὐτῷ ἐπεμψαν· ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγεννῶς, ὅμως γοῦν ἄρᾳς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας κατολιγωρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως· „Ἰσχίον — εἶσω“.

4.

Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτη.

Pausan. VIII, 25, 8 (5): ἐπάγονται δὲ ἐξ Ἰλιάδος ἔπη καὶ ἐκ Θηβαΐδος μαρτύριά σφισιν εἶναι τῷ λόγῳ (Neptunum Arionem e Cerere suscepisse)..... ἐν δὲ τῇ Θηβαΐδι ὥς Ἀδραστος ἔφευγεν ἐκ Θηβῶν „εἵματα — κυανοχαίτη“. Cf. Schol. Ven. ad II. Ψ 346.

5.

Pind. Ol. VI, 15 sqq. (23 sqq.) ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν ἐτασθέντων Ταλαίουίδας | εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμόν ἐμᾶς, | ἀμφοτέρου μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι, ubi Schol.: ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαΐδος.

6.

Apollod. I, 8, 4, 1: Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης ἔγνημεν Οἰνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἰππονόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν

γράφας τὴν Θηβαΐδα πολεμηθείσης Ὡλένου λέγει λαβεῖν Οἰνέα γέρας.

7.

Pausan. IX, 18, 6 (4): Πρὸς δὲ τῇ πηγῇ (sc. Oedipodiae) τάφος ἐστὶν Ἀσφοδίκου· καὶ ὁ Ἀσφοδίκος οὗτος ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Ἀργείους Παρθενοπαῖον τὸν Ταλαοῦ, καθὰ οἱ Θηβαῖοι λέγουσιν, ἐπεὶ τά-γε ἐν Θηβαΐδι ἔπη τὰ ἐς τὴν Παρθενοπαίου τελευτὴν Περικλύμενον τὸν ἀνελόντα φησὶν εἶναι.

EPIGONI.

Cert. Homeri et Hesiod. p. 323 sq. Goettl. 19 sq. Nietzsche. ὁ δ' Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαΐδα, ἐτὶ ζ, εἶτα Ἐπιγόνους, ἔπη ζ. Herodot. IV, 32. Ἀλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Τπερβορέων εἰρημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ὅμηρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὲ τῷ ἔοντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.

1.

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

Cert. Homer. et Hes. supra laudatum: ὁ δ' Ὅμηρος — Ἐπιγόνους, ἔπη ζ, ὧν ἡ ἀρχή „Νῦν — Μοῦσαι“. Aristoph. Pac. 1270 „Νῦν — ἀρχώμεθα“, ubi cf. Schol.¹⁾

2.

Suid. (Vol. II, 2 p. 1093 Bernh.) et Phot. Lex. v. Τευμησία: Περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες²⁾ ἱκανῶς ἱστορήκασιν, καθάπερ Ἀρι-

1) Ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου(!). 2) γεγραφεκότες Phot.

στόδημος. ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ θεῶν τὸ θηρίον τοῦτο τοῖς Καδηίοις, διότι¹⁾ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγονότας. Κέφαλον δὲ φασὶ τὸν Διόνου, Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, ὃν οὐδὲν διέφενγε τῶν θηρίων· ὃς²⁾ ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων· διώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός· καταλαμβανομένους δὲ περὶ τὸν Τευμησόν, λίθους γενέσθαι τὸν τε κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα. εἰλήφασιν δ' οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου.

3.

Herodot. IV, 32. Ἀλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Περβορέων εἰρημένα, ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνουσι, εἰ δὴ τῷ ἔοντι γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.

4.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 308. Οἱ δὲ τὴν Θηβαΐδα³⁾ γεγραφότες⁴⁾ φασὶν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντῶ ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφούς πεμφθεῖσα, καὶ κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξερχομένη περιέπεσε Ῥακίῳ τῷ Λέβητος υἱῷ, Μυκηναίῳ τὸ γένος. καὶ γημαμένη αὐτῷ (τοῦτο γὰρ περιεῖχε τὸ λόγιον, γαμῆσθαι ᾧ ἂν συναντήσῃ), ἐλθοῦσα εἰς Κολοφῶνα καὶ ἐκεῖ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσε διὰ τὴν τῆς πατρίδος πόρθησιν.

1) διὸ Phot. 2) θηρίων, ὡς Phot. 3) Leutsch theses sexaginta (1833), n. 15: „Thebais cyclica prius Argivorum bellum, contra Thebanos complexa est: postea vero a Grammaticis cum Epigonis coniuncta est. Hinc explicandi Herodot. IV, 32. Pausan. IX, 9. Schol. Apoll. I, 308“. 4) Müller p. 75.

* * *

CYPRIA.

De hoc poemate celeberrimo Schol. ad Clem. Alex. II, 30 p. 26 Pott. (Vol. IV, p. 104 Klotz.) *Κύπρια ποιήματά εἰσι τὰ τοῦ κύκλου· περιέχει δὲ ἄρπαγὴν Ἑλένης· ὁ δὲ ποιητὴς αὐτῶν ἄδελφος· εἰς γὰρ ἐστὶ τῶν κυκλικῶν κτλ.* (cf. supra p. 3).

Phot. Bibl. p. 319 Bekk. ex Procli Chrestomathia (cf. supra p. 1) *Λέγει δὲ καὶ περὶ τινῶν Κυπρίων ποιημάτων, καὶ ὥς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἑγησίνον τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνο¹⁾, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. ἀλλ' οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς] ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ· μὴδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.*

Suid. v. Ὅμηρος. *Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Κύπρια.*

Herodot. II, 116 sq. *ἐν τούτοισι τοῖσι ἔπεσι (II. Z 289—292) δημοῖοι ὅτι ἠπίστατο τὴν ἐς Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρου πλάνην· ὁμοῦρῆε γὰρ ἡ Συρίη Αἰγύπτῳ, οἱ δὲ Φοίνικες, τῶν ἐστὶ ἡ Σιδῶν, ἐν τῇ Συρίῃ οἰκέουσι. κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τόδε [τὸ χωρίον, quod secluserit Valck.] οὐκ ἦκιστα ἀλλὰ μάλιστα δημοῖοι ὅτι οὐκ Ὅμηρον τὰ Κύπρια ἔπεα ἐστὶ ἀλλ' ἄλλου τινός. κτλ.* (Cf. infra fragm. 8.)

1) Suid. v. Ὅμηρος (Vol. II, 1 p. 1096 Bernh.): *γῆμας δ' ἐν Χίῳ Ἀρσιφόνην, τὴν Γνώτορος τοῦ Κυμαίου θυγατέρα, ἔσχεν υἱεῖς δύο καὶ θυγατέρα· ἣν ἔγχευε Στασίνο^ς ὁ Κύπριος.* Aelian. Var. Hist. IX, 15. Tzetz. Chiliad. XIII. 636—640.

Athen. XV p. 682 D, E: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκῶς Ἠγησίας ἢ Στασίνοσ Δημοδάμας γὰρ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ [οὔ] κύπρια, Ἀλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναι φησι ποιήματα¹⁾. Cf. VIII, p. 334 B. Grammaticus (ap. Cram. An. Oxon. IV p. 315) de generibus artis criticae disserens: Ἐκτον κρίσις ποιημάτων· πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὥς ἡ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη. λέγεται γὰρ εἶναι Ἀντιφῶντος (l. Ἰοφῶντος) τοῦ Σοφοκλέους υἱοῦ. ὁμοίως τὰ Κυπριακά.

Carmen nominatur τὰ Κυπριακά a Tzetz. ad Lyc. Cass. 570. Eustath. ad. Od. p. 1623 Rom. Gramm. ap. Cramer. l. l. etc., τὰ Κυπριακά ποιήματα a Clem. Alex. Protr. II, 30 p. 26 Pott., saepissime τὰ Κύπρια.

Subsidia: Henrichsen de carminibus Cypriis (Havn. 1832). Schlie „Zu den Kyprien. Eine archaeologische Abhandlung“. Berol. 1874. pp. 45.

Proclus Chrestom. Lib. I²⁾: Ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἔνδεκα, ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆς

1) „Post Στασίνοσ indicavi lacunam cum Welckero Epic. Cycl. I p. 305. Recte idem praeunte Hemsterhusio post σοῦ inseruit οὔ. Pro Κύπρια quamvis repugnante Welckero malim cum Hemsterh. Κυπρίων. Erunt fortasse qui Heckero Phil. V p. 433 assentiantur totum Athenaei locum ita refigenti: Δημοδάμας δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ Κυπρία (a Κυπρίας) Ἀλικαρνασσέως αὐτὰ εἶναι φησι ποιήματα.“ Meineke ad h. loc. [Analecta critica ad Ath. p. 331.] 2) Epitome haec debetur codd. quattuor, E = Escor. vel Matrit., M = Monac. Gr. 111, N = Neap., P = Parm., quos ex cod. Veneto A, quum adhuc integer esset, derivatos esse coni.

λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ περιεχόμενά¹⁾ ἐστὶ ταῦτα. Ζεὺς βουλευέται μετὰ τῆς Θέμιδος²⁾ περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾶ Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἰδῇ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἑκαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος³⁾. ἔπειτα δὲ Ἀφροδίτης ὑποθεμένης ναυπηγεῖται· καὶ Ἑλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτῷ⁴⁾ προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ. ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένη παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ὥς ἂν ἀπαλλαγῶσιν. ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτῃ συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ κλειστά κτήματα ἐνθήμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσι. χει-

studemund ap. Jahn. Bilderchron. p. 94. — Cod. E (a Tychenio inspecto) nisus Heyne epitomen primum edidit in Bibl. litter. artisque vett. fasc. I. Ined. p. 23—26. — M in lucem retraxit Thiersch in Actis philol. Monac. II p. 572 sqq. contulit H. Keil. Mus. Rh. Nov. Ser. VI p. 141 sq.; de IV t. Welcker Cycl. ep. II. p. 504 sq. Epitomen post Heynium diderunt Gaisford. (app. ad Hephaest. p. 471—476 [523—527 d. Lips.]) Welcker. alii; nuperrime Michaelis in Jahn. Bilderchron. p. 98 sq. et Dindorf. in Schol. ad Il. Vol. I p. XXXIV sqq.

1) Sic Bekk. Tzetz. Antehom. p. VII.; περιέχοντα codd. 2) Θέμιδος Heyne; θέτιδος codd. 3) ὁ Ἀλέξανδρος Bekker. 4) Sic Heyne; αὐτῆς M, αὐτοῖς rell.; ἐξ αὐτῆς Thiersch Acta II p. 590.

μῶνα¹⁾ δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν²⁾ Ἥρα· καὶ προσενηχθεῖς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἰρεῖ τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἰδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι³⁾ ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἰδας ὑπὸ Πολυδεύκους· καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀγγέλλει⁴⁾ τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον⁵⁾ στρατείας βουλευέται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, ὥς Ἐωπεὺς φθείρας τὴν Λύκον⁶⁾ θυγατέρα ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδην. ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλουσιν⁷⁾ ἐξαρκάσαντες. καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς. ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσιν καὶ ταύτην ὥς Ἴλιον ἐπόρθουν· Τήλεφος δὲ ἐκβοηθεῖ⁸⁾

1) χειμῶνα — πόλιν „interpolata sunt et ab eo haud dubie profecta, qui hoc argumentum e Proclo excerpst“ Wüllner de cyclo p. 73. Cf. infra ad fragm. 8. 2) ἐφίστησιν Welcker. 3) Sic Heyne; ὑφαιρούμενοι codd. 4) ἀγγέλλει PN, ἀγγέλει M, ἀναγγέλλει E, ἀπαγγέλλει Heyne, ἀπαγγέλλεται Dübner. 5) Ἰλίου E. 6) Λύκον Heyne coll. Apollodor. III, 5, 5; Λυκούργου codd. 7) Sic Welcker Cycl. ep. II, 506; κόλασιν codd. 8) Sic N; ἐκβοηθείας reliqui.

Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται. ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται. Ἀχιλλεύς δὲ Σκύρῳ προσσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηιδάμειαν¹⁾. ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεύς ὥς ἡγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ' Ἴλιον πλοῦ. καὶ τὸ δεύτερον ἡθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήρας²⁾ βαλὼν ἔλαφον ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοὺς τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὥς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεὺς μεταπεψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν. Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν³⁾ ἔξαρκάσασα⁴⁾ εἰς Ταύρους μετακομίζει καὶ ἀθάνατον ποιεῖ, ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίσθησι τῷ βωμῷ. ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον, καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγὴς διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Αἰήνῳ κατελείφθη⁵⁾. καὶ Ἀχιλλεύς ὕστερος⁶⁾ κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἰργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἑκτορος. ἔπειτα Ἀχιλλεύς αὐτοὺς τρέπεται ἀνελῶν Κύννον τὸν Ποσειδῶνος, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται. καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὥς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχο-

1) Michaelis Schol. ad Il. T 326 conferri iubet. 2) Sic Bekk.; θήραν codd.; ἐπὶ θήραν ἐξίων (vel. ἐξαγαγών) καὶ β. conl. Heyne. 3) Sic Heyne; αὐτῇ codd. 4) ἔξαρκάσασα Bekker. 5) Sic N; κατελήφθη EP (γρ. κατεβλήθη P), κατελήθη M. 6) ὕστερον Bekker; sed cf. Nauck. (Studd. Euripp.) ad Eur. Alc. 26.

μαχοῦσιν. ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις. καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην¹⁾ ἐπιδυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. εἶτα ἀπονοστεῖν ὥρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· ἄπειτα ἀπελάνυει τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Αὐρηνησὸν καὶ Πήδασον πορθεῖ καὶ συχνὰς τῶν περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρωῖλον φονεύει. Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Αἴημον ἀγαγὼν ἀπεμολῷ. καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηίδα γέρας λαμβάνει, Χρυσήϊδα δὲ Ἀγαμέμνων. ἔπειτ' ἔστι Παλαμήδους θάνατος, καὶ Διὸς βουλή ὅπως ἐπικουφίσει²⁾ τοὺς Τρῶας Ἀχιλλεῖα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων³⁾.

1.

Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' ἀνδρῶν
... ἐβάρυνε] βαθυστέρονου πλάτος αἵης.

Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πνικιναῖς πρᾶπίδεσσι
σύνθετο κουφίσσαι βάρεος παμβώτορα γαῖαν

1) Ἑλένην—Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς om. MP. 2) ἐπικουφίσει Bekk.; ἐπικουφίσῃ ENP, ἐπικουφήσῃ M. 3) συμμαχησόντων Welcker. Fragm. I. 1, 2. χθ. πλαζόμενα βαρυστέρονου πλ. αἵ. Cod. Ven. A. Scholl. minn. Schol. Vind. Cod. Philol. Graec. LXI (v. p. 21). — χθόνα λαγνόμενα πλαζόμενα βαθυστέρονου πλ. αἵ. I. Nic. Loensis (quem libris manu scriptis usum esse constat) in Gruteri Lamp. V, 2 p. 401. ἀνδρῶν add. Barnes. — 2. Lacunam explere multi conati sunt; mihi probabile videtur ἐβάρυνε, quod coll. κουφίσσαι v. 4 coni. Boissonade et Koechly coni. ep. I, 6. — ἐκπάγλως (ante ἐβάρυνε) supplet Schneidewin Philol. IV. p. 591; totum locum Koechly l. l. sic refingit: χθόνα πάντοθεν ἀνδρῶν πλαζομένων ἐβάρυνε κτλ. — „Adiectivi βαθυστέρονου exempla v. in Thes. Vol. II. p. 38“ Dind. — 3. πνικινῆς Schneidew. — 4. κουφί-

ῥιπίσσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο, 5
 ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ
 ἦρωες κτείνονται, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Schol. Ven. *A* ad Hom. *Il.* *A*, 5, 6: ἄλλοι δ' ἀπὸ
 ἱστορίας τινὸς εἶπον εἰρηκέναι τὸν Ὅμηρον. φασὶ γὰρ
 τὴν γῆν βαρουμένην ὑπ' ἀνθρώπων πολυπληθείας,
 μηδεμιᾶς ἀνθρώπων οὔσης εὐσεβείας, αἰτῆσαι τὸν
 Δία κουφισθῆναι τοῦ ἄχθους· τὸν δὲ Δία πρῶτον
 μὲν εὐθύς ποιῆσαι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, δι' οὗ
 πολλοὺς πάνυ ἀπώλεσεν· ὕστερον δὲ πάλιν συμβούλῃ
 τῷ Μῶμῳ χρησάμενος, ἦν Διὸς βουλὴν Ὅμηρός φησιν,
 ἐπειδὴ οἷός τε ἦν κεραυνοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντας
 διαφθεῖρειν. ὅπερ τοῦ Μῶμου κωλύσαντος, ὑπο-
 θεμένου δὲ αὐτῷ τὴν Θέτιδος θνητογαμίαν καὶ θυγα-
 τέρος καλῆς γένναν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων πόλεμος Ἑλλησί
 τε καὶ βαρβάροις ἐγένετο, ἀφ' οὗ χρόνου συνέβη κου-
 φισθῆναι τὴν γῆν, πολλῶν ἀναιρεθέντων. ἡ δὲ ἱστο-
 ρία παρὰ Στασίῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι,
 εἰπὸντι οὕτως „ἦν — βουλή“. Cf. Schol. Vind. Cod.
Philol. Graec. LXI. in *Ephem. litt.* Hal. 1840. Vol. I
 p. 516. Schol. ad *Il.* ap. Cramer. *Anecd. Oxon.* IV. 405.
Eurip. Hel. 38 sqq. *Orest.* 1639 sqq. (cum. Schol. ad v.
 1641). Köhler in *Mus. Rhen. Nov. Ser.* XIII, p. 316 sq.

σαι καμβάτορα γαίης (γαίαν al.) ἀνθρώπων Cod. Ven. *A*. —
 κουφίσαι καμβότιραν γαίην ἀνθρώπων Schol. Vind. — κουφί-
 σαι ἀνδρῶν Wolf, κουφίσσαι μερόπων Pflugk ad *Eurip. Hel.*
 p. 5; βάρος, quod in textum recepimus, debetur Schneide-
 wino. — 5. ῥιπίσας πολ. Scholl. minn.; ῥιπίσαι τε πολέμον
 Cod. Ven. *A*; ῥιπίσαι (sine τε πολέμον) Schol. Vind. ῥιπίσσαι
 τε πόνου Schneidew. — 6. θανάτῳ Schol. minn.; θανάτου Cod.
 Ven. *A* Schol. Vind.

2.

Schol. Ven. *A* et minn. ad II. II 140 ἔργος δ' οὐχ ἔλει' οἶον] προκατεσκεύακε μόνον αὐτῷ¹⁾ τὸ δόρυ σῶζεσθαι διὰ τὸ ξύλα μὴ ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον. κατὰ γὰρ τὸν Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμον οἱ θεοὶ συναχθέντες εἰς τὸ Πήλιον ἐπ' εὐωχίᾳ ἐκόμιζον Πηλεὶ δῶρα, Χείρων δὲ μελίαν εὐθαλῇ τεμὼν εἰς δόρυ παρέσχε. φασὶ δὲ Ἀθηναῖν μὲν²⁾ ξέσαι αὐτό, Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι. τούτῳ δὲ τῷ δόρατι καὶ Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἠρίστευσε καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς. ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια ποιήσαντι.

3.

Εἵματα μὲν χροῖ ἔστο, τὰ οἱ Χάριτες τε καὶ Ὕραι ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, οἷα φέρουσ' ὦραι, ἐν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ ἐν τε ἴφ θαλέθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθει καλῶ ἡδέι νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσι

5

1) αὐτῷ Cobet; αὐτὸ Scholl. 2) φασὶ μὲν Ἀθηναῖν Cod. Ven. *A*.

Fragm. III. Haec non ad Helenam [Meineke Anal. critt. ad Athen. p. 331], sed ad Venerem, quae ad Paridis iudicium ornatur, spectare ostendit Welcker Cycl. ep. II p. 88 sq. — 1. ἱμάτια codd.; corr. Canter. — χροῖ ἔστο, τὰ οἱ palmaris est Meinekii emendatio; χροῖᾶς τότε αἱ codd. — 3. Legebatur ὦραι. ὦραι scribendum esse Meineke vidit. — φοροῦσ' vulgo. φέρουσ' Koechly coni. ep. I p. 8 adsentiente Meinekio, cui „magis tamen οἷα φέρουσ' αὐταὶ placeret, ut οἷα ad εἵματα spectet“. — De extrema fragmenti parte optime meruit Koechly, qui recte vidit ante τοῖ (v. 7, olim 6) nonnulla excidisse. Codd. καλύκεσιν | ἄνθεσι ναρκίσσου καλλιρόου (cod. B. καλλιρόν; corr. Meineke). δ' οἷα (διοῖα B) Ἀφρ. | ὦραις (ὀδμαῖς coni. Meineke) παντοῖαις κτλ. — Post καλύκεσσι lacunae signa pos. Meineke; deinde, omnia haec ad Helenae ornatum pertinere ratus, οἷ — ἔσται.

ναρκίσσου [θαλεροῦ] καὶ λειριῶν, [οἷά τε γαῖα
ῶραις εἰαριναῖς φύει ἄνθεα·] τοῖ' Ἀφροδίτῃ
ἄνθεσι παντοίοις τεθνωμένα εἴματα ἔστο.

Athen. XV p. 682, D—F: Ἀνθῶν δὲ στεφανωτι-
κῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκῶς Ἡγη-
σίας ἢ Στασίνοσ (cf. supra p. 16) λέγει δ' οὖν
ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ α'¹) οὕτωςί „Εἴματα
..... ἔστο“.²⁾

4.

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης ...

* * *

ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
καλὸν αἰδούνσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἰδῆς. 5

Athenaeus, postquam versus fragm. 3 allatos laudavit,
p. 682 F sic pergit: οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τῶν στε-
φάνων χρῆσιν εἰδὼς φαίνεται δι' ὧν λέγει „ἢ — Ἰδῆς“.

5.

Κάστρω μὲν θνητός, θανάτου δέ οἱ αἶσα πέπρωτο,
αὐτὰρ ὃ γ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄξος Ἄρῃος.

Clem. Alex. Protr. c. 2 p. 9 (19 A) Sylb. 26 Pott. προσίτω δὲ
καὶ ὁ τὰ Κυπριακά ποιήματα γράψας „Κάστρω — Ἄρῃος“.

1) ια' codd.; corr. Heyne. 2) Versus quattuor (fragmenti
huius v. 1—4) quos Athenaeo auctore usus affere videtur Schol.
Lucian. (Vol. IV p. 143 Iacob.), non a scholiasta vetere, sed a
viro docto saec. sexti decimi additos esse, ostendit Schneidew.
Philol. IV p. 612.

Fragm. IV. 2. „Apertum est post secundum versum ad
sententiae absolutionem aliquid desiderari.“ Meineke. — ἄνθεα
ποίησ coll. Od. ι, 449 coni. Hecker. — 4. Vulgo χρυσῇ; corr. Meineke.

Fragm. V. 1. πέπρωτο Koechly coni. ep. I p. 8; vulgo
πέπρωται.

6.

Τοὺς δὲ μέτα τριτάτην Ἑλένην τέκε θαῦμα βροτοῖσι,
 τήν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότῃ μιγεῖσα
 Ζηνὶ θεῶν βασιλῇ τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
 φεῦγε γάρ, οὐδ' ἔθελεν μιχθήμεναι ἐν φιλότῃ
 πατρὶ Διὶ Κρονίῳ· ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ 5
 καὶ νεμέσει· κατὰ γῆν δὲ καὶ ἀτρύγετον μέλαν ὕδωρ
 φεῦγε, Ζεὺς δ' ἐδίωκε· λαβεῖν δ' ἐλιλαίετο θυμῷ·
 ἄλλοτε μὲν κατὰ κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἰχθυὶ εἰδομένη πόντον πολλὸν ἐξορόθυνεν,
 ἄλλοτ' ἂν' ὠκεανὸν ποταμὸν καὶ πείρατα γαίης, 10
 ἄλλοτ' ἂν' ἥπειρον πολυβώλακα· γίγνετο δ' αἰεὶ
 θηρί', ὅσ' ἥπειρος αἰνὰ τρέφει, ὄφρα φύγοι νιν.
 Athen. VIII, p. 334 B—D: ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔφη,
 εἴτε Κύπριός τις ἐστὶν ἢ Στασίνος, ἢ ὅστις δὴ ποτε
 χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην
 ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην διὰ τούτων
 „Τοῖς — νιν“. Cf. Eustath. ad Il. p. 1321, 38 sqq.
 Rom. 1442 Bas.

Fragm. VI. 1. Τοὺς δὲ μέτα Koechly l. l. p. 9 (conferri iubens Hes. fr. 129 Marcksch. [130 ed. nostr.] τοὺς δὲ μέθ' κτλ.) comprobante Mein. anal. p. 148; τοῖς δὲ μετὰ codd. Athenaei. — τέκε] τρέφε Ahrens coll. Schneidewin Philol. IV p. 745 et Overbeck hist. sculpt. gr. (ed. I) I p. 219; ἔχε Hecker Philol. V p. 437, de Tyndareo vel Leda dici ratus. — Post h. v. lacunam statuendam esse putat Welcker. — 5 sq. αἰδοῖ. καὶ Νέμεσις Iunio praeunte Meineke, sed νεμέσει praeclare defendit Welcker; cf. Koechly l. l. p. 9. — 12. Theog. 582: κνώδαλ', ὅσ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει ἥδὲ θάλασσα, Hymn. in Ven. 4 sq.: θηρία πάντα, | ἡμὲν ὅσ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει ἥδ' ὅσα πόντος. — δεινὰ Welcker; ἥπειρός γ' αἰνὰ Düntzer Suppl. p. 16.

7.

Pausan. III, 16, 1: Πλησίον δὲ Ἰλαείρας καὶ Φοίβης ἐστὶν ἱερὸν· ὃ δὲ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι. (Cf. Stephanum ad Aristot. Rhet. II, 23 in Cram. An. Par. I, 298: Τυνδάρεως καὶ Ἀφαρεὺς καὶ Λεύκιππος ἀδελφοί. ὃ δὲ Λεύκιππος εἶχε θυγατέρας δύο, Φοίβην καὶ Ἰλάειραν, ἃς οἱ Διόσκουροι ἔτι παρθένους οὖσας ἐξήρπασαν. εἰ γοῦν μὴ οἱ Τυνδαρίδαι πρῶτοι περὶ τὰς ἐξαδέλφους αὐτῶν ἐμάνησαν, οὐδ' ἂν Ἀλέξανδρος περὶ τὴν αὐτῶν ἀδελφὴν. οὕτως ἐν τῷ γάμμα τὸ λεξικὸν τὸ Ὀμηρικὸν λέγει.)

8.

Herodot. II, 117: Ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὥς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπῆκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων Ἑλένην, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσση λείῃ· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὥς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Ex Herodoto hausit Eustath. ad II. p. 643, 2 Rom. 503 Bas.

9.

Αἶψα δὲ Λυγκεὺς

Τηύγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν

Fragm. VIII. Quae Herodotus narrat, cum eis pugnant quae apud Proclum (v. supra) leguntur; itaque nonnulli Herodoti, alii Procli verba spuria habuerunt. Mueller, vestigia versuum heroicorum secutus, legendum censet εὐαεῖ τε | πνεύματι χρησάμενος λείῃ τε θαλάσση. Tres versus procudit Friedemann Comment. in Strab. I. p. 336. χρησάμενος poetae abiudicat Welcker.

Fragm. IX. 2. Ταῦγετον Schol. Pind. —

Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἰσίδε κύδιμος ἦρως
 δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω θρυὸς ἄμφω κοίλῃς 5
 Κάστορά θ' ἱκπόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα·
 νύξε δ' ἄρ' [ἄγχι σιάς.....

Schol. ad Pind. Nem. X, 114 Ἀπὸ Ταῦγέτου] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν ἡμενον, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένη ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ θρυτῇ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος¹⁾ κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Αἰδύμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ θρυτῇ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε²⁾ παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα οὕτω λέγοντα „Αἶψα — νύξε δ' ἄρ'·“ ὁ Κάστωρ³⁾ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ θρυτῇ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκεὺς ὀξύδερκῆς ὦν, ὥς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς θρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ κτλ. Versus 1—6 laudat etiam Tzetz. Chil. II, 711—716; ad Lycophr. v. 511.

4. εἰσίδεν ὄβριμος vel ὄμβρ. codd. nonnulli Tzetz. Chil. II, 714. — 5. δεινοῖς] Sic Tzetz.; εἰν ed. Romana Scholl. Pind. — ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλῃς θρυὸς ἡμένω ἄμφω Heyne. Boeckhio mendum in εἰν situm videtur, quapropter eius loco lacunae signa posuit. Fort. ἡμένω ὀφθ. — κοίλῃς. — 7. V. paullo infra.

1) III, 11, 2, 4. 2) Sequitur disputatio de ἡμένος pro ἡμένους posito. Scholium mancum esse videtur. 3) Ed. Rom. ἀγχίστωρ, quo in verbo ἄγχι σιάς τὸν Κάστορα latere censet Heyne. Recepit Wolf.

10.

· Οἶνόν τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον

θυητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας.

Athen. II, p. 35 C: „Οἶνον — μελεδῶνας“, ὁ τῶν Κυπρίων τοῦτό φησι ποιητής, ὅστις ἂν εἴη. Hi versus praeterea inveniuntur ap. Suid. v. οἶνος (Vol. II, 2 p. 1275 sq. Bernh.) et Schol. ad Anthol. IV, 8 (locum inspicere non licuit); respiciunt Theogn. 883. Eustath. ad Od. p. 1623, 43 Rom. 347 Bas.

11.

Pausan. X, 26, 4 (1): Τοῦ δὲ Ἀχιλλέως τῷ παιδὶ Ὅμηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἀπάσῃ οἱ τίθεται τῇ ποιήσει· τὰ δὲ Κύπρια ἐπη φησὶν ὑπὸ Λυκομήδους μὲν Πύρρον, Νεοπτόλεμον δὲ ὄνομα ὑπὸ Φοίνικος αὐτῷ τεθῆναι, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἡλικία ἔτι νέος πολεμεῖν ἤρξατο.

12.

Schol. Laur. ad Soph. El. 157: Ἡ Ὅμηρῳ¹⁾ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἥ ὥς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας²⁾, δ³⁾ φησὶν Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν.

13.

Οὐκ ἐφάμην Ἀχιλῇι χολώσειν ἄλκιμον ἦτορ

ᾧδε μάλ' ἐκπάγλως, ἐπειὴ μάλα μοι φίλος ἦεν.

Volumen musei Parisini ap. Letronn. in Virr. Doctt. Diario 1838 p. 322 [cf. Schneidewin Fragmm. poëtt. Gr.

1) Π. I, 144. 2) ποιήσας add. Brunck. 3) Sic Cod. Laur., unde ed. Rom. τέσσαρας, omissis vv. Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν. Elmsley reposuit διαφόρους φησὶν; mihi post φησὶν nonnulla excidisse videntur.

Fragm. XIII. 2. ἐκπαγλως et ηην ms.

Gott. 1838 p. 15] *Εἰ Ἀγαμέμνων οὕτως ἀπέφασκεν* „*Οὐκ — ἦεν*“. Cypriorum poetae vindicavit Letronn. adsentiente Schneidewin. l. l., cf. Procli epit. (supra p. 19): *Φιλοκτήτης — ἐν Λήμνῳ κατελείφθη, καὶ Ἀχιλλεύς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα*.

14.

Pausan. IV, 2, 7 (5): *Λυγκέως μὲν δὴ παῖδα οὐκ ἴσμεν γενόμενον, Ἴδα δὲ Κλεοπάτραν θυγατέρα ἐκ Μαρπήσσης, ἣ Μελεάγρῳ συνώκησεν. ὁ δὲ τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κύπρια Πρωτεσιλάου φησὶν, ὃς ὅτε κατὰ τὴν Τρωάδα ἔσχον Ἕλληνες, ἀποβῆναι πρῶτος ἐτόλμησε, Πρωτεσιλάου τούτου τὴν γυναῖκα Πολυδώραν μὲν τὸ ὄνομα, θυγατέρα δὲ Μελεάγρου φησὶν εἶναι τοῦ Οἰνέως*.

15.

Schol. Viet. ad Hom. Il. II 57 *πόλιν εὐτείχεα]* *τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί, αὐτὸς δὲ¹⁾ Λυρνησόν*.

16.

Eustath. ad Il. A 366, p. 119, 4 sqq. Rom. 89. Bas. *Ἱστοροῦσι δέ τινες ὅτι ἐκ τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν ἢ Χρυσῆς ἐλήφθη οὔτε καταφυγοῦσα ἐκεῖ οὔτ' ἐπὶ θυσίαν Ἀρτέμιδος ἐλθοῦσα, ὥς ὁ τὰ Κύπρια γράψας ἔφη, ἀλλὰ πολῖτις ἦτοι συμπολίτις Ἀνδρομάχης οὖσα*. Schol. Ven. A et minn. ad loc.: *ἐνιοι δὲ φασιν ὅτι καὶ ἢ Χρυσῆς ἐκ Θηβῶν ἐλήφθη τῆς γὰρ*

1) Il. B 690 sq.

Χρύσης, φασίν, οὔσης πολιχνίου ἀτειχίστου καὶ εὐτελοῦς, ὥς ἐν ἀσφαλεστέρᾳ καὶ μείζονι τῇ Θήβῃ οἱ ἀπ' αὐτῆς προσεφερυνκότες ἦσαν διὰ τὸν πόλεμον. Schol. Ven. B et Lips.: εἰς Θήβας δὲ ἦκουσα ἡ Χρυσηὶς πρὸς Ἰφινόην τὴν Ἡετίωνος ἀδελφὴν Ἄκτορος δὲ θυγατέρα, θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἥλω ὑπὸ Ἀχιλλέως¹⁾. μεγαλοφυῶς δὲ συντέμνει (sc. ὁ ποιητής) τὰ περισσὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἱστοριῶν.

17.

Scholl. vett. [Cod. Marc. 476] ad Lycophr. 570²⁾: Σταφύλου τοῦ υἱοῦ Διονύσου θυγάτηρ γίνεται Ῥοιώ· ταύτῃ ἐμίγη Ἀπόλλων· αἰσθόμενος δὲ ὁ Στάφυλος, ἐνέβαλεν αὐτὴν εἰς λάρνακα· καὶ ἀφῆκε κατὰ θάλατταν· ἡ δὲ προσεπελάσθη τῇ Εὐβοίᾳ καὶ ἐγέννησεν αὐτόθι περὶ τι ἄντρον παῖδα· ὃν Ἄνιον ὠνόμασε διὰ τὸ ἀνιαιθῆναι αὐτὴν δι' αὐτόν· τοῦτον δὲ Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον· ὃς γήμας Δωρίππην ἐγέννησε τὰς³⁾ Οἰνοτρόπους, Οἰνώ, Σπερμώ, Ἐλαῖδα· αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο ὁπότε βούλονται σπέρμα λαμβάνειν [ὁπότε βούλονται, οἶνον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις Tzetz.]. Φερεκύδης δὲ φησιν ὅτι ὁ Ἄνιος ἐπειθε τοὺς Ἑλλήνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ μένειν τὰ θ' ἔτη· δεδόςθαι⁴⁾ δὲ τοῦτο παρὰ τῷ θεῷ [τῶν θεῶν Tzetz.] τῷ δεκάτῳ δ' ἔτει πορθήσειν τὸ Ἴλιον· ὑπέσχετο δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρα-

1) Eadem narrat Schol. Ven. A ad Il. A, 18. 2) Horum Scholiorum notitiam Car. Dilthei collegae erga collegam benevolentiae debeo. 3) τοὺς Cod. Marc. 4) δεδόςθω Cod. Marc.

φήσεσθαι· ἔστι δὲ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς τὰ Κύπρια πεποιηκόσι. Ad v. 581: *Αἱ Οἰνοτρόποι ἐκαλοῦντο Οἰνώ, Σπερμῶ, Ἐλαῖς*· αὗται ἔλαβον παρὰ Διονύσου δῶρον, ἵνα ὅτε θελήσουσι καρπὸν τρυγῶσι, καὶ ἡ μὲν Οἰνώ τὸν οἶνον ἐποίει, ἡ δὲ Σπερμῶ τὰ σπέρματα, τὸ ἔλαιον δὲ ἡ Ἐλαῖς. αὗται δὲ τοὺς Ἑλληνας λιμῶντοντας ἐλθοῦσαι εἰς Τροίαν διέσωσαν. Tzetz. ad v. 581: *Ἀγαμέμνων, τῶν Ἑλλήνων λιμῶν συνεχομένων, μετεπέμψατο τὰς Οἰνοτρόπους διὰ τοῦ Παλαμήδους, καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὸ Ῥοίτειον, ἔτρεφον αὐτούς.*

18.

Pausan. X, 31, 2 (1): *Παλαμήδην δὲ ἀποπνιγῆναι προελθόντα ἐπὶ ἰχθύων θήραν, Διομήδην δὲ τὸν ἀποκτείναντα εἶναι καὶ Ὀδυσσεῖα ἐπιλεξάμενος ἐν ἔπεσιν οἶδα τοῖς Κυπρίοις.*

19.

Pausan. X, 26, 1: *Λέσχεως δὲ καὶ ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκη γυναικα Αἰνεία.*

20.

Ζῆνα δὲ τὸν θ' ἔρξαντα, καὶ ὃς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν, οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. Plat. Euthyphr. p. 12 A: *λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐναντίον ἢ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ὁ ποιήσας „Ζῆνα — αἰδώς“, ubi Schol.: ἵνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς, ἐπὶ τῶν κατὰ φόβον ἐπιεικῶν. εἴρηται δὲ ἐκ τῶν Στασίνου Κυ-*

Fragm. XX. 1. τὸν ῥέξαντα Stob. Apostol. Schol. ap. Cram. — 2. ἐθέλειν εἴκειν Schol. ap. Cram.

πρίων. Cf. Schol. Plat. e Cod. Par. 1045 ap. Cram. An. Par. I. p. 399 sq., locum integrum laudantem. Afferitur etiam a Stobaeo Floril. XXXI, 18 [Vol. II p. 31 Gaisf. ed. Lips.] Apostol. X, 50 Pant. (= Mantissa Proverb. I, 71 ap. Lentsch. [Vol. II p. 755]). Verba ἵνα — αἰδώς citant Plut. Cleom. Cap. 9. Diogenian. V, 30. Apostol. IX. 6 [II p. 463 L.]; cf. Schol. Soph. Ai. 1074: Καὶ Ἐπίχαρμος. ἐνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς.

21.

Τῷ δ' ὑποκυσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἶ Σαρπηδόνα ναῖον ἐν ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆσον πετρήεσσαν.

Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 9 [II p. 914 Lentz.]: Καὶ ἡ νῆσος (sc. Σαρπηδών) ἰδίως ἐν Ὀκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὥς ὁ τὰ Κύπρια φησί „Τῷ — πετρήεσσαν“.

22.

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας παῖδας καταλείπει.

Clem. Alex. Strom. VI, p. 265 (625 A) Sylb. 747 Pott.: Πάλιν Στασίνου ποιήσαντος „Νήπιος — καταλείπει“. Sine auctoris nomine afferunt Aristot. Rhet. I, 15 (p. 1376^a 6). II. 21 (p. 1395^a 16). Polyb. XXIV, 8 (= XXIII, 10 p. 1122 Hultsch.). Suid. v. νήπιος et Φίλιππος ὁ Μακεδών.

Fragm. XXI. „Haec omnia in his hexametris debentur Dindorfio, praeter αἶ, quod Henrichsen de carm. Cypr. p. 71 restituendum vidit.“ Lehrs. — 1. δεινὰ cod. — 2. καὶ Σαρπ. cod. — ἐν Lehrs; ἐπ' cod. — 3. ἡ νῆσον cod.

Fragm. XXII. Welcker et K. O. Müller Arctino tribuunt. κτείνας Aristot. utroque loco Suid. Polyb.; κτείνων Clem. — παῖδας] υἱὸς Polyb. Suid. codd. nonnulli Aristotelis Rhet. I. 15.

Fragmenta dubia.

[23.]

Cram. An. Oxon. I p. 277: Μοῦσα] Ἀπὸ μιᾶς αἱ πᾶσαι λέγονται· Μνασέας¹⁾ δέ φησιν ὅτι αἱ πᾶσαι τρεῖς εἰσὶν, Μοῦσα, Θεά, Ὑμνώ· ἐν μὲν οὖν Ἰλιάδι μεμνησθαι τῆς Θεᾶς· „μῆνιν ἄειδε Θεά“, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα τῆς Μούσας· „ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα“, ἐν δὲ τῇ Παλαμηδεΐα τῆς Ὑμνοῦς.

Extremam carminum Cypriorum partem Palamedeam nominatam esse sententia est Welckeri (Cycl. ep. I. p. 459. cf. II. p. 518) comprobante Schneidewin. Poett. gr. fragm. p. 15—18.

[24.]

Schol. Ven. A ad Hom. IL Ω 257: [Ἡ διπλῇ,] ὅτι ἐκ τοῦ εἰρησθαι ἱπποχάρμην τὸν Τρωΐλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν. καὶ οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑποτίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει· οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται. Ad Cypria pertinere censet Welcker.

[25.]

Schol. ad Eur. Hec. 41, cf. infra p. 52 ad Ilii persidem.

AETHIOPIS.

Πρόκλου χρηστομαθείας γραμματικῆς τὸ β'²⁾. Ἐπιβάλλει δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης

1) Cf. Arnob. III. 37. 2) Cod. Marc. 454 fol. 6^r [v. supra p. 16 not. 2]. Fol. sextum ante quartum (v. infra) collocandum esse

βίβλῳ¹⁾ Ἰλιάς Ὀμήρου· μεθ' ἣν ἐστὶν Αἰθιοπίδος βιβλία εἰς Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε. Ἀμαζῶν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἀρεως μὲν θυγάτηρ, Θραῖσσα²⁾ δὲ τὸ γένος· καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. καὶ Ἀχιλλεύς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδοροῦνθαις πρὸς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλεια λεγόμενον ἔρωτα· καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεύς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀθητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσεώς. Μέμνων δὲ ὁ Ἡοῦς υἱὸς ἔχων ἡφαιστότευκτον³⁾ πανοπλίαν παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει. καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεύς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἡὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι. τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεύς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν πόλιν συνεισπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ

viderunt Heyne in Bibl. litt. artisq. vett. Fasc. I. Ined. p. 32 et Thiersch. Act. Monac. II p. 587. — Epitomen hanc apographo a Siebenkeesio facto usus primum edidit Heyne l. l., post eum Gaisford append. ad Hephaest. p. 477—479 [528—530 ed. Lips. 1832] Welck. alii; nuperrime Michaelis ap. Jahn „Bilderchron.“ p. 111 et Dindorf in Schol. ad Il. I. p. XXXVI sq. — πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τὸ δεύτερον αἰθιοπίδος (sic) ἔ ἀρκτίνου cod.

1) ἐν — βίβλῳ delent Dunn in Diar. Antiq. 1844 p. 781 Welck. Cycl. ep. II p. 523. — 2) θραῖσσα cod.; corr. Heyne. 3) Ad descriptionem scuti uberiorem spectat; cf. Welck. Cycl. ep. II. 173 et librum quem auctor a. 1872 edidit „Euripides et ars graeca“ p. 85 Not. 99, ubi add. Schol. ad Apoll. Rhod. I. 224. Apollodor. I, 4, 4. III, 4, 2, 3.

Ἀπόλλωνος· καὶ περὶ τοῦ πτώματος¹⁾ γενομένης-ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσεὺς ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἢ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι, καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

Inscriptio in tabula olim Veronensi, nunc Parisina. Ediderunt Maffei Mus. Veron. p. CCCCLXVIII. Franz in Corp. Inscr. Gr. 6126 B. Welcker Cycl. ep. II. p. 524. Jahn „Bilderchron.“ Tab. III. D¹. [cf. p. 67.] Πενθεσίλῃα Ἀμαζῶν παραγίνεται. Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλῃαν ἀποκτείνει. Μέμνων Ἀντίλοχον ἀποκτείνει. Ἀχιλλεὺς Μέμνονα ἀποκτείνει. ἐν ταῖς Σκαιαῖς πύλαις Ἀχιλλεὺς ὑπὸ [Πάριδος ἀναιρεῖται].

1.

Ὡς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος· ἦλθε δ' Ἀμαζών,
Ἄρης θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνιο.

Schol. Vict. ad II. Ω, 804: Τινὲς γράφουσιν „Ὡς — ἀνδροφόνιο“.²⁾

2.

Schol. ad Pind. Isthm. III, 53 [olim IV, 58 (35)] p. 534 Boeckh. Ἴστε μὰν Αἰάντος ἀλκάν] ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων³⁾ περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἰάντα ἐαντὸν ἀνελεῖν.

1) σώματος coni. Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840 Vol. I p. 517. 2) V. Müller Litt. graec. hist. I p. 113. 3) leg. γεγραπῶς.

3.

*Αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ γέρα Ἐννοσίγαιος
 ἀμφοτέροισ, ἕτερον δ' ἐτέρου κυδῖλον' ἔθηκε·
 τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν ἐκ τε βέλεμνα
 σαρκὸς ἐλεῖν τμηῆσαι τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι,
 τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐὶνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν ὁ
 ἄσκοπά τε γινῶναι καὶ ἀναλθέα λήσασθαι·
 ὃς ῥα καὶ Αἰαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
 ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.*

Schol. Ven. B. Vict. Lips. ad Hom. Il. A 515: "Ἐνιοι
 δέ φασιν ὥς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς λατροὺς ὁ ἔπαινος
 οὗτός ἐστι κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα μόνον χειρουρ-
 γεῖν ἐθέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διαιτᾶσθαι φασί
 τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον, ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέν-
 τος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μα-
 χάονα. τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορθῆσει
 νομίζειν ἐν οἷς φησὶν „Αὐτὸς — νόημα“. Eustath. ad
 loc. p. 859, 41 sqq. Rom. 802 sq. Bas. Τινὲς δὲ τὸν Μα-

Fragm. III., quod ex Arctini Ilii perside depromptum esse
 affirmat Scholiasta (et post eum Eustath.), ad Aethiopidem
 referendum esse vidit Welcker. Quum editio poematum Arctini
 in unum corpus redactorum circumferretur, auctores veteres
 si qui versus poetae illius occurrebant, ignari quo loco essent
 collocandi, modo Aethiopidi modo Troiae excidio assignasse vi-
 dentur. — 1, 2. *πατὴρ ἔννοσίγαιος πεσεῖν ἀμφοτέροισ* Codd.
 Scholl. — Heyne ci. *παισίν*. Verisimile est falsum illud *πεσεῖν*
a παισίν originem duxisse; sed *παισίν* nihil est nisi glossa verbo
ἀμφοτέροισ adscripta. — *γέρα* inseruit Duebner. *Ἐννοσίγαιος*
 def. Schubart in Ephem. litt. Hal. 1840. Vol. I, p. 519 et
 Koechly Diar. Antiq. VIII (1841) p. 735, vehementer impugnata
 Welcker, qui *πατὴρ νοσηλία παισίν* coni. — 5. *πάντ' ἐνὶ*
 Codd. Scholl. Eust. *πάντ' ἐνὶ* Welck. *πάντα ἐνὶ* Duebner.
 — 6. *λέσασθαι* Scholl. *ἀναλθέ' ὀίσασθαι* Eust. — 8. *ὄμματά*
τ'] ὄμματι Eust.

χάονα μὲν χειρουργεῖν ἐθέλουσι, Ποδαλείριον δέ, στρα-
τιώτην ὄντα καὶ αὐτόν, ὥς ἀλλαχοῦ δηλώσει ὁ ποιη-
τής, ἀσκεῖν τὰ περὶ δίαιταν. τεκμήριον δὲ ὁ βασι-
λεὺς εἰς θεραπείαν τοῦ Μενελάου βληθέντος καλέσας
τὸν Μαχάονα, οὐ μὴν τὸν Ποδαλείριον· μαρτυρεῖ δὲ
καὶ τὰ ἱστορούμενα ἐπὶ τὰ ἐπὶ τῇ Τρωικῇ ποροθήσει,
ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλείριον καὶ Μαχάονος, ὥς
ἄμφω μὲν Ποσειδῶνος ἦσαν, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίουν
ἔθηκεν, ὁ Ποσειδῶν δηλαδή, „τῷ μὲν κουφοτέρας —
νόημα“.

ILIAS PARVA.

Procl.¹⁾ Ἐξῆς δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία
τέσσαρα Λέσχεω Μυτιληναίου²⁾ περιέχοντα³⁾ τάδε.
Ἡ τῶν ὀπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βού-
λησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δ' ἐμμανὴς γενόμενος
τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναι-
ρεῖ. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχῆσας Ἑλενον λαμβάνει,
καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου Διομήδης⁴⁾
ἐκ Δήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ
Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ
τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενοι
θάπτουσιν οἱ Τρῶες. μετὰ δὲ ταῦτα Διήφοβος Ἑλένην
γαμεῖ. καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγα-

1) Cod. Marc. 454 fol. 6^r. Cf. ad Aethiopicidem (supra p. 32 not. 2.) — Heyne p. 35—37 = Gaisf. p. 481 sq. [531 sq. Lips.] = Michaelis p. 111 = Dind. Scholl. II. Vol. I p. XXXVII sq. Vol. I p. XXXVII sq.. — Inscriptio: Ἰλιάδος μικρᾶς δ' ἑσχεω.
2) Μυτιληναίου Heyne. — 3) περιέχοντα Siebenkees; περιέχον cod. 4) σὺν Ὀδυσσεὶ excidisse putat Welcker Cycl. ep. II p. 238.

γῶν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεύς
 αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκου-
 ρος¹⁾ τοῖς Τρῶσι παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν
 ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος. καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται·
 καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον
 κατασκευάζει· Ὀδυσσεύς τε αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατάσκο-
 πος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ'
 Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται, πτείνας
 τέ τινας τῶν Τρῶων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται. καὶ μετὰ
 ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ παλλάδιον ἐκπομίζει ἐκ τῆς
 Ἰλίου. ἔπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους
 ἐμβιβάσαντες τὰς τε σπηνὰς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ
 τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες
 τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι τὸν τε δούρειον
 ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι
 τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται ὥς νενικηκότες τοὺς
 Ἕλληνας.

Aristot. Poet. 23 p. 1459^a 30: καὶ ταύτῃ θεσπέ-
 σιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους, τῷ μὴδὲ
 τὸν πόλεμον, καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχει-
 ρῆσαι ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγας καὶ οὐκ εὐσύν-
 οπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι· ἢ τῷ μεγέθει μετριάζοντα
 καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ. νῦν δ' ἐν μέρος ἀπο-
 λαβὼν ἐπεισοδίοις κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς, οἷον νεῶν
 καταλόγῳ καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίοις, οἷς διαλαμβάνει τὴν
 ποιήσιν. οἱ δ' ἄλλοι περὶ ἓνα ποιοῦσι καὶ περὶ ἓνα
 χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ, οἷον ὁ τὰ Κύπρια
 ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. τοιγαροῦν ἐκ μὲν

1) Incipit fol. 6^v.

Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μίᾳ τραγῳδίᾳ ποιεῖται ἑκατέρας ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλαί, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλεον ὀκτώ, οἷον ὄπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεία, Λάκαιναι, Ἴλιον πέρις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρωάδες.

Poeta a plurimis Λέσχης nominatur, a Pausania semper Λέσχεως. Pausan. X, 25, 5 (3): Λέσχεως ὁ Αἰσχυλίνου¹⁾ Πυρραῖος. Tabula Iliaca: Ἰλιάς ἡ μικρὰ λεγομένη κατὰ Λέσχην Πυρραῖον. Clem. Alex. Strom. I p. 144 (333 A) Sylb. 397 sq. Pott. Φανείας δὲ πρὸ Τερπάνδρου τιθεὶς Λέσχην τὸν Λέσβιον Ἀρχιλόχου νεώτερον φέρει τὸν Τέρπανδρον, διημιλλῆσθαι δὲ τὸν Λέσχην Ἀρκτίνῳ καὶ νενικηκέναι.

Schol. Vat. ad Eurip. Troad. 821: Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὅμηρον Τρωὸς ὄντα παῖδα Λαομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ μὲν Θεστορίδην Φωκέα φασίν, οἱ δὲ Κιναίθωνα Λακεδαιμόνιον, ὥς Ἑλλάνικος, οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραῖον. Cf. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45.

Pseudo-Herod. Vit. Homer. § 15 sq.: Ἐν δὲ τῇ Φωκαίῃ Θεστορίδης τις ἦν γράμματα διδάσκων τοὺς παῖδας, ἀνὴρ οὐ κρήγγος. κατανοήσας δὲ τοῦ Ὁμήρου τὴν ποίησιν λόγους τοιούσδ' αὐτῷ προσήνεγκε, φᾶς ἔτοιμος εἶναι θεραπεύειν καὶ τρέφειν αὐτὸν ἀναλαβών, εἰ ἐθέλοι ἃ γε πεποιημένα εἶη αὐτῷ τῶν ἐπέων ἀναγράφαι καὶ ἄλλα ποιῶν πρὸς ἑωυτὸν ἀναφέρειν αἰεὶ. τῷ δ' Ὁμήρῳ ἀκούσαντι ἔδοξε ποιητέα εἶναι ταῦτα· ἐνδεὴς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων καὶ θεραπείης. διατρέ-

1) Cf. infra ad Fraggm. 12.

βων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω (cf. *Fragm.* 1).

1.

Ἴλιον αἰίδω καὶ Δαρθανίην ἑκπῶλον,
ἧς πέρι πολλὰ κάθον Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.

Pseudo-Herod. *Vita Homeri* § 16: διατρίβων δὲ (ὁ Ὅμηρος) παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰλιον — Ἄρηος“.

2.

Αἶας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δῆιοι τῆτος
ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἠθέλε δῖος Ὀδυσσεύς.

Πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον εἶπες;
Καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείῃ·
[ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιοτο.] 5

Aristoph. *Eq.* 1056 sq.: Καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείῃ. ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιοτο (v. 4, 5)· χέσαιοτο γάρ, εἰ μαχέσαιοτο. Ubi Schol.: Ἡ ἱστορία τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει. ὅτι διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὃ τε Αἶας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς. τὸν Νέστορα δὲ συμβουλευῆσαι τοῖς Ἑλλησι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τεύχη τῶν Τρώων ὠτακουστήσοντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων. τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας,

Fragm. II. 3. τί σφ' ἐπεμωμήσω; ἐπεὶ οὐ Hermann *Opusc.* VII, p. 363. — 5. Verba ἀλλ' — μαχέσαιοτο num huc pertineant, incertum. Delent plurimi; poetae vindicat Herm. l. 1.

ὦν τὴν μὲν λέγειν ὥς ὁ *Ἄλας* πολὺν κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσέως, διερχομένην οὕτως „*Ἄλας* — Ὀδυσσεύς“ (v. 1, 2). τὴν δ' ἑτέραν ἀντειπεῖν Ἀθηναῖς προνοία· „πῶς — ξειπες“ (v. 3) ψεῦδος; (ψεῦδος del. Wolf.) τοῦτο δέ, ἵνα δείξῃ ὥς Δημοσθένους, οὐ τοῦ Κλέωνος τὸ κατόρθωμα. — Ἄλλως. τοῦτο ἐκ τοῦ κύκλου ἀφείλκνυσται. λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν Τρωάδων, κρινουσῶν τὸν Ἀλάντα καὶ τὸν Ὀδυσσεά. λέγεται δέ, ὅτι οὐ τὸ τοῦ Ἀλάντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

3.

Eustath. ad Il. p. 285, 34 Rom. 216 Bas. Ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μὴδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Ἀλάντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σοφῷ διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.

4.

Πηλεΐδην δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῆρόνδε θύελλα,
ἐνθ' ὃ γ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης.
Schol. Ven. (B) ad Il. T, 326: Σκύρω] Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας¹⁾ (φησὶν) ἀναξυγνύντα αὐτὸν (sc. τὸν Ἀχιλλέα) ἀπὸ²⁾ Τηλέφου³⁾ προσορμισθῆναι ἐκεῖ· „Πηλεΐδην — ἐκείνης“. Eadem fere habent Eustath. ad loc. p. 1187, 16 sqq. Rom. 1255 Bas. Schol. Paris. ap. Cram. An. Par. III, p. 26⁴⁾.

Fragm. IV. 2. ἀργαλέον? fort. ἀσπάσιον.

1) γράψας addidi ex Eustathio. 2) ἐκ Eust. 3) τοῦ Μυσοῦ add. Eustath. — 4) v. 1 tantum affert Schol. Par.

5.

Ἄμφι δὲ πόρκης

χρῦσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος ἄρδις.

Schol. ad Pind. Nem. VI, 85: Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὥσανει μείλινον ἢ τι τοιοῦτον αὐτὸ ἔφη ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκευάστο. δίκρουν γάρ, ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δις τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεΐσι· κάμακος εἶσιν κάμακος γλώσσημα διπλάσιον. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς· ἢ δορὸς διχόστομον πλάκτρον· δίαπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἥρικον Ἀχιλλείου δόρατος. μεταγρῶνσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾷς Ἰλιάδος λέγοντος οὕτως „ἀμφι — δίκροος αἶχμή“. Schol. Vict. ad Hom. Il. II, 142 πάλλιν — Πηλιάδα μελίην] Οἱ δὲ πλάττονται λέγοντες ὅτι Πηλεὺς μὲν παρὰ Χείρωνος ἔμαθε τὴν χρῆσιν αὐτῆς, Ἀχιλλεὺς δὲ παρὰ Πηλέως. ὁ δὲ οὐδένα ἐδίδαξε. καὶ ὁ τῆς μικρᾷς Ἰλιάδος ποιητῆς „ἀμφι — δίκροος αἶχμή“. Cf. Schol. Townl. ap. Cramer. Anecd. Par. III p. 286.

6.

Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορεν οἱ παιδὸς ἄποινα
χρυσείην φύλλοισιν ἀγανοῖσι κομόωσαν

Fragm. V. 2. ἄρδις] δέη Codd. Schol. Pind.; αἶχμή, quod ci. Heyne ad Verg. Aen. II exc. I, exhibet Schol. Vict. ad Il.; αἶχμης Schol. Townl. ap. Cram.; ἄρδις Scaliger ad Euseb. Chron. p. 82. Cf. Herod. IV, 81. Aesch. Prom. 880 Dind.

Fragm. VI. 1. of Nitzsch ad Od. III p. 292; οὗ vulgo. — 2. χρυσείην] Sic Schol. Orest.; χρυσεῖοις Schol. Troad. —

βότρυσί θ', οὗς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ πατρὶ
δῶχ', ὃ δὲ Λαομέδοντι πόρεν Γανυμήδεος ἀντί.

Schol. Vat. ad Eur. Troad. 821 Λαομέδόντιε παῖ] Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὅμηρον Τρωὸς ὄντα παῖδα Λαομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ κτλ. (cf. supra p. 38). φησὶ δὲ οὕτως „ἄμπελον — ἀντί“. Schol. ad Eur. Orest. 1392 (II p. 305 Dind.): Τινὲς οὐχ ἵππους, ἀλλὰ χρυσὴν ἄμπελόν φασι δεδόσθαι ὑπὲρ Γανυμήδους, καθάπερ ἐν κύκλῳ λέγει¹⁾ „ἄμπελον — ἀντί“. Cf. Schol. ad Hom. Od. λ, 521.

7.

Pausan. III, 26, 9 (7): Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρύπυλον τοῦ Τηλέφου τελευτῆσαι φησιν ὁ τὰ ἐπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.

8.

Schol. vett. ad Lycophr.²⁾ 780; σφραγὶς μενεΐ Θόαντος] ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας φησὶ τρωθῆναι τὸν Ὀδυσσεά ὑπὸ Θόαντος ὅτε εἰς Τροίαν ἀνήρχοντο³⁾. Eadem narrat Tzetz. ad loc.

ἀγανοῖσι Schol. Eur. utroque loc. [ἀγαννοῖσιν Barnes]. Locus corruptus. ἀγαννοῖσιν tuetur Welck. Cycl. ep. II p. 534 sq.; improbat Osann, qui (auctar. lex. gr.) ἀγανροῖσιν coni.; ἀγανοῖσιν Jortin Tracts II p. 384, G. Schneider; χρυσεῖην φύλλοισιν, ἰανθῆσαι (vel ἄμ' ἄνθεσαι) καὶ κομόωσαν Lobeck, χρ. φύλλοισι παναργυρέοις κομ. Hermann Opusc. V p. 185. — 3. θ' om. Schol. Orest. — 3 sq. ἐπασκήσας πατρὶ δῶκεν, | ἀντάρ ὃ Λαομ. Schol. Orest.

1) Excidit nomen poetae. Alii λέγεται. 2) Cf. supra p. 29 not. 2. — 3) δυσμενεῖς add. Tzetz.

9.

Hesych. v. *Διομήδεις ἀνάγκη*: παροιμία. Κλέαρχος μὲν φησι, Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάντο μοχθηράς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινάς, καὶ εὐθὺς αὐτοὺς φονεύειν· ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα¹⁾ φησί, ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλادίου κλοπῆς γενέσθαι.

10.

Schol. Harl. ad Hom. Od. δ, 285 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες] Ἀρίσταρχος τοὺς ε' ἀθετεῖ, ἐπεὶ ἐν Ἰλιάδι οὐ μνημονεύει Ἀντίκλου ὁ ποιητῆς Ὁ Ἀντικλος ἐκ τοῦ κύκλου. οὐκ ἐφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ κέντε²⁾.

11.

Νῦξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη. Tzetz. ad Lycophr. 344: Τότε δὲ τῶν Τρώων κατελθόντων καὶ ἀπατηθέντων δόλοισι τοῦ Σίνωνος καὶ ἔλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πόλιν καὶ μέθη καὶ χαρῇ καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συντεθειμένον, φρυκτὸν ὑποδείξας τοῖς Ἕλλησιν,

1) „*συνθεῖς* supplet Toup. IV p. 278. Vide Eustath. p. 822, 17 et editores Zenob. III, 8 nec non O. Jahn „Der Raub des Palladiums“ in Philol. I p. 58 sq.“ Maur. Schmidt ad loc.

2) Cf. Welcker. Cycl. ep. I p. 72.

Fragm. XI. μὲν] δ' ἄρ' Tzetz. Posthom. utroque loc. — Clem. [Clem. ap.] Euseb. μεσάτα, λαμπρά, σελάνα; λαμπρά etiam Schol. Eur.; Schneidewin. Eustathii Proem. Comment. Pindaric. p. 41. — V. 774 Tzetzæ παρθένου εἰσελάσασα [παρθένος, εἰσελάσασα v. Schneidew. Philol. IV p. 747] δρόμον μεγάλοιεν ἐν ἄστροις Leschæ vindicat Van Gent Epist. Crit. in Durid. Sam. p. 7.

ὥς ὁ Λέσχης φησὶν· ἡνίκα „νὺξ — σελήνη“. Hic versus legitur etiam ap. Schol. ad Eurip. Hec. 910¹⁾. Clem. Al. Strom. I p. 139 (321 D) Sylb. 381 Pott. (Clem. ap.) Euseb. Praep. Ev. X, 12 § 15. p. 498 C. Eudoc. p. 31, 25. Tzetz. Posthomer. 720. 773.

12.

Paus. X, 25, 5 sq. (3): Τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα ὁ Μέγης, καθὰ δη καὶ Λέσχεως ὁ Αἰσχυλίνου²⁾ Πυρραῖος ἐν Ἰλίου πέρσιδι ἐποίησε· τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἣν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ Αὐγείου. Γέγραπται δὲ καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ· Λέσχεως οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. δῆλα οὖν ὥς ἄλλως γε οὐκ ἂν ὁ Πολύγνωτος ἔγραψεν οὕτω τὰ ἔλκη σφίσι, εἰ μὴ ἐπελέξατο τὴν ποίησιν τοῦ Λέσχεω.

13.

Pausan. X, 26, 7 sq. (3): Ὅμηρος μὲν γε ἐδήλωσεν ἐν Ἰλιάδι Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως ξενίαν παρὰ Ἀντήνορι, καὶ ὥς Ἐλικάονι ἢ Λαοδίκῃ συνοικίῃ τῷ Ἀντήνορος· Λέσχεως δὲ τετρωμένον τὸν Ἐλικάονα ἐν

1) Καλλισθένης ἐν β' τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει· ἐάλω ἡ Τροία Θαρρηλιῶνος μηνός, ὥς μὲν τινες τῶν ἱστορικῶν ἢ ἱστομένων, ὥς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ἡ φθίνοντος. διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἄλωσιν φασκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν ἡνίκα „νὺξ — σελήνη“.

2) Αἰσχυλίνου codd.; emend. Dindorf.

τῇ νυκτομαχίᾳ γνωρισθῆναι τε ὑπὸ Ὀδυσσεύως καὶ
ἐξαχθῆναι ζῶντα ἐκ τῆς μάχης φησὶν.

14.

Pausan. X, 26, 4 (1): Ἀστύνοον δέ, οὗ δὴ ἐποιή-
σατο καὶ Λέσχεως μνήμην, πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ
Νεοπτόλεμος ξίφει καίει.

15.

Pausan. X, 27, 1 sq. (1): Νεκροὶ δέ, ὁ μὲν γυμνὸς
Πῆλις ὄνομα ἐπὶ τὸν νῶτόν ἐστιν ἐρριμμένος, ὑπὸ
δὲ τὸν Πῆλιν Ἡιονεύς-τε κεῖται καὶ Ἄδμητος ἐνδε-
δυκότες ἔτι τοὺς θώρακας· καὶ αὐτῶν Λέσχεως Ἡιο-
νέα ὑπὸ Νεοπτολέμου, τὸν δὲ ὑπὸ Φιλοκτήτου φησὶν
ἀποθανεῖν τὸν Ἄδμητον Ἀφίκετο μὲν δὴ
ἐπὶ τὸν Κασσάνδρας ὁ Κόροιβος γάμον, ἀπέθανε δέ,
ὥς μὲν ὁ πλείων λόγος, ὑπὸ Νεοπτολέμου, Λέσχεως
δὲ ὑπὸ Διομήδους ἐποίησεν Πριάμον
δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Λέσχεως ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ
Ἑρκείου, ἀλλὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον
τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις.
..... Ἀξιόνα δὲ παῖδα εἶναι Πριάμον. Λέσχεως καὶ
ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Εὐαίμονος
φησι. Τοῦ Ἀγήνορος δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν
Νεοπτόλεμος ἀντόχειρ ἐστί· καὶ οὕτω φαίνοιτο ἂν
Ἐχεκλος μὲν φόνευθῆις ὁ Ἀγήνορος ὑπὸ Ἀχιλλεύως,
Ἀγήνωρ δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

16.

Aristoph. Lysistr. 155 sq.: Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς
Ἑλένας τὰ μᾶλά πα | γυμναῖς παρανιδῶν ἐξέβαλ', οἶῶ,

τὸ ξίφος. Ubi Schol.: *Ἡ ἱστορία παρὰ Ἰβύνῳ*¹⁾. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Πυρραῖος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι. καὶ Εὐριπίδης²⁾ κτλ. Cf. Schol. ad Vesp. 714.

17.

Pausan. X, 25, 8 (3): Λέσχεως δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν, ἥνικα ἡλίσκετο Ἴλιον, ὑπεξελθοῦσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν παίδων γνωρισθῆναι τῶν Θησέως, καὶ ὥς παρ' Ἀγαμέμνονος αἰτήσαι Δημοφῶν αὐτὴν· ὁ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσκειν δὲ οὐ πρότερον ἔφη πρὶν Ἑλένην πείσαι· ἀποστείλαντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν.

18.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἐκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐνπλοκάμοιο τιθήνης
ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Tzetz. ad Lycophr. 1263: Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν
Ἰλιάδα πεποιηκὼς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώ-
τους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ
ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν τὴν Ἀχιλλέως
πατρίδα. φησὶ γὰρ οὕτως· „αὐτὰρ — κραταιή“³⁾

1) Fragm. 16 (p. 136) Schneidew. (35 Bergk.) — 2) Andr. 628—631. 3) Qui apud Tzetz. sequuntur versus sex, non Leschae, sed Simmiae sunt, ut discimus e Scholio ad Eur. Andr. 14 a Cobeto reperto; cf. Eur. Phoen. ed. Geel p. 281 et Schol. Eur. ed. Dind. IV p. 125 sq. Pro καὶ Αἰν. αἰχμαλώτους leg. αἰχμάλωτον.

Cf. Pausan. X, 25, 9 (4): Γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχη, καὶ ὁ παῖς οἱ προέστηκεν ἐλόμενος τοῦ μαστοῦ· τούτῳ Λέσχεως ριφέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευτήν, οὐ μὲν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθελῆσαι γενέσθαι.

19.

Pausan. X, 26, 1 sq. (1): Λέσχεως δὲ καὶ ἔπη τὰ Κύπρια διδόασιν Εὐρυδίκη γυναικα Αἰνεΐα. γεγραμμένοι δὲ ἐπὶ κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηινόμη τε καὶ Μητιόχη, καὶ Πεισὶς ἐστὶ καὶ Κλεοδίκη· τούτων ἐν Ἰλιάδι καλουμένη μικρᾷ μόνῃς ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Δηινόμης.

Fragmenta dubia.

[1.]

Φῆμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.

Aeschines contra Timarch. § 128 (140 sq.) de verbo φῆμη disserens: καὶ οὕτως ἐναργές ἐστι καὶ οὐ πεπλασμένον ὃ λέγω, ὥσθ' εὐρήσετε καὶ τοὺς προγόνους φήμης· ὥς θεοῦ μεγίστης βωμὸν ἰδρυμένους, καὶ τὸν Ὅμηρον πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδι λέγοντα προ τοῦ τι τῶν μελλόντων γενέσθαι· „φῆμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε“. Ad Iliadem parvam hoc fragmentum

referendum esse statuerunt Welcker Cycl. ep. I, p. 133 not. 153. Bode Poes. graec. hist. I, p. 289. Düntz.¹⁾

1) Plut. moral. p. 153 F. Ἀκούομεν γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφὰς εἰς Χαλκίδα τῶν τότε σοφῶν οἱ δοκιμώτατοι ποιηταὶ συνῆλθον. ἦν δὲ ὁ Ἀμφιδάμας ἀνὴρ πολεμικὸς (πολεμικὸς Nietzsche, πολιτικὸς vulgo) καὶ πολλὰ πράγματα παρασχὼν Ἑρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλιάντων μάχαις ἐπεσεν. ἐπεὶ δὲ τὰ παρεσκευασμένα τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, ἥ τε δόξα τῶν ἀγωνιστῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδούς τοῖς κρίνουσι παρεῖχεν, ἐτραπόnton πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ προὔβαλ' Ὀμηρος, ὥς φησι Λέσχης· (ὥς φησι Λέσχης] „Cum Bergkio Anal. Alex. I p. 22 aliquem haec verba adiecisse censeo, ut indicaret auctorem haec ex parva Iliade petiisse.“ Nietzsche. „Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα, τὰ μὴτ' ἐγένοντο πάροιθεν, | μὴτ' ἔσται μετόπισθεν“. ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος· ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι | ἄρματα συντρίψουσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται μάλιστα θανυμασθεῖς τοῦ τρίποδος τυχεῖν. Contra Cert. Homeri et Hesiod. p. 316 Goettl. 8 Nietzsche. Ὁ δ' Ἡσίοδος ἀχθεσθεῖς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐημερίᾳ ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν καὶ φησι τοὺςδε τοὺς στίχους. Μοῦσ' ἂ γέ μοι τὰ τ' ἔόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἔόντα, | τῶν μὲν μὴδὲν αἶειδε, σὺ δ' ἄλλης μνήσαι αἰοιδῆς. ὁ δ' Ὀμηρος βουλούμενος ἀκολούθως τὸ ἀπορον λύσαι· φησὶν· οὐδέ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ (In Cod. [Laur.] lacuna. Cf. Nietzsche.) ἄρματα συντρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης. Lescham hunc a vetere poeta diversum esse satis constat. Cf. Goettl. praeft. p. XXIII, Welcker Cycl. ep. I, p. 269, G. Hermann. Opusc. Vol. VI, p. 145, Marckscheff. p. 35 sq.

Narrationem quam Tzetzes ad Lycophr. 1232 ex Iliade parva se hausisse profitetur, [ῥότερον δέ, τῆς Τροίας πορθομένης, ἐλευθερωθεῖς ὑφ' Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ Αἰνείας, ἡ αἰχμάλωτος ἀχθεῖς ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς, καὶ μετὰ τὴν ὑπ' Ὀρέστου ἐν Δελφοῖς τοῦ Νεοπτολέμου ἀναιρεσιν ἐλευθερωθεῖς, οἴκει πρῶτον τὰ περὶ Παίηλον καὶ Ἀλμωνίαν, πόλεις Μακεδονίας κτλ.] non Leschae, sed Simmiae aliive poetae tribuendam esse docemur a Schol. Ven. ad Eur. Andr. 14 a Cobeto reperto. V. supra p. 46 not. 3.

ILII PERSIS.

Procl.¹⁾ Ἐπεται δὲ τούτοις Ἰλίου πέρσιδος²⁾ βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε. ὡς γὰρ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλευόνται, ὅ,τι χρὴ ποιεῖν· καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτόν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. ἐν αὐτῷ δὲ τούτῳ³⁾ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν τε Λαοκόοντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδην· καὶ Σίνων τοὺς πυρσούς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποίητος. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι. καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ ἑρκείου βωμὸν καταφυρόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην⁴⁾ ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Διήφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας ὁ Ἰλέως⁵⁾ πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι

1) Cod. Marc. 454 fol. 6^v. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2) Heyne p. 37 sq. Gaisf. p. 483 sq. [533 sq. Lips.] Michaelis p. 112. Dind. p. XXXVIII sq. — Inscriptio: Ἰλίου πέρσιδος β' ἀρκτίνου. — 2) πέρσιδος cod. 3) τ' spatium relicto cod.; τούτῳ Welck. Studemund; τῷ τόπῳ Thiersch Act. philol. Monac. II p. 588. 4) Ἑλένην Heyne; ἔλενον Cod. — 5) ὁ Ἰλέως cod. Οὐλέως Heyne. Cf. quos laudat Michaelis.

βουλεύονται¹⁾ τὸν Αἴαντα, ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀστυάνακτα ἀνελόντος Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει. καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν δὲ καὶ Ἀκάμας Αἶθραν εὐρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται²⁾).

Inscriptio p. 34 laudata. [Νεοπτόλεμος ἄ]π[ο-
κ]τείν[ε]ι³⁾ Πριάμον καὶ Ἀγήνορα, Πολυποίτης Ἐχέον,
Θρασ[υ]μήδης Νι[κ]αίνετον⁴⁾, Φιλοκτῆτης Διοπ[ε]ίδην,
Διο

1.

Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. I, 69: Ἀρκτῖνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ παλλάδιον ἐν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ ἕως ἡ πόλις ἡλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀβάτῳ, εἰκόνα δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου διάφορον ἀπάτης τῶν ἐπιβουλεύοντων ἕνεκα ἐν φανερώ τεθῆναι καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν.

1) βούλονται Heyne. 2) τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. ἔπειτα ἀποπλέουσιν — μηχανᾶται. (Inc. fol. 4^r.) καὶ Ὀδυσσεὺς — μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἐμπρήσαντες — τάφον cod. Ordinem pristinum restituit Lehrs Litt. Centralbl. 1874 p. 668. — Michaelis post fol. 6 Cod. Marc. folium excidisse ratus verba καὶ Ὀδυσσεὺς — τάφον ad Stesichori Ilii persidem spectare putat; quam opinionem refellit Lehrs l. l. 3) Restituerunt K. O. Müller. Tychsen Q. Smyrn. p. LXXV. 4) Θρασιμηδης νιδιαινετον (?) inscriptio.

2.

Schol. Ven. et Vat. ad Eur. Andr. 10 de Astyanacte: *Στησίχορον μέντοι ιστορεῖν (φασιν) ὅτι τεθνήκοι καὶ τὸν τὴν πέρσιδα συντεταχότα¹⁾ ποιητὴν ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τείλους διφείη.*

3.

*Θησείδησι δὲ δῶρα πόρε κρείων Ἀγαμέμνων
ἥδὲ Μενεσθῆι μεγαλήτορι ποιμένι λαῶν.*

Schol. Vat. et Neap.²⁾ ad Eur. Troad. 31: *Ἐνιοι ταῦτά φασι πρὸς χάριν εἰρῇσθαι· μηδὲν³⁾ γὰρ εἰληφέναι τοὺς περὶ Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα ἐκ τῶν λαφύρων, ἀλλὰ μόνην τὴν Αἰθραν, δι' ἣν καὶ ἀφίκοντο εἰς Ἴλιον Μενεσθέως ἡγούμενου. Λυσίμαχος δὲ τὸν τὴν πέρσιδα⁴⁾ πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως „Θησεΐδαις — λαῶν“.*

4.

*Ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφύρω ποδί, ὄφρ' οἱ γυῖα
τεινόμενα ῥάοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχῃσι.*

Diomed. p. 473 Putsch. [Gramm. Lat. I, p. 477 Keil. Gaisford scriptt. latini rei metricae p. 428 sq.] Alii a Marte ortum Iambum strenuum ducem tradunt, qui cum crebrius pugnas iniret et telum cum clamore torqueret, ἀπὸ

1) Lacunae signa pos. Dindorf. 2) Schol. Neap. ed. Cobet post Eur. Phoen. ed. Geel p. 302 sq. 3) Sic Cobet; μὴ codd. Fragm. III. 1. *Θησεΐδαις δ' ἔπορε δῶρα* codd.; emend. Koechly Coni. ep. I, p. 11.

4) *πέρσιδα* Cobet, *περσηίδα* codd. Fragm. IV. 1. *ὄφρ' οἱ]* Locus corruptus. *τόφρ' ἐπι* vel *ὄφρα τε* Naeke. *ὄφρ' ὄγε* Schneidew. Philol. IV, p. 746. — 2. *τεινόμενα* Luzac ap. Santen. ad Terentian. M. p. 67. — *εἶδος]* *ἔχνος* Ruhnke.

τοῦ ἵέναι καὶ βοᾶν Iambus appellatur: idcirco ex brevi et longa pedem hunc esse compositum, quod hi qui iaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promptiore nisu telis ictum confirmant. Auctor huius vibrationis¹⁾ Arctinus Graecus his versibus perhibetur.²⁾
Ὁ Ἰαμβος „ἐξ ὀλίγου — ἐχρησι.“

NOSTI.

Procl.³⁾ *Συνάπτει*⁴⁾ δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία εἰς Ἀγίου⁵⁾ Τροϊζηνίου, περιέχοντα τάδε.

Quae Scholl. Ven. et Vat. ad Eur. Hec. 41 [τύμβω φίλον πρόσφαγμα] narrant, Ἐπὶ Νεοπτολέμον φασὶν αὐτῶν (sc. τὴν Πολυξένην) σφαγιασθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἰβνκος. ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδους ἐν τῇ τῆς πόλεως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολέσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπτολέμον, ὡς Γλαῦκος γράφει. nec ad Cypria nec ad Ilii persidem referri possunt.

1) Legebatur librationis. 2) Locum interpretatus est Welcker, cuius verba [Cycl. ep. II, p. 529] apponimus. „Den Jambus nannte und beschrieb nicht der alte Dichter, wie Nake mit Scaliger [Animadv. in Euseb. p. 69] verstand (Rhein. Mus. 1834 II, 267 sq.): „Der Jambus | Geht mit wachsendem Fusse, von kleinem aus: immer so lang ihm | Rüstig die Glieder sich regen und kraftvoll wird (bleibt?) die Gestaltung“: sondern der Grammatiker wollte sagen, nach der von dem Dichter geschilderten Bewegung sey der Jamb erfunden worden oder nach einem Helden des Arctinos, wie in einer andern Sage nach einem Apulischen, und er verbindet nur ungeschickt mit den Versen selbst als Subject ὁ Ἰαμβος, wenn dies Subject nicht einem Abschreiber zur Last fällt.“ 3) Cod. Marc. 454 fol. 4^r. V. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2.) Heyne p. 40 sq. = Gaisf. Heph. p. 485 sq. [535 sq. Lips.] = Michaelis p. 112 = Dind. p. XXXIX sq. — Inscriptio: νόστων εἰς ἁγίου. — 4) συνάπτεται Welcker. 5) Sic cod. (Ἀγίου legit Siebenkees.) Ἀγίου Thiersch.

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστορ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν¹⁾ διασώζονται· μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρείσων νεῶν ἐν τῷ πελάγει. οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντία καὶ Πολυποίτην πεξῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν²⁾ ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι. τῶν³⁾ δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἰδωλον ἐπιφανέν πειρᾶται διακωλύειν προλέγον τὰ συμβησόμενα. εἶδ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ. Νεοπτόλεμος δὲ Θέτιδος ὑποθεμένης πεξῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεά καταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει· αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεΐ. ἔπειτα⁴⁾ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναιρεθέντος ὑπ' Ὀρέστου⁵⁾ καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν⁶⁾ ἀνακομιδῇ.

1.

Apollodor. II, 1, 5, 14 de Nauplio: ἔγνημεν, ὥς μὲν οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρεώς, ὥς δὲ

1) οἰκίαν cod.; corr. Bekk. 2) Τειρεσίαν] Κάλχαντα [coll. Tzetz. ad Lycophr. 427] Meineke Anal. Alex. p. 79. Nitzsch ad Od. Vol. III p. 149 sq. — 3) τὸν cod. 4) Πηλεΐ (lac.) τα cod. ἔπειτα τὰ Heyne. 5) καὶ τούτων ὑπ' Ὀρ. Heyne. 6) οἰκίαν cod.; corr. Bekker.

ὁ τοὺς νόστους γράψας, Φιλύραν, ὥς δὲ Κέρκωψ, Ἑσιόνην, καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην Οἶακα Ναυσιμέδοντα.

2.

Schol. [Codd. HMQR]¹⁾ ad Hom. Od. δ, 12: αὕτη (sc. δούλη), ὥς μὲν Ἀλεξίων, Τειρίς, ὥς δὲ ἔνιοι, Τηρίς, θυγάτηρ Ζευξίππης· ὥς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, Γέτις. τινὲς δὲ τὸ δούλης κύριόν φασι διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπειαν.²⁾

3.

Pausan. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποίησις ἢ ἐς Ὀδυσσεά καὶ ἢ Μινυάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι, μνήμη γὰρ ἐν ταύταις καὶ Ἰλίου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν, ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα.

4.

Pausan. X, 29, 6 (3): Ἔστι δὲ πεποιημένα ἐν Νόστοις Μινύου μὲν τὴν Κλυμένην θυγατέρα εἶναι, γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ τῷ Δηίονος καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἰφικλον παῖδα.

5.

Pausan. X, 30, 5 (3) de Maera: Περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστὶν ἐν Νόστοις ἀπελθεῖν μὲν παρθένον

1) H = Harl., M = Marc., Q = Ambr., R = Flor.
2) Legebatur ὥς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, τὸ δούλης κύριον ὄνομα· φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τ. π. δούλην θεράπειαν. — Γέτις HM. γὰρ τις R. „et similiter haud dubie etiam Q. Est autem hoc quoque nomen incertum, etsi Γέτις (nam sic Salmas. correxit pro Γέτης) ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ut refert Steph. Byz. s. v. Γετία“. Dind.

ἐτι ἐξ ἀνθρώπων, θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.

6.

*Ἀντίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἡβώνοντα,
γῆρας ἀποξύσας' εἰδυίῃσι πρᾶπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐνὶ χρυσείοισι λέβησιν.*

Argum. ad Eur. Med. (Scholl. Vol. IV, p. 1 sq. Dind.):
Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὥς ἡ Μῆδεια
ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσωνα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ Αἰσονοῦς ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν
οὕτως „ἀντίκα — λέβησι“. Eadem fere habet Schol.
ad Aristoph. Eq. 1321.

Fragmenta dubia.

[7.]

Pausan. I, 2, 1: Ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος
μὲν φησὶν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἀρπασθῆναι,
Τροίξηνιφ δὲ Ἑγία¹⁾ τοιάδε ἐς αὐτὴν πεποιήται· Ἡρα-
κλέα Θεμίσκυραν πολιορκοῦντα τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι
ἐλεῖν μὴ δύνασθαι, Θησέως δὲ ἐρασθεῖσαν Ἀντιόπην,
στρατεῦσαι γὰρ ἄμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησέα, παραδοῦναι
τὸ χωρίον. τάδε μὲν Ἑγίας πεποιήκεν.

Fragm. VI. 1. φίλον corruptum; πάλιν vel νέον (ex II. I, 446), vel καλόν Koechly coni. ep. I p. 9. — 2. ἀποξύσασα *Ἰδυίῃσι* Elmsley. — 3. ἐνὶ Schneidew. Philol. IV, p. 747 (ἔψουσα ἐνὶ χρυσείοισι 1.) Koechly l. l.; ἐπὶ vulgo.

1) Nomen Ἑγίας ab Ἀγίας non diversum esse putat Mützell de emend. Theog. p. 181.

[8.]

Δῶρα γὰρ ἀνθρώπων νόον ἥπαφεν ἡδὲ καὶ ἔργα.
 Clem. Alex. Strom. VI, p. 264 (622 D) Sylb. 743 Pott.
Ἀντιμάχου τε τοῦ Τηίου εἰπόντος· ἐκ γὰρ δῶρων
πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι πέλονται, Αὐγίας¹⁾ ἐποίησε·
„δῶρα — ἔργα“.

[9.]

Eustath. ad Od. p. 1796, 53 Rom. 597 Bas. Ὁ δὲ
 τοὺς νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μὲν
 φησι τὴν Κίρκην ὕστερον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν
 ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην.²⁾

[10.]

Athen. VII, p. 281, B, C: φιλήδονον δ' οἱ ποιη-
 ται καὶ τὸν ἀρχαῖόν φασι γενέσθαι Τάνταλον. ὁ γοῦν
 τὴν τῶν Ἀτρειδῶν ποιήσας κάθοδον ἀφικόμενον
 αὐτὸν λέγει πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ συνδιατρίβοντα ἔξου-
 σίας τυχεῖν παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσασθαι ὅτου ἐπιθυμεῖ.
 τὸν δὲ πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ἀπλήστως διακειμένον
 ὑπὲρ αὐτῶν τε τούτων μνείαν ποιήσασθαι καὶ τοῦ
 ζῆν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θεοῖς. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
 σαντα τὸν Δία τὴν μὲν εὐχὴν ἀποτελέσαι διὰ τὴν
 ὑπόσχεσιν, ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμέ-
 νων ἀλλὰ διατελῇ ταραττόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς
 ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν οὐ δύναται τῶν παρα-
 κειμένων τυχεῖν οὐδενός.³⁾

1) Ἀγίας Thiersch Act. Monac. II, p. 585. Cf. Meineke
 Fragm. Comic. I, p. 416 sq. 2) Welck. Cycl. ep. I, p. 286 sq.
 3) Welck. l. l. p. 279.

TELEGONIA.

Procl.¹⁾ Μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου Ὀδύσσεια·
 ἔπειτα Τηλεγονίας²⁾ βιβλία δύο Εὐγάμμωνος³⁾
 Κυρηναίου, περιέχοντα τάδε. οἱ μνήστορες⁴⁾ ὑπὸ τῶν
 προσηκόντων θάπτονται· καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις
 εἰς Ἥλιν ἀποπλεῖ ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ
 ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα,
 καὶ ἐπὶ τούτῳ⁵⁾ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην
 καὶ Αὐγέα. ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας τὰς ὑπὸ
 Τειρεσίου φηθείσας τελεῖ θυσίας. καὶ μετὰ ταῦτα εἰς
 Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται καὶ γαμεῖ Καλλιδίκην βασιλίδα
 τῶν Θεσπρωτῶν. ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς
 Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους,⁶⁾ Ὀδυσσέως ἡγουμένου·
 ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσεά τρέπεται,⁷⁾
 καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηνᾶ καθίσταται· τούτους μὲν
 Ἀπόλλων διαλύει. μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευτὴν
 τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης Ὀδυσσέως
 υἱός, αὐτὸς δ' εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κὰν τούτῳ Τη-
 λέγονος⁸⁾ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς
 τὴν Ἰθάκην τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσ-

1) Cod. Marc. 454 fol. 4^r. Cf. ad Aethiopidem (supra p. 32 not. 2.) Heyne p. 42 sq. Gaisf. p. 487—489 [536—538 ed. Lips.], Michaelis p. 121. Dind. Scholl. II. I p. XL sq. — Inscriptio: τηλεγονίας β εὐγάμμωνος: 2) Eustath. ad II. p. 785, 22 Rom. (697 Bas.): προπαροξύνονται δὲ καὶ ἄμφω αἰ τοιαῦτα λέξεις (sc. Δολώνεια, Πατρόκλεια), ὥσπερ καὶ Τηλεγόνεια κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν ἢ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία. Cf. Cramer. An. Oxon. II, p. 299, 28. — 3) Εὐγάμμωνος Welcker. 4) μνηστήρες Thiersch. 5) τούτου Welcker. Cf. Cycl. ep. II, p. 304. 6) βρυγούς Cod. 7) Α-πεται inc. fol. 4^v. 8) τηλεγόμενος Cod.

σεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δ' ἐπιγνούς τὴν ἁμαρτίαν τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα μεθίστησιν¹⁾. ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ συνοικεῖ²⁾ τῇ μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ³⁾ δὲ Τηλέμαχος.

Multi scriptores Graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI. p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera exscripserunt, αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων⁴⁾ ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον κτλ. Clementem laudat Euseb. Praep. Evang. X, 2 p. 462 D.

Eustath. ad Od. p. 1796, 47 Rom. 597 Bas. Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνειαν γράψας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν Ὀδυσσεὶ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπης Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον. Eadem habet Eudocia p. 77, 11—14.

Fragmenta, quorum sedes definiri nequit.

1.

Schol. Ambr. et Harl. etc. ad Hom. Od. β, 120 Τυρῶ] Σαλμωνέως θυγάτηρ. ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν. Ἀλκμήνη Ἡλεκτρύωνος θυγάτηρ. Μυκὴνη Ἰνάχου θυγάτηρ καὶ Μελίας τῆς

1) καθίστησιν Heyne Welcker. 2) συνοικεῖοι Heyne. — 3) Sic Thiersch Act. philol. Monac. II p. 586 Bekker Tzetz. Antehom. p. XIII; τὴν μὲν πηνελόπην τηλέγονος κίρκην cod. 4) Εὐγάμων Euseb.

Ὀδυσσεύς, ἥς καὶ Ἀρέστορος¹⁾ Ἄργος, ὡς ἐν τῷ Κύκλῳ φέρεται. Cf. Müller. de cycl. p. 138.

[2.]

Etym. M. (p. 600, 8) et Gud. (p. 405, 1) v. νεκάδες. Παρὰ μὲν τοῖς κυκλικοῖς αἱ ψυχὰς νεκάδες λέγονται. — ἡ τέ κε δηρὸν | αὐτοῦ πῆματ' ἐπασχον ἐν αἰνῆσιν²⁾ νεκάδεσσιν. Ἰλιάδος ε'.³⁾ — Cyclo vindicat Duentz. Suppl. p. 19.

II. CARMINA HEROICA

Homero vulgo adscripta.

I. AMPHIARAI EXELASIS.

Suid. v. Ὀμηρος (II, 1 p. 1096, 12 sqq. Bernh.): Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα Ἀμφιαράου ἐξέλασις. Pseudo-Herodot. Vita Homer. § 9: χρόνου δὲ προϊόντος ἐν τῇ Σμύρνῃ ἄπορος ἔων τοῦ βίου διανοήθη ἀπικέσθαι εἰς Κύμην, πορευόμενος δὲ διὰ τοῦ Ἑρμου πεδίου ἀπικνέεται εἰς Νέον τεῖχος ἐνταῦθα λέγεται αὐτὸν ἐπιστάντα ἐπὶ σκυτεῖόν τι εἰπεῖν πρῶτα τὰ ἔπεα τάδε τῷ δὲ σκυτεῖ ὄνομα ἦν Τύχιος. ἀκούσαντι δὲ τῶν ἐπέων ἔδοξεν αὐτῷ δέξασθαι τὸν ἄνθρωπον· ἤλεσσε γὰρ αἰτέοντα τυφλὸν καὶ ἐκέλευσεν εἰσιέναι τ' αὐτὸν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ μετέξειν ἔφη τῶν παρεόντων. ὁ δ' εἰσῆλθεν. κατήμενος δ' ἐν τῷ σκυτεῖῳ παρεόντων καὶ ἄλλων τὴν τε ποιήσιν αὐτοῖς

1) Sic Buttm. pro ἀριστέρος. 2) αἰνῆσι Etym. M. 3) V. 885 sq. — Ἰλιάδος ε' om. Etym. Gud.

ἐπεδείκνυντο, Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἐξελασίαν τὴν ἐς Θήβας
καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἐς θεοὺς πεποιημένους αὐτῶ κτλ.

Hoc poema a Thebaide non diversum fuisse putat
Welcker. Cycl. ep. I. p. 298—302.

II. OECHALIAE EXCIDIUM.

Suid. v. Ὅμηρος (II, 1 p. 1096, 12 sqq. Bernh.):
'Αναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα
..... Οἰχαλίας¹⁾ ἄλωσις. Procl. Chrestom. I.²⁾ de
Homero disserens: Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύ-
σαντα διατρίψαι μὲν παρὰ Κρεοφύλῳ, γράψαντα δὲ
Οἰχαλίας ἄλωσιν τούτῳ χαρίσασθαι, ἥτις νῦν ὡς
Κρεοφύλου περιφέρεται. Cf. Strab. XIV. p. 638: Σά-
μιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, ὃν φασι δεξάμενον ξενία
ποτὲ Ὅμηρον λαβὼν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιή-
ματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Καλλίμαχος δὲ
τοῦναντίον ἐμφαίνει δι' ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκεί-
νου μὲν ποιήσαντος λεγομένου δ' Ὅμηρου διὰ τὴν
λεγομένην ξενίαν· „τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ
ποτὲ θεῖον Ὅμηρον | δεξαμένου· κλείω δ' Εὐφρυτον
ὅσσ' ἔπαθεν, | καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ὅμηρειον δὲ κα-
λεῦμαι | γράμμα· Κρεοφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.“³⁾
τινὲς δὲ διδάσκαλον Ὅμηρου τοῦτόν φασιν, οἱ δ' οὐ
τοῦτον ἀλλ' Ἀριστέαν τὸν Προκουνήσιον. Eustath.
ad II. B, 730 p. 330, 42 Rom. 250 Bas. Τῆς Θεσσα-

1) σικελίας codd. Suidae. 2) Cod. Marc. 454 fol. 1^v ap.
Bekk. Scholl. ad Hom. II. p. I. Dind. Scholl. ad Hom. II. I p.
XXXII. 3) Hi versus leguntur etiam ap. Sext. Empir. adv.
math. I § 48 p. 225 sq. (609 Bekk.) Eustath. ad II. p. 331,
5 sq. Rom. 250 Bas. [κλείω — Ἰόλειαν om. Eustath.]

λικῆς δὲ (Οἰχαλίας) νῦν Ὀμηρος μέμνηται. εἴρηται
δὲ καὶ περὶ Εὐρύτου ἐκεῖ καὶ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς
Ἰόλης, δι' ἣν ἐκόρυθεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς
ἣν δοκεῖ γράφαι καὶ Ὀμηρος κτλ.¹⁾

Oechalia ab Hercule expugnata ubi fuisset, quaerebatur. Strabo IX p. 438. Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἐν τε τοῖς τόποις τοῖτοις (sc. περὶ Τρίκκην) ἱστοροῦσι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ μετονομάζουσιν [ἄλλοι] ἄλλως, ὃ καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς²⁾ εἴρηται. περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα τῖς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλείους ἀλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Id. X p. 448. Ἔστι δὲ καὶ Οἰχαλία κώμη τῆς Ἑρετρικῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλείους. Cf. Paus. IV, 2 (v. infra ad fr. 2).

1.

Ὡ γύναι, αὐτὴ ταῦτά τ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.

Grammaticus ap. Cram. An. Oxon. I p. 327 de forma ὄρηαι disserens: τοῦτο δὲ εὐρήσομεν καὶ ἐν τῇ Οἰχαλίας³⁾ ἀλώσει, ἥ⁴⁾ εἰς Ὀμηρον ἀναφέρεται, ἔστι δὲ Κρεώφυλος ὁ ποιήσας. Ἡρακλῆς δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς Ἰόλην· „Ὡ — ὄρηαι“.

1) Apud Schol. ad Plat. Remp. p. 421 Bekk. Suid. v. Κρεώφυλος Creophylus cum Stasino commutatus est. 2) VIII, p. 339. 3) χαλίας cod. 4) αἰ cod.

Fragm. I. Ὡ γύναι, ταῦτά τε ἐν cod.; emend. Koechly (coll. Od. ξ 343) coni. ep. I p. 11.

2.

Pausan. IV, 2, 3 (2): Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς, ἥκει γὰρ δὴ ἐς ἀμφισβήτησιν τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰ πλείω, λέγουσιν, οἱ μὲν ὥς τὸ Εὐρύτιον, χωρίον δὲ ἔρημον ἐφ' ἧρῶν ἐστὶ τὸ Εὐρύτιον, πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία· τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ἡρακλείᾳ πεποιήκεν ὁμολογοῦντα. Cf. Strabonis locos supra laudatos.

3.

Schol. Laur. ad Soph. Trach. 266: Ἡσίοδος μὲν γὰρ δ' φησὶν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παῖδας Κρεώφυλος δὲ β'.

4.

Schol. ad Eur. Med. 273: Αἰδύμος δὲ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου-ἔχοντα οὕτως· τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως Κρέοντα ἀποκτεῖναι φαρμάκοις. δέσασσαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυνγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν, ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραίας Ἦρας καθιεῖν, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε¹⁾).

1) Cf. Schubart. in Ephem. litt. Hal. 1840. I. p. 515.

III. PHOCAIS.

Pseudo-Herod. Vita Hom. § 16 (cf. p. 38 sq.)
 Διατρίβων δὲ παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν
 ἐλάσσω καὶ τὴν καλουμένην Φωκαῖδα, ἣν φασιν
 οἱ Φωκαεῖς Ὅμηρον παρ' αὐτοῖσι ποιῆσαι. ἐπεὶ δὲ
 τὴν τε Φωκαῖδα καὶ τὰλλα πάντα παρὰ τοῦ Ὀμήρου
 ὁ Θεστορίδης ἐγράψατο, διανοήθη ἐκ τῆς Φωκαίης
 ἀπαλλάσσεσθαι, τὴν ποιήσιν θέλων τοῦ Ὀμήρου ἐξ-
 ιδιώσασθαι, καὶ οὐκ ἔτι ὁμοίως ἐν ἐπιμελεῖα εἶχε τὸν
 Ὅμηρον. Cf. Welcker. Cycl. ep. I. p. 248 sqq.

CARMINA MINORA.

Procl. Chrestom.¹⁾ Γέγραφε δὲ (Ὅμηρος) ποιήσεις
 δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, ἣν Ξένων καὶ Ἑλλάνικος
 ἀφαιροῦνται αὐτοῦ. οἱ μέντοι γε ἀρχαῖοι καὶ τὸν
 κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν. προστιθέασι δὲ αὐτῷ
 καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην, βατραχομαχίαν ἢ
 μυνομαχίαν, ἐπτάπεκτον αἶγα, Κέρκωπας καινούς.

Suid. v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ
 ἄλλα τινὰ ποιήματα Ἐπικιχλίδες, Ἡθιέπακτος,
 ἥτοι Ἰαμβοί, Μυνοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερα-
 νομαχία, Κεραμῖς, . . . Παίγνια.

Pseudo-Herodot. Vita Homeri § 24 p. 12 sq.
 Westerm. Τοὺς Κέρκωπας καὶ Βατραχομυνομαχίην
 καὶ Ψαρομαχίην καὶ Ἑπταπακτικὴν²⁾ καὶ Ἐπικιχλίδας
 καὶ τὰλλα πάντα, ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὀμήρου, ἐνταυθ' ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῶ.

1) Cod. Marc. 454 fol. 1^v (v. p. 2.) 2) I. ἐπτάπεκτον αἶγα.

I. MARGITES.

Aristot. Poet. 4 p. 1448^b 28 sqq.: *Τῶν μὲν οὖν πρὸ Ὀμήρου οὐδενὸς ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα* (sc. *μίμησιν τῶν φανύλων*), *εἰκὸς δὲ εἶναι πολλούς· ἀπὸ δὲ Ὀμήρου ἀρξαμένοις ἔστιν, οἷον ἐκείνου ὁ Μαργίτης καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμόττον ἱαμβεῖον ἦλθε μέτρον ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητῆς Ὅμηρος ἦν οὕτω καὶ τὰ τῆς κωμωδίας σχήματα πρῶτος ὑπέδειξεν, οὐ ψόγον ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας· ὁ γὰρ Μαργίτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς τραγωδίας, οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμωδίας.*

Hephaest. p. 112 Gaisf. (122 ed. Lips.): *Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύνκλησιν οὐκ ἔχει οὔτε κατὰ στίχον οὔτε κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἐπεσιν ἱαμβικὰ καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Cf. p. 119 sq. (129 Lips.): Μετρικὰ δὲ ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπται τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα οὔτε ἀνακύνκλησιν· τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὀμήρου· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἱαμβικὸν ἐπιφέρεται. Mar. Victor. Art. Grammat. Lib. I. p. 2512 Putsch. 68 Keil. In eo carmine, cui Margitae nomen est, eundem herois hexametris trimetros iambicos tamquam pares numero miscuisse viderit. Cf. Lib. II. p. 2524 Putsch. 79 Keil. Hexametro dactylico trimeter iambicus comparatur, quem latine senarium nominamus, veluti hexametron: sex enim pedes iambos habet, ut ille dactylos, cum uterque purus ex se*

figuratur ideoque dicitur et Homerus in Margite suo. miscuisse hos versus tamquam pares. Lib. III, p. 2572 Putsch. 133 Keil. Hoc genere versuum (senario), ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit. Nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subiciens copulavit. — Cf. Atil. Fort. p. 2692 Putsch. 286 Keil. (v. infra fragm. I.).

De auctore. Carmen Homero tribuunt Plato Alc. II p. 147 C. Aristot. l. l. Harpocrat. v. *Μαργίτης*. Schol. ad Aristoph. Av. 913. alii. Cf. Dion. Chrysost. Or. 53 § 4 (II, p. 275 Reisk.): *Γέγραφε δὲ καὶ Ζήνων ὁ φιλόσοφος εἰς τε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, καὶ περὶ τοῦ Μαργίτου δέ· δοκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ποίημα ὑπὸ Ὁμήρου γεγονέναι νεωτέρου καὶ ἀποπειρωμένου τῆς αὐτοῦ φύσεως πρὸς ποιήσιν*. Cert. Homer. et Hesiod. p. 313 Goettl. 4 Nietzsche. *Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν (Ὁμηρον) γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἄρξασθαι καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην*. Suid. v. *Πίγρης* (II, 2 p. 267 Bernh.): *Κὰρ ἀπὸ Ἀλικαρνασοῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ἐν τοῖς πολέμοις διαφανοῦς, Μανσώλου γυναικός· ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγείον . . . ἔγραψε καὶ τὸν εἰς Ὁμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην*.¹⁾ Gramm. ap. Cram. An. Oxon. IV, p. 315 de generibus artis criticae disserens (v. supra

1) Procl. Chrestom. I. *προστιθέασι δὲ αὐτῷ (Homero) καὶ καίγνιά τινα, Μαργίτην [οἱ δὲ λέγουσι Τήγητος τοῦ Καρὸς margo rubrica] κτλ.*

p. 16): Ἐκτον κρίσις ποιημάτων· πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὥς ὁ Μαργίτης.

De carminis argumento. Harpocrat. v. Μαργίτης· Μαρσύας ἐν ε' τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορεῖ λέγων Μαργίτην ὑπὸ Δημοσθένους καλεῖσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν. Cf. Schol. ad Aristot. Eth. Nic. VI, 7. Plutarch. Demosth. 23. Suid. v. Μαργίτης (II, 1 p. 695, 14 Bernh.) ἀνὴρ ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. Eustath. p. 1669 Rom. (cf. infra ad fragm. V.): Οὕτως ἔγνωμεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστὶ μωραίνειν. Lucian. Philops. 3: ὅς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα Κοροΐβου¹⁾ τινὸς ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος κτλ., ubi cf. Schol. (p. 224 Jacobitz: ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν). Id. Hermot. 17: ὁρᾷς, ὅπως αὐτίς ἐξαπατᾷς με καὶ οὐ λέγεις τάληθές, ἀλλ' οἶει Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὥς πιστεῦσαι κτλ. Cf. Polyb. XII 25 (p. 840 Hultsch). XII 4^a (p. 813 Hultsch = Tom. II, p. 727 Bekk.).

Subsidia. Falbe De Margita Homérico (1798). Lindemann Lyra (1821) I, p. 79 sqq. Welcker Cycl. ep. I (1835), p. 184 sqq. Goettling De Margita Homérico. Jenae 1863.

1) Cf. Eustath. ad Od. p. 1669, 46 Rom. 413 Bas. Etym. M. p. 577, 33.

1.

*Ἦλθέ τις εἰς Κολοφῶνα γέρον καὶ θεῖος ἀοιδός,
Μουσάων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,
φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὖφθογγον λύρην.*

Atil. Fortunat. p. 2692 Putsch. 286 Keil. [Scriptt. rei metricae p. 342 Gaisf.] Sequitur ut de iambico dicere debeamus, cuius auctorem alii Archilochum, alii Hippo-
nactem volunt. Sed primus Homerus hoc usus est in Margite. „Ἦλθε — λύρην.“ Fragmentum „de heroo hexametro“ in Cod. Berolin. 66, olim Santen. (Gramm. Lat. VI, p. 633 Keil): Haec dissyllaba verba producta ter singula faciunt spondeis sex heroum versum, et rursum eadem [et] correptis prioribus utriusque verbi syllabis faciunt iambicum senarium. ideoque dicitur Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tamquam pares. „Ἦλθε — λύρην.“ V. 2 affert Schol. ad Aristoph. Av. 913.

2.

*Τὸν δ' οὐτ' ἄρ σκαπιῆρα θεοὶ θέσαν οὐτ' ἀροτῆρα
οὐτ' ἄλλως τι σοφόν, πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.*
Arist. Eth. Nicom. VI, 7 p. 1141^a 12 sqq.: εἶναι δέ
τινας σοφοὺς οἰόμεθα ὅλως οὐ κατὰ μέρος οὐδ'
ἄλλο τι σοφοὺς, ὥσπερ Ὅμηρός φησιν ἐν τῷ Μαργίτη
„τὸν — σοφόν“. Cetera servavit Clem. Al. Strom. I
p. 121 (281 A) Sylb. 330 Pott.

Fragm. I. E cod. Berol. 66 primum edidit Lindemann Lyra I, p. 82. cf. Welcker Mus. Rhen. N. S. XI (1856) p. 503. — Corruptelas Mss. vide ap. Keil. et Gaisford. — 3. φίλην — λύραν cod. Atilii ap. Gaisf.

3.

Πόλλ' ἡπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἡπίστατο πάντα.

Plat. Alcib. II p. 147 A: ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὃ λέγει κατηγορῶν πού τινος, ὥς ἄρα πολλὰ μὲν ἡπίστατο ἔργα, κακῶς δέ, φησὶν, ἡπίστατο πάντα, et paullo infra (p. 147 C): οὐ γὰρ δήπου Ὅμηρόν γε τὸν θειότατόν τε καὶ σοφώτατον ποιητὴν ἀγνοεῖν δοκεῖς, ὥς οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπίστασθαι κακῶς. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὃ λέγων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν ἐπίστασθαι, κακῶς δέ, φησί, πάντα ἡπίστατο.

4.

Tzetz. Chil. IV, 867 sqq. Ἄκουε τὸν Μαργίτην, | εἰς ὃν ὁ γέρον Ὅμηρος ἥρωιάμβους γράφει· | οὗτος ὦν γέρον νουνεχής, αὐτόχρημα νοῦς, φρένες, | ἐξαν-
ηρώτα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος | ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν, ἅρ' ὁ πατήρ ἢ μήτηρ. Cf. VI, 595. sqq. Οὗτος πανφρονιμώτατος ὦν γέρον ὁ Μαργίτης κτλ. Niceph. Blemm. in Maii Vett. Scriptt. nov. coll. II. p. 641: διαπορῶν ἡρώτα ὁπότερος τῶν γονέων αὐτὸν ἐγέννησεν. -Cf. Suid. v. Μαργίτης (infra ad Fr. 5).

5.

Eust. ad Od. p. 1669, 47 sqq. Rom. 413 Bas. Οὕτως ἐγνώμεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὃ ἐστὶ μαραίνειν. ὃν ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφόμενον Ὅμηρον Μαργίτην ὑποτίθεται εὐπόρων μὲν εἰς ὑπερβολὴν γονέων φῦναι, γήμαντα δὲ μὴ συμπεσεῖν τῇ νύμφῃ, ἕως ἀναπεισθεῖσα ἐκείνη τετραυματίσθαι τὰ κάτω ἐσκήψατο, φάρμακόν τε μηδὲν ὥφε-

λήσειν ἔφη, πλὴν εἰ τὸ ἀνδρείον αἰδοῖον ἐκεῖ ἐφαρ-
μοσθείη· καὶ οὕτω θεραπεΐας χάριν ἐκεῖνος ἐπλη-
σίασεν¹⁾. Suid. v. Μαργίτης (II, 1, p. 695, 14 Bernh.)
'Ανὴρ ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος· ὃν φασιν ἀριθμῆσαι
μὲν μὴ πλείω τῶν ἐ' δυνηθῆναι, νύμφην δὲ ἀγόμενον
μὴ ἄψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα, μὴ τῇ
μητρὶ αὐτὸν διαβάλλῃ· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγε-
νημένον καὶ κυνθάνεσθαι τῆς μητρός, εἰ γε ἀπὸ τοῦ
αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη. Dio Chrysost. Or. 67 § 4 (II,
p. 362 Reisk.) Πολύ γε ἂν εἴη τοῦ Μαργίτου σοφώ-
τερος ἀγνοοῦντος, ὅτι χρὴ γήμαντα χρῆσθαι τῇ γυναικί.

IL CERCOPE.

Procl. Chrestom. I²) προστιθέασι δὲ αὐτῷ
(Homero) καὶ παίγνιά τινα, Κέρκωπας. Pseudo-
Herodot. Vita Hom. § 24 p. 12 sq. Westerm. Τοὺς
Κέρκωπας καὶ Βατραχομνομαχίην καὶ Ψαρομαχίην καὶ
'Επταπακτικὴν³⁾ καὶ 'Επικιχλίδας καὶ τᾶλλα πάντα,
ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὅμηρου, ἐνταῦθ' ἐποίησε παρὰ τῷ
Χίῳ ἐν Βολισσῶ, ὥστε καὶ ἐν τῇ πόλει περιβόητος
ἤδη ἐγένετο τῇ ποιήσει. Cf. Harpocrat. v. Κέρκωπες
(cf. infra).

Subsidia. Lobeck De Cercop. et Colalis. 1820.
[Aglaopham. p. 1296—1308.] — Hüllmann De Cyclop. et
Cercop. — Rigler De Hercule et Cercopibus. Colon. 1825.
1826.

1) Hanc narrationem poetae abiudicat Thirlwall Hist. Gr.
Vol. VI, p. 104 n. 1. 2) Cod. Marc. 454 fol. 1^v. (supra p. 2).
3) Intellige ἐπτάπακτον αἶγα.

FRAGMENTUM.

Ψεύστας ἡπεροπῆας ἀμήχανά τ' ἔργα δαίετας
 ἑξαπατητῆρας· πολλὴν δ' ἐπὶ γαῖαν λόντες
 ἀνθρώπους ἀπάτασκον ἀλώμενοι ἥματα πάντα.

Suid. v. Κέρκωπες (Vol. II, 1 p. 222 Bernh.): πανοῦργοι, δόλιοι, ἀπατεῶνες, κόλακες φασὶ δὲ τοὺς Κέρκωπας γενέσθαι „ψεύστας — πάντα“. Cf. p. 221. Κέρκωπες· δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ἐπὶ γῆς, πᾶσαν ἀδικίαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ἐλέγοντο Κέρκωπες, ἐκ τῆς τῶν ἔργων δεινότητος οὕτως ἐπονομαζόμενοι. ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν Πάσσαλος ἐλέγετο, ὁ δὲ Ἀκμων. ἡ δὲ μήτηρ Μεμμονίς ταῦτα ὁρῶσα ἔλεγε, μὴ περιτυχεῖν Μελαμπύγῳ· τουτέστι τῷ Ἡρακλεῖ. Cf. Suid. v. Εὐρύβατος. (I, 2 p. 645 Bernh.) Harpocrat. v. Κέρκωψ: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦνται ὡς ἑξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες, unde colligi potest versus a Suida allatos ex Homeri Cercopibus desumptos esse.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

Homero tribuuntur versus nonnulli, qui in hodiernis poetae editionibus non reperiuntur. [Cf. Wolf. Proleg. p. 37 not. 7. Welcker Cycl. ep. I p. 133 n. 153. Bode Hist. poes. graec. I p. 289.]

1.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καυχένας ἵππων

Cercop. Fragm. 1. ἔργ' ἑάσαντας Suid. ἔργ' ἀνέσαντας Küster, ἔργα δαίετας Lobeck. „Sed fortasse latet singularis vocis fabrica: quasi ludere velis ἑργασιῶντας.“ Bernh.

Incert. sed. Fragmm. I. 1. δειπνον ἔπειθ' εἵλοντο βοῶν κτλ.

ἔκλυνον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κόρεσθην.

θωρήσσουντ' ἄρ' ἔπειτα πεπανμένοι

πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Aristoph. Pac. 1282—3. 1286—7. (Παῖς Λαμάρχου, postquam versus Homericos Π. Γ 15, Δ 447 + 448 [σύν ῥ' ἔβαλον ρινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας], 450 laudavit, sic pergit:) „Ὡς οἱ μὲν — ἐκόρεσθην θωρήσσουντ' — πεπανμένοι πύργων — ὀρώρει“. V. 1, 2 leguntur in Cert. Hom. et Hes. p. 316 Goettl. 9 Nietzsche.

2.

Ὡς δ' ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθε βουσὶν ἔλιξιν.

Hippocr. de articulis VI, p. 784 H — 785 B Foes. [Tom. III, p. 145 Kühn.] Καλῶς γὰρ Ὅμηρος καταμαθθήκει ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα πονέουσιν ταύτην τὴν ὥρην (sc. τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος), καὶ βοῶν οἱ ἀρόται, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα ἐργάζονται οὗτοι γὰρ μάλιστα λεπτύνονται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα βοσκήματα δύναται βραχεῖαν τὴν πόην βόσκεσθαι, βοῦς δὲ οὐ μάλα πρὶν βαθεῖα γένηται διὰ τοῦτο οὖν ἐποίησεν ὥδε τάδε τὰ ἔπη· „ὥς — ἔλιξιν“, ὅτι ἀσμενωτάτη τοῖσι αὐτοῖσιν ἡ βαθεῖα ποίη φαίνεται.

3.

Ἡμεροὶ οἷ γε δίκαιοι.

Plato Gorg. p. 516 C. οὐκοῦν οἷ γε δίκαιοι ἡμεροὶ ὥς ἔφη Ὅμηρος.

Cod. (Flor.) Cert. Hom. et Hes. — 2. πολέμου ἐκόρ. Aristoph. πολέμου κορέσθην Cod. (Flor.) Cert., πολέμοιο κορέσθην Stephanus, πολέμοιο κόρεσθην Herm. Opusc. VI, p. 282. Westerm. Nietzsche.

4.

Ἄλλ' οἶον μὲν ἐστὶ καλεῖν ἐπὶ δαῖτα θάλειαν.

Aristot. Polit. V (vulgo VIII), 3 p. 1338^a 24: Ὅμηρος οὕτως ἐποίησεν „ἀλλ' οἶον — θάλειαν“. καὶ οὕτω προειπὼν ἑτέρους τινάς, οἳ καλέουσιν „ἀοιδόν“ φησιν, „ὅ κεν τέρπησιν ἅπαντας“. ¹⁾

5. 6.

Χαλκῶ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.

Τεμὼν ἀτειρεῖ χαλκῶ.

Aristot. Poet. 21 p. 1457^b 13 sq.: Ἀπ' εἰδους-δὲ ἐπὶ εἶδος, οἶον „χαλκῶ — ἀρύσας“ καὶ „τεμὼν — χαλκῶ“.

7.

Πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος.

Aristot. Polit. III, 14 p. 1285^a 10: δημοῖ δ' Ὅμηρος· Ἀγαμέμνων γὰρ κακῶς μὲν ἀκούων ἡνείχετο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐξελθόντων δὲ καὶ κτεῖναι κύριος ἦν. λέγει γὰρ „ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης φεύγοντα νοήσω οὗ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἡδ' οἰωνούς (cf. Π. B 391—3)· παρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος“.

Fragm. IV. Hunc versum in Aristotelis exemplaribus post Hom. Od. ρ 383 lectum fuisse coni. Spengel; v. Susemihl ad loc. μὲν ἐστὶ] Locus nondum emendatus. μὴν Schneid., μὲν γ' Goettl. μὲν τ' Spengel. — θάλειαν] Legebatur θαλείην.

1) „Hom. Od. XVII, 385, ubi nunc pro ἅπαντας legitur ἀείδων“. Sus.

Fragm. V VI. χαλκῶ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσασκε τεμὼν (vel ἀρείσας μετ' ἐμῶν) ἀτειρεῖ (ἀτηρεῖ al.) χ. codd. Veram lect. restituerunt editores recentiores.

8.

*Μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα**ᾠτειλή.*

(Aristot. ap.) Schol. Vict. ad Il. Ω 420: ἀδύνατον νεκρῶν τραύματα μύειν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης εἰρημέναι Ὅμηρον „μῦσεν — ᾠτειλή“. τοῦτο δὲ τὸ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται.

9.

Φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε.

Aeschines contr. Timarch. § 128. cf. p. 48.

10.

Βουλῇ καὶ μύθοισι καὶ ἡπεροπηίδι τέχνη.

Strab. I, p. 17. Οὗτος δ' ὁ πολλόπορθος ἀεὶ λεγόμενος καὶ τὸ Ἴλιον ἐλὼν „βουλῇ — τέχνη“. Polyæn. Praef. Οἱ δ' ἥρωες καὶ τὴν νίκην αὐτῷ ἀνῆψαν· „ὅῃ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαγυια“ (Od. χ 230) καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλοι πάλιν αὖ μαρτυροῦσιν ἀλῶναι τὸ Ἴλιον Ὀδυσσεώς „βουλῇ — τέχνη“. Stob. Floril. LIV. 48 [II p. 348 Gaisf. ed. Lips.] Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πῶς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς οἰκουμένης ἐκυρίευσεν, εἶπε· „βουλῇ — τέχνη“.

11.

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι.

[Dionys. Halic.] de Homeri poesi (opusc. mythol. ed. Gale. Amstel. 1688. p. 296). Ἦστι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἡ

Fragm. VIII. περὶ βροτόεσσα Spitzner.

Fragm. XI. τῆμος ὅτ' — κωλοτομεῦσιν Plut.

μετωννυμία, λέξεις ἐπ' ἄλλον κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα· οἷόν ἐστι παρ' αὐτῶ, „Ἥμος — βωλοτομεῦσι“. Plut. moral. p. 377 E.

12.

Φθέγγατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρόροιο.

Ibid. p. 294: εἰσὶ δὲ παρ' αὐτῶ μεταφορὰὶ ποικίλαι, αἱ μὲν, ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἐμψυχα· οἷον „φθέγγατο — κυανοπρόροιο“. Versum sine nomine auctoris affert Anonymus περὶ τρόπων ap. Boisson. Anecd. Gr. III p. 286.

13.

Δωρήσω τρίποδα χρυσοῦατον.

Ibid. p. 309: τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ, „δωρήσω — χρυσοῦατον“, ἀντὶ τοῦ δωρήσομαι.

14.

Γρυνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Scholl. vett. ad Lycophr. 86: λεύσσω θέοντα γρυνόν] γρυνὸς γάρ ἐστιν ὁ κορμός· καὶ Ὅμηρος· „γρυνοὶ — ἀνέστη“. Eadem habet Tzetz. ad loc. — Sine nomine auctoris versus laudatur ab Etym. M. p. 241, 56.

15.

Λόγχη συρίζουσα.

Serv. ad Verg. Aen. XII, 691 Striduntque hastilibus aerae] Homerus, συρίζουσα λόγχη.

Fragm. XIV. γρυνοὶ] Sic Schol. vett. ad Lycophr. [v. p. 29]; γρυνοὶ Etym. M., γρυνόν Tzetz.

16.

Prob. ad Verg. Georg. II, 506 p. 53 Keil. Tyron enim Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius sequitur auctorem, cum dicit Poenos Sarra oriundos.

17.

Βαρύβρομα θωύσσοντες.

Suid. v. *θωύσσοντες* (I, 2 p. 1202 Bernh.)· *ύλακτοῦντες*.
Όμηρος „βαρύβρομα θωύσσοντες“.

Fragmenta falsa. Etym. Gud. v. *δαίφρων* p. 133, 19 *κουριδής αλόχοιο δαίφρονος Πηνειοπέης* [: Cf. Od. o 356 *κουριδής τ' αλόχοιο δαίφρονος*], unde sua habent Eustath. ad Od. p. 1939, 26 Rom. 803 Bas. Etym. M. p. 245, 14. — *ἐξάετες ἤρασεν* (Etym. M. p. 346, 29) = Od. γ 305 (*ἐκταίετες δ' ἤρασε*), *λιγνὸν αἰθαλόεσσαν* (Etym. M. p. 565, 27) ad *κόνιν αἰθαλόεσσαν* [Σ 23, ω 316] *spectare videtur*, *τλήμονα θυμὸν ἔχοντες* (Schol. ad Eur. Hec. 198) = Il. E 670, *γάννται δέ τ' ἀκούων* (Xen. Symp. VIII. 30) = Il. T 405, *πυκνὰ φρεσὶ μέδεα εἰδώς* (Xen. l. l.) = Il. P 325, *φοινίσσεται δ' αἵματι γαῖα* (Suid. v. *Φοινικιών* II, 2 p. 1563 Bernh.) = Il. K 484, *εἰς ἄλα πορφυρόεσσαν* (Serv. ad Verg. Georg. IV, 373) ad Od. λ 243 *pertinet, etc. etc.*

In aliorum *invasit* poetarum possessiones Homerus Schol. Pind. Nem. VI 91 p. 472 Boeckh. [= Hes. Opp. 412], Clem. Strom. II p. 506 Pott. (*ἤμην ὅτ' ἐννάξῃ κτλ.* = Hes. Opp. 339.) *alibi.*

Versus quatuor ab Aristobulo philosopho Iudaeo Homero adscriptos [Clem. Strom. V p. 256 (600 C—D) Sylb. 713 Pott. *ἐβδομάτῃ δῆπεια κατήλυθεν ἱερὸν ἡμᾶρ*, — *ἐβδόμη ἦν ἱερή*, — *ἐβδομον ἡμᾶρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα* (cf. Od. ε 262), — *ἐβδομάτῃ δ' ἡοὶ ἀποκομὴν ῥόον ἐξ Ἀχέροντος* ab Aristobulo ipso fictos esse ostendit Valcken. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq.

ALCMAEONIS.

1.

Ἐνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμῶν τροχοιδεῖ δίσκῳ
 πλῆξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θοῶς ἀνὰ χεῖρα τανύσσας
 ἄξιόνη ἐνχάλας ἐπεπλήγει μέσα νώτων.

Schol. ad Eur. Andr. 687 οὐδ' ἂν σε Φῶκον] ὥσπερ
 ἐγὼ οὐκ ἐφόνευσα τὴν Ἑλένην, οὕτως οὐδὲ σὺ ὤφελες
 τὸν Φῶκον ἀνελεῖν. καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιη-
 κῶς φησι περὶ τοῦ Φῶκου „Ἐνθα — νώτων“. Schol.
 Vat.: Ἄλλως. Μίγνυται Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ
 Νηρέως εἰς φώκην ἡλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι
 συνελθεῖν αὐτῷ καὶ τεκνοῖ ἐκ ταύτης παῖδα τὸν
 Φῶκον, ὃν ὁ Πηλεὺς ἀνείλεν ἐπιβουλεύσας διὰ τὸ
 ἐν τοῖς ἀγῶσι διαφέροντα αὐτὸν εἶναι Πηλέως καὶ
 Τελαμῶνος.

2.

Νέκυς δὲ χαμαιστρώτου ἐπὶ τείνας
 εὐρείης στιβάδος, παρέθῃ' αὐτοῖσι θάλειαν
 δαῖτα ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.
 Athen. XI, p. 460 B: Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομά-
 σαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις
 οὕτως καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα δὲ ποιή-
 σας φησὶν „Νέκυς — ἔθηκεν“.

Fragm. II. 1. Legebatur νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπί
 τινος. — χαμαιστρώτου ἐπὶ κλίνης Meineke, χαμαιστρώτου ἐπὶ
 τείνας Welck. — 2. Legebatur προέθῃ' vel προῦθῃ'.
 „Scribendum παρέθῃ“, quod epicus usus postulat.“ Meineke.
 — 3. δαῖτα Fiorillo; δὲ τὰ cod. A Athenaei.

3.

Πότνια Γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν παννύφειά τε πάντων.

Etym. Gud. v. Ζαγρεὺς (p. 227, 37): ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς „πότνια — πάντων,“ ὁ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας ἔφη. Cram. An. Oxon. II, p. 443.

4.

Apollod. I, 8, 5, 2: Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμεωνίδα¹⁾ γεγραφώς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φινέα Εὐρύαλον Ἰτέρλαον Ἀντίοχον²⁾ Εὐμήδην Στέρροπα Ξάνθιππον Σθενέλαον.

5.

Strab. X p. 452: Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας, Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρὸς υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυξέα καὶ Λευκάδιον, δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρὸς· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἐφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

6.

Schol. ad Eur. Or. 997 (Vol. II, p. 251 Dind.): Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας τὸν ποιμένα προσαγγόντα τὸ ποιμνιον τῷ Ἀτρεΐ Ἀντ³⁾ καλεῖ.

Fragm. III. ὦ πότνια — παννύφειά τε Cram. Anecd.

1) Ἀλκμεωνίδα — Φινέα Hercher; ἀλκμαιονίδα — φηνέα libri. 2) Ἀντίοχον Faber; Ἀντιόχην libri. 3) ἀντ καλεῖ vel ἀνταποκαλεῖ libri. Excidit nomen pastoris. Ἀνταῖον, Ἀντανδρον vel Ἀντιφον Bentley Epist. ad Mill. p. 469 ed. Lips. Ἀτιασον Schubart. Ephem. litt. Hal. 1840. I, p. 515. Ἀντοπα Müller de cyclo p. 78.

DANAIS.

Inscr. in Tab. Borg.¹⁾: καὶ Δαναΐδας, 5 φ' ἐπῶν.

1.

Καὶ τότε ἄρ' ὠπλίζοντο θοῶς Δαναοῖο θυγάτρες
πρόσθεν ἐνρρεῖος ποταμοῦ Νεῖλοιο ἄνακτος.

Clem. Al. Strom. IV, p. 224 (522 C) Sylb. 618 Pott. Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε. „Καὶ — ἄνακτος“, καὶ τὰ ἐξῆς.

2.

Harpocrat. v. αὐτόχθονες: Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

HESIODUS.

Suid. v. Ἡσίοδος [Vol. I, 2 p. 903 Bernh.]: Ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα· Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν ἡρώωνων κατάλογος ἐν βιβλίοις ἐ, Ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχόν τινα, ἐρώμενον αὐτοῦ, περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ἄλλα πολλὰ.

Procl. Γένος Ἡσιόδου [Gaisf. Poett. minn. Grr. II, p. 7 {8 Lips.}]: Συνεγράψατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσίοδος βίβλους ἑκκαίδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς ιγ'. Et paullo infra (p. 8 {9 Lips.}): Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν

1) V. p. 4.

Dan. Fragm. I. Δαναοῖο ἄνακτος πρόσθεν — Νεῖλοιο θυγάτρες. Koechly Coni. ep. I, p. 11.

ἐτέρων αὐτοῦ πεντεκαίδεκα βιβλίων· Ἀσπίδος, Θεογονίας, Ἡρωογονίας, Γυναικῶν καταλόγου, καὶ τῶν λοιπῶν. Pausan. IX, 31, 4¹): Βοιωτῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἑλικῶνα οἰκοῦντες παρειλημμένα²) δόξῃ λέγουσιν, ὥς ἄλλο Ἡσίοδος ποιῆσαι οὐδὲν ἢ τὰ Ἔργα· καὶ τούτων δὲ τὸ ἐς τὰς Μούσας ἀφαιροῦσι προοίμιον κτλ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὥς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσειεν, ἐς γυναικᾶς τε ἀδόμενα, [καὶ]³) ἃς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἥολας, καὶ Θεογονίαν τε καὶ ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα, καὶ ὥς Θησεὺς ἐς τὸν Ἀϊδην ὁμοῦ Πειρίθῳ καταβαίῃ, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα ἐπὶ Ἔργοις τε καὶ ἡμέραις. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσι καὶ ὥς μαντικὴν Ἡσίοδος διδαχθεῖν παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅποσα [τε] ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν.

Alia carmina, ab auctoribus laudatis praetermissa, poetae tribuuntur, veluti *Αἰγίμιος* (Steph. Byz. v. Ἀβαντίς), *Ἀστρονομία* sive *ἀστρικὴ βίβλος* (Athen., Schol. Arat., Tzetza, Plut., Plinius), *Κήνκος γάμος* (Schol. Apoll. Rhod., Athen.), *Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* (Tzetza), *Carmen bucolicum* (Fulgent.) = *Ἔργα μεγάλα* (Procl., Athen. [?]). Cf. Marckscheffel. Hesiodi etc. fragmenta p. 87 sqq.

De Hesiodiae poesis natura. Herodot. II. 53: οὗτοι (sc. Homerus et Hesiodus) δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες *θεογονίην Ἑλλήσι, καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας*

1) Cf. Hesiodi edit. nostr. p. 73.

2) παρειλημμένη al.

3) Del. Bekker cum Schleiermachers.

δόντες καὶ τιμάς τε καὶ τέχνας διελόντες, καὶ εἶδεα αὐτῶν σημήναντες.

Max. Tyr. XXXII, 4: (Ὅμηρος) τα ἔπη εἰργάσατο προσηνῇ τε ἅμα εἶναι καὶ ξυνετὰ πᾶσι, καὶ κεχαρισμένα ἐκάστοις. ἐνθυμηθεῖς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ξυνετὸν ἐν ἅπαντι, τὸ δὲ πολὺν δημαγωγείσθαι φιλεῖ, οὐδετέρῳ τῷ γένει ἀποκεκριμένην τὴν ποιήσιν ἐξεργάσατο· καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἔφν· χωρὶς δὲ αὐτῷ πεποιήνται οἱ θεοὶ λόγοι, ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία· χωρὶς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε ἃ δραστέον καὶ ἡμέραι ἐν αἷς δραστέον. Cf. Dio Chrysost. Or. II (de Regno) § 13 sq. (I p. 77 Reisk.) et § 8 (p. 75 Reisk.).

Diomed. p. 480 Putsch. (Gramm. Lat. I. p. 482 Keil.) Exegetici vel enarrativi species sunt tres, angeltice, historice, didascalice. Angeltice est qua sententiae scribuntur, . . . historice est qua narrationes et genealogiae componuntur, ut est Hesiodu *γυναικῶν κατάλογος* et similia.

Quintil. X. 1. 52. Raro adsurgit Hesiodus magnaue pars eius in nominibus est occupata, tamen utiles circa praecepta sententiae levitasque verborum et compositionis probabilis, daturque ei palma in illo medio genere dicendi.

Dion. Halicarn. de vett. scriptt. censura cap. II, 2. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς καὶ ὀνομάτων λειότητος καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς. Cf. Vell. Patere. I. 7.

Aristoph. Ran. 1033 sq. Ἡσίοδος δὲ (κατέδειξε) γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους!

Cert. Homeri et Hesiodi p. 322 Goettl. 17 Nietzsche.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσεν εἰκὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα.

Plut. moral. p. 223 A. Κλεομένης ὁ Ἀναξανδρίδω τὸν μὲν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν ἔφη, τὸν δὲ Ἡσίοδον, τῶν εἰλωτῶν· τὸν μὲν γὰρ ὡς χρὴ πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς χρὴ γεωργεῖν, παρηγγελέναι. Cf. Aelian. V. Hist. XIII, 18. Schol. ad Od. o 74 χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν] ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο. καὶ ἐστὶν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ.

De poetæ aetate. Herodot. II, 53. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετραχοσίοισι ἔτεσι δοκέω μεν πρεσβυτέρους γενέσθαι, καὶ οὐ πλέοσι.

Suid. v. Ἡσίοδος (I, 2 p. 903 sq. Bernh.). Ἦν δὲ Ὀμήρου κατὰ τινὰς πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλείστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτοῖς ὀρίζουσιν· ὡς λβ' μόνους· ἐνιαυτοὺς συμπροτερεῖν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Cf. Tzet. Chil. XII, 163 sqq. 196 sqq. XIII, 649 sq. Procl. Γένος Ὀμήρου [Gaisf. Poett. minn. Grr. II, p. 6 sq. {7 Lips.}]

Vell. Paterc. I. 7. Hesiodus . . . circa CXX annos distinctus ab Homeri aetate.

Gell. N. A. III. 11, 1. Super aetate Homeri atque Hesiodi non consentitur. Alii Homerum, quam Hesiodum, maiorem natu fuisse scripserunt, in quis Philochorus et Xenophanes; alii minorem, in quis L. Accius poeta et Ephorus historiae scriptor. M. autem Varro in primo de imaginibus, uter prior sit natus, parum constare dicit, sed non esse dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint, idque ex epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum

est, qui in monte Helicone ab Hesiodo positus traditur. Accius autem in primo didascalico levibus admodum argumentis utitur, per quae ostendi putat, Hesiodum natu priorem. — XVII, 21, 3: De Homero et Hesiodo inter omnes fere scriptores constitit, aetatem eos egisse vel isdem fere temporibus vel Homerum aliquanto antiquiorem, utrumque tamen ante Romam conditam vixisse, Silviis Albae regnantibus, annis post bellum Troianum, ut Cassius in primo annalium de Homero atque Hesiodo scriptum reliquit, plus centum atque sexaginta ante Romam autem conditam, ut Cornelius Nepos in primo chronico de Homero dicit, annis circiter centum et sexaginta.

AEGIMIUS.

Valckenaer. ad Eur. Phoen. p. 735: „Patrem poëmatis veterrimi meliores critici, dum silent, ignorare se fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel Hesiodo vel Cercopi Milesio. Aegimius Herculi vicem retulerat accepti beneficii: huic inscriptum poëma complectebatur procul dubio bellum Aegimii cum Lapithis; Aegimii filiorumque duorum, ad quos tertius Hyllus accessit Heraclides, historiam. Alii quidem attigerunt hoc poëma; sed diligenter egit atque eleganter de Aegimio Henr. Valesius Emend. I, cap. XXXII“. Cf. Apollod. II, 7, 7. Diod. IV, 37. Müller Dor. I, p. 28. Welck. Cycl. ep. I, p. 263—267.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 587: *Ἀγγελὸν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι, κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φοῖβον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμῃ. ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ [τὸ] δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. λέγει δὲ ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν*

ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειλεν εἰς τοὺς Αἰήτου
 θόμους τὸ κῶας ἔχων.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 816: Ὁ τὸν Αἰγίμιον
 ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησὶν ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα
 ὕδατος ἔβαλλεν τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γνῶναι
 βουλομένη εἰ θνητοὶ εἰσιν, ἕτεροι¹⁾ δὲ εἰς πῦρ, ὥς
 Ἀπολλώνιος φησι· καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγα-
 νακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβλη-
 θῆναι εἰς λέβητα [καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν
 Θέτιν αὐτόν]²⁾.

3.

Νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ·

τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 τὴν τότε ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοὸς ὠνόμασε Ζεὺς.

Herodian. [I p. 104] ap. Steph. Byz. v. Ἀβαντίς· ἡ
 Εὐβοία, ὥς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς
 „νήσῳ — Ζεὺς“.

4.

Ἐκ τοῦ δ' ὄρκον ἔθηκεν ἀμείνονα ἀνθρώποισι
 νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Schol. ad Plat. Symp. p. 374 Bekk: Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐκ
 ἐμπολνιμος³⁾, ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὁμνούντων πολλάκις

1) ἑτέρους Cod. Laur.; corr. Koechly Coni. ep. I, p. 13.

2) Quae uncinis inclusimus, e cod. Par. accesserunt. 3) „Vide-
 tur παροιμία excidisse, quo referatur sequens τάντης“.

Marcksch. Fragm. III. 3. ὠνόμασέν νιν Ζεὺς libri. Εὐβοίαν δὲ
 βοὸς τότε ἐπώνυμον ὠνόμασε Ζεὺς Herm., δὴ τότε γ' Εὐβοίαν
 μιν ἐπώνυμον ὠνόμασε Ζεὺς Meineke.

Fragm. IV. 1. ἀπήμονα Herm. Opusc. VI, p. 257. —
 2. πέρι Marcksch.; περὶ Schol.

καὶ ἐπιορκούντων. μέμνηται δὲ ταύτης καὶ Ἡσίοδος λέγων „ἐκ — Κύπριδος [ἀφροδισίων]“¹⁾. Hunc locum huc pertinere discimus ex Hesych. v. ἀφροδίσιος ὄρκος²⁾. παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν· Ἀφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει. πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐπλασε τὰ περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰῶ, coll. fragm. 5 et Apollod. II, 1, 3, 1 sq.: Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος αὐτήν (sc. τὴν Ἰῶ) φασιν εἶναι.³⁾ ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἐφθειρε. φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, ἀρχὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη κτλ. (cf. fr. 5).

5.

Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε, τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴν δ' ἔχεν ἔμπεδον αἰεὶ.
Schol. ad Eur. Phoen. 1116: Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησί „Καὶ — αἰεὶ“. Tzetz. ad II. p. 153 sq. Apollodor. II, 1, 3, 3: Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην, ὃν Κέρκωψ Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς (λέγει).

1) ἀφροδισίων ut glossema om. Bekker. 2) Cf. Phavorin. v. 3) Cf. Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 17 (II p. 923 Lentz.).

Fragm. V. 4. φυλακὴν] Sic Cod. Marc.; φυλακὴ ceteri. — ἔμπεδον, quod ci. Schneidew. conl. crit. p. 69, legitur in Codd. Marc. Vat. Par.; ἔμπεδος alii cum Tzetz. — αἰεὶ] αὐτόν cod. Par.; αἰέν Tzetz.

6.

Schol. Ven. ad Hom. Il. Q, 24 Ἀργειφόντην] Κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν (Ερμῆς).

7.

Ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.
Athen. XI p. 503 C, D: Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαι φησι ψυκτήρια καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἶθ' Ἡσιόδός ἐστιν ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος, „ἐνθα — λαῶν“.

8.

Πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,

οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.

Etym. M. p. 768, 25 sqq.: Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινουῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας. τοιοῦτο καὶ τὸ κορυθαίολος Ἐκτωρ. Ἡσιόδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον „πάντες — ἐδάσαντο“. τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς. V. Müll. Dor. I p. 29. Niebuhr. Hist. Rom. I p. 332 ed. III., qui vocabulum τριχάϊκες de tribus Doriensium tribubus intellexit. Goettl. de tripoli Dorica poetam cogitasse putans, conferri iubet Pind. Ol. VII, 74 sqq. (136 sqq.).

Fragm. VIII. 1. δὲ] Sic cod. Marc. Sylb.; legebatur γὰρ.
— 2. τρισσὴν οὔνεκα Goettl.

A S T R O N O M I A.

A recensione carminum Hesiodeorum a Pausan. IX, 31, 4 facta Astronomia abest. Memoratur a Plin. N. H. XVIII, 25. Plut. moral. p. 402 F. Schol. Arat. v. 254. Tzetz. ad Hes. Opp. 382. Chil. XII, 167.

Nomen carminis est *Ἀστρονομία* apud Athen., *Ἀστρολογία* apud Plut. Plin.; *ἀστρικὴν βίβλον* citant Schol. Arat. Tzetz. De argumento carminis Marcksch. p. 195: „Videtur stellarum et astrorum recensio fabularumque astronomicarum expositionem comprehendisse, adiunctis de ortu occasuque stellarum observationibus habitaque fortasse operum rusticorum et rerum sacrarum ratione.“

9. 10. 11.

Τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

Χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

Τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

Athen. XI p. 491 C: *Καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας Ἀστρονομίαν ἀεὶ Πελειάδας ἀντὰς λέγει „τὰς δὲ — Πελειάδας“. καὶ πάλιν „χειμέριαι — Πελειάδες“. καὶ πάλιν „τῆμος — Πελειάδες“.* Cf. Plin. N. H. XVIII, 25 § 213: Occasum matutinum vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri cum aequinoctium autumnī conficeretur.

Fragm. IX. *τὰς δὲ*] Sic Herm.; *τάσδε* vulgo. — Versus a Schol. Pind. Nem. II, 16 laudatos [*Τηγύετῃ τ' ἐρώεσσα καὶ Ἠλέκτρῃ κυανῶπις, | Ἀλκυόνη τε καὶ Ἀστερόπη, δῖή τε Κελαινώ, | Μαῖά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο παῖδ' Ἰδμεύς, Ἄτλας, et paullo post Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχῃ Ἐρμῆν*] ex Astronomia sumptos esse suspicatur Marcksch. Cf. Schneidew. exercitt. critt. p. 26.

12.

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,

Φαισύλη ἥδ' Κορωνίς ἐνστέφανός τε Κλέεια,

Φαιώ θ' ἱμερόεσσα ἰδ' Εὐδώρα τανύπεπλος,

ἄς Ἰάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Tzetz. ad Hes. Opp: 382 p. 206 (246) Gaisf.: "Ἄλλοι δέ τινες δώδεκα θυγατέρας φασὶ γενέσθαι τῷ Ἄτλαντι, καὶ υἱὸν Ἰαντα, ὃν ἐν Λιβύῃ θηρῶντα ὄφρις ἀνείλεν. καὶ αἱ μὲν πέντε τὸν ἀδελφὸν τοῦτον θρηνοῦσαι ἀπώλοντο· Ζεὺς δὲ ἀστέρας ταύτας πεποίηκε, τὰς λεγομένας Ἰάδας, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Ἀσκραῖος οὗτος Ἡσίοδος ἐν τῇ ἀστρικῇ αὐτοῦ βίβλῳ διδάσκει, λέγων „νύμφαι — ἀνθρώπων“. Eosdem versus affert Schol. ad Arat. 172, v. 2 et 3 ad v. 254; 2—4 Tzetz. Chil. XII, 169.

13.

Schol. ad Arat. Phaen. I, 27: Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἀρκτων τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκην, Ἡσίοδος φησι Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας¹⁾ ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι, φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν, καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὔσαν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα· οὔσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ

Fragm. XII. 3. ἰδ' reposui e Schol. ms. (Marc. 476 saec. XI) ad Arat. v. 172; καὶ vulgo. — 4. Νύμφαι, ἄς Ἰάδας καὶ. φῦλ' ἀνθρώπων Tzetz. Chil., Comment. Hes. codd. nonnulli.

1) τοὺς θήρας Cod. Marc. 476.

μετωνυμία, λέξις ἐπ' ἄλλου κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα· οἷόν ἐστι παρ' αὐτῷ, „Ἥμος — βωλοτομεῦσι“. Plut. moral. p. 377 E.

12.

Φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρώροιο.

Ibid. p. 294: εἰσὶ δὲ παρ' αὐτῷ μεταφοραὶ ποικίλαι, αἱ μὲν, ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἔμψυχα· οἷον „φθέγξατο — κυανοπρώροιο“. Versum sine nomine auctoris affert Anonymus περὶ τρόπων ap. Boisson. Anecd. Gr. III p. 286.

13.

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον.

Ibid. p. 309: τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ, „δωρήσω — χρυσούατον“, ἀντὶ τοῦ δωρήσομαι.

14.

Γρυνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Scholl. vett. ad Lycophr. 86: λεύσσω θέοντα γρυνόν] γρυνὸς γάρ ἐστιν ὁ κορμός· καὶ Ὅμηρος· „γρυνοὶ — ἀνέστη“. Eadem habet Tzetz. ad loc. — Sine nomine auctoris versus laudatur ab Etym. M. p. 241, 56.

15.

Λόγχη συρίζουσα.

Serv. ad Verg. Aen. XII, 691 Striduntque hastilibus aurae] Homerus, συρίζουσα λόγχη.

Fragm. XIV. γρυνοὶ] Sic Schol. vett. ad Lycophr. [v. p. 29] ; γρυνοὶ Etym. M., γρυνὸν Tzetz.

16.

Prob. ad Verg. Georg. II, 506 p. 53 Keil. Tyron enim Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius sequitur auctorem, cum dicit Poenos Sarra oriundos.

17.

Βαρύβρομα θωύσσοντες.

Suid. v. *θωύσσοντες* (I, 2 p. 1202 Bernh.)· *ύλακτοῦντες*.
Όμηρος „βαρύβρομα θωύσσοντες“.

Fragmenta falsa. Etym. Gud. v. *δαίφρων* p. 188, 19 *κουριδής αλόχοιο δαίφρονος Πηνελοπείης* [! Cf. Od. ο 356 *κουριδής τ' αλόχοιο δαίφρονος*], unde sua habent Eustath. ad Od. p. 1939, 26 Rom. 803 Bas. Etym. M. p. 245, 14. — *έξάετες ήνασεν* (Etym. M. p. 346, 29) = Od. γ 305 (*έπτάετες δ' ήνασε*), *λιγνύν αιθαλόεσσαν* (Etym. M. p. 565, 27) ad *κόνιν αιθαλόεσσαν* [Σ 23, ω 316] spectare videtur, *τλήμονα θυμόν έχοντες* (Schol. ad Eur. Hec. 198) = Il. E 670, *γάννται δέ τ' ακούων* (Xen. Symp. VIII. 30) = Il. T 405, *πνινα φρεσι μηδεα ειδώς* (Xen. l. 1.) = Il. P 325, *φωινίσσετο δ' αλματι γαία* (Suid. v. *Φοινικιών* II, 2 p. 1563 Bernh.) = Il. K 484, *εις αλλα πορφυρόεσσαν* (Serv. ad Verg. Georg. IV, 373) ad Od. λ 243 pertinet, etc. etc.

In aliorum invasit poetarum possessiones Homerus Schol. Pind. Nem. VI 91 p. 472 Boeckh. [= Hes. Opp. 412], Clem. Strom. II p. 506 Pott. (*ήμην οτ' ενάζη κτλ.* = Hes. Opp. 339.) alibi.

Versus quatuor ab Aristobulo philosopho Iudaeo Homero adscriptos [Clem. Strom. V p. 256 (600 C—D) Sylb. 713 Pott. *ιβδομάτη δήπειτα κατήλυθεν ιερών ήμαρ*, — *ιβδόμη ήν ιερή*, — *ιβδομον ήμαρ ήην*, *και τω τετέλεστο άπαντα* (cf. Od. ε 262), — *ιβδομάτη δ' ήοι λίπομεν δόον εξ Άχέροντος* ab Aristobulo ipso fictos esse ostendit Valcken. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq.

ALCMAEONIS.

1.

Ἐνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμὼν τροχοειδέϊ δίσκῳ
πλήξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θοῶς ἀνὰ χεῖρα τανύσσας
ἄξιόνη ἐυχάλακ' ἐπεπλήγει μέσα νώτων.

Schol. ad Eur. Andr. 687 οὐδ' ἂν σε Φῶκον] ὥσπερ
ἐγὼ οὐκ ἐφόνευσά τήν Ἑλένην, οὕτως οὐδὲ σὺ ὥφελες
τὸν Φῶκον ἀνελεῖν. καὶ ὁ τήν Ἀλκμαιωνίδα πεποιη-
κῶς φησι περὶ τοῦ Φῶκου „Ἐνθα — νώτων“. Schol.
Vat.: Ἄλλως. Μίγνυνται Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ
Νηρέως εἰς φῶκην ἡλλαγμένην διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι
συνελθεῖν αὐτῷ καὶ τεκνοῖ ἐκ ταύτης παῖδα τὸν
Φῶκον, ὃν ὁ Πηλεὺς ἀνέλεν ἐπιβουλεύσας διὰ τὸ
ἐν τοῖς ἀγῶσι διαφέροντα αὐτὸν εἶναι Πηλέως καὶ
Τελαμῶνος.

2.

Νέκυς δὲ χαμαιστρώτου ἐπὶ τείνας
εὐρείης στιβάδος, παρέθῃκ' αὐτοῖσι θάλειαν
δαῖτα ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθῃκεν.
Athen. XI, p. 460 B: Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομά-
σαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις
οὕτως καὶ ὁ τήν Ἀλκμαιωνίδα δὲ ποιή-
σας φησὶν „Νέκυς — ἔθῃκεν“.

Fragm. II. 1. Legebatur νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπὶ
τεινας. — χαμαιστρώτου ἐπὶ κλίνης Meineke, χαμαιστρώτου ἐπὶ
τείνας Welck. — 2. Legebatur προέθῃκ' vel προῦθῃκ'.
„Scribendum παρέθῃκ', quod epicus usus postulat.“ Meineke.
— 3. δαῖτα Fiorillo; δὲ τὰ cod. A Athenaei.

3.

Πότνια Γῇ Ζαγρεῦ τε θεῶν παννέριτατε πάντων.

Etym. Gud. v. Ζαγρεύς (p. 227, 37). ὁ μέγας ἀγρεύων, ὡς „πότνια — πάντων“, ὁ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας ἔφη. Cram. An. Oxon. II, p. 443.

4.

Apollocl. I, 8, 5, 2: Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμεωνίδα¹⁾ γεγραφώς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φινέα Εὐρύαλον Ἐπέρλαον Ἀντίοχον²⁾ Εὐμήδην Στέρνοπα Ξάνθικπον Σθενέλαον.

5.

Strab. X p. 452: Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιονίδα γράψας, Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρὸς υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυξέα καὶ Λευκάδιον, δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρὸς· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἐφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

6.

Schol. ad Eur. Or. 997 (Vol. II, p. 251 Dind.): Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας τὸν ποιμένα προσάγοντα τὸ ποίμνιον τῷ Ἀτρεΐ Ἀντ³⁾ καλεῖ.

Fragm. III. ὦ πότνια — παννέριτατε Cram. Anecd.

1) Ἀλκμεωνίδα — Φινέα Hercher; ἀλκμαιονίδα — φηνέα libri. 2) Ἀντίοχον Faber; Ἀντιόχην libri. 3) ἀντ καλεῖ vel ἀνταποκαλεῖ libri. Excidit nomen pastoris. Ἀνταῖον, Ἀντανδρον vel Ἀντιφον Bentley Epist. ad Mill. p. 469 ed. Lips. Ἀντασον Schubart. Ephem. litt. Hal. 1840. I, p. 515. Ἀντοπα Müller de cyclo p. 78.

DANAIS.

Inscr. in Tab. Borg.¹⁾: καὶ Δαναΐδας, 5 φ' ἐπών.

1.

Καὶ τότε ἄρ' ὠπλίζοντο θοῶς Δαναοῖο θυγάτρες
πρόσθεν ἑυρρεῖος ποταμοῦ Νεῖλοιο ἄνακτος.

Clem. Al. Strom. IV, p. 224 (522 C) Sylb. 618 Pott. Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ᾧδε: „Καὶ — ἄνακτος“, καὶ τὰ ἐξῆς.

2.

Harpocrat. v. αὐτόχθονες: Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκῶς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

HESIODUS.

Suid. v. Ἡσιόδος [Vol. I, 2 p. 903 Bernh.]: Ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα· Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν ἡρωινῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ἐ, Ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχόν τινα, ἐρώμενον αὐτοῦ, περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ἄλλα πολλά.

Procl. Γένος Ἡσιόδου [Gaisf. Poett. minn. Grr. II, p. 7 {8 Lips.}]: Συνεγράψατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσιόδος βίβλους ἑκατάδεκα, Ὅμηρος δὲ ὁ παλαιὸς ιγ'. Et paullo infra (p. 8 {9 Lips.}): Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι τὸ βιβλίον ἐπιγέγραπται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν

1) V. p. 4.

Dan. Fragm. I. Δαναοῖο ἄνακτος πρόσθεν — Νεῖλοιο θυγάτρες. Koechly Coni. ep. I, p. 11.

ἐτέρων αὐτοῦ πεντεκαίδεκα βιβλίων· Ἀσπίδος, Θεογονίας, Ἡρωογονίας, Γυναικῶν καταλόγου, καὶ τῶν λοιπῶν. Pausan. IX, 31, 4¹): Βοιωτῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἑλικῶνα οἰκοῦντες παρειλημμένα²) δόξῃ λέγουσιν, ὥς ἄλλο Ἡσίοδος ποιῆσαι οὐδὲν ἢ τὰ Ἔργα· καὶ τούτων δὲ τὸ ἐς τὰς Μούσας ἀφαιροῦσι προοίμιον κτλ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὥς πολὺν τινα ἑκῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσειεν, ἐς γυναικᾶς τε ἀδόμενα, [καὶ]³) αἷς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἡοίας, καὶ Θεογονίαν τε καὶ ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα, καὶ ὥς Θησεὺς ἐς τὸν Ἀιδήν ὁμοῦ Πειρίθῳ καταβαίῃ, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα ἐπὶ Ἔργοις τε καὶ ἡμέραις. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσι καὶ ὥς μαντικὴν Ἡσίοδος διδασκαλίᾳ παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅποσα [τε] ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν.

Alia carmina, ab auctoribus laudatis praetermissa, poetae tribuuntur, veluti *Αἰγίμιος* (Steph. Byz. v. Ἀβαντίς), *Ἀστρονομία* sive *ἀστρικὴ βίβλος* (Athen., Schol. Arat., Tzetza, Plut., Plinius), *Κήυκος γάμος* (Schol. Apoll. Rhod., Athen.), *Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* (Tzetza), *Carmen bucolicum* (Fulgent.) = *Ἔργα μεγάλα* (Procl., Athen. [?]). Cf. Marckscheffel. Hesiodi etc. fragmenta p. 87 sqq.

De Hesiodiae poesis natura. Herodot. II. 53: οὗτοι (sc. Homerus et Hesiodus) δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἑλλήσι, καὶ τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας

1) Cf. Hesiodi edit. nostr. p. 73.

2) παρειλημμένη al.

3) Del. Bekker cum Schleiermachers.

δόντες καὶ τιμάς τε καὶ τέχνας διελόντες, καὶ εἶδεα
αὐτῶν σημήναντες.

Max. Tyr. XXXII, 4: (Ὅμηρος) τα ἔπη εἰργάσατο
προσηνῇ τε ἅμα εἶναι καὶ ξυνετὰ πᾶσι, καὶ κεχαρισμένα
ἐκάστοις. ἐνθυμηθεῖς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ξυνετὸν
ἐν ἅπαντι, τὸ δὲ πολὺν δημαγωγεῖσθαι φιλεῖ, οὐδετέρῳ
τῷ γένει ἀποκεκριμένην τὴν ποιήσιν ἐξεργάσατο·
καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ
γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅστις ἐξ ἧς
ἔφν· χωρὶς δὲ αὐτῷ πεποιήνται οἱ θεῖοι λόγοι, ἅμα
τοῖς λόγοις θεογονία· χωρὶς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν
βίον, ἔργα τε ἃ δραστήου καὶ ἡμέραι ἐν αἷς δραστήου.
Cf. Dio Chrysost. Or. II (de Regno) § 13 sq. (I p. 77
Reisk.) et § 8 (p. 75 Reisk.).

Diomed. p. 480 Putsch. (Gramm. Lat. I. p. 482
Keil.) Exegetici vel enarrativi species sunt tres, angeltice,
historice, didascalice. Angeltice est qua sententiae scri-
buntur, . . . historice est qua narrationes et genealogiae
conponuntur, ut est Hesiodu γυναικῶν κατάλογος et
similia.

Quintil. X. 1. 52. Raro adsurgit Hesiodus magnaue
pars eius in nominibus est occupata, tamen utiles circa
praecepta sententiae levitasque verborum et compositionis
probabilis, daturque ei palma in illo medio genere dicendi.

Dion. Halicarn. de vett. scriptt. censura cap. II, 2.
Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς καὶ ὀνομάτων
λειότητος καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς. Cf. Vell. Paterc. I. 7.

Aristoph. Ran. 1033 sq. Ἡσίοδος δὲ (κατέδειξε)
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους!

Cert. Homeri et Hesiodi p. 322 Goettl. 17 Nietzsche.

Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα.

Plut. moral. p. 223 A. Κλεομένης ὁ Ἀναξανδρίδω τὸν μὲν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν ἔφη, τὸν δὲ Ἡσίοδον, τῶν εἰλωτῶν· τὸν μὲν γὰρ ὡς χρὴ πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς χρὴ γεωργεῖν, παρηγγελκέναι. Cf. Aelian. V. Hist. XIII, 18. Schol. ad Od. o 74 χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν] ἐν πολλοῖς οὐκ ἔφερετο. καὶ ἔστιν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ.

De poetæ aetate. Herodot. II, 53. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὅμηρον ἡλικίην τετρακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μεν πρεσβυτέρους γενέσθαι, καὶ οὐ πλέοσι.

Suid. v. Ἡσιόδος (I, 2 p. 903 sq. Bernh.). Ἦν δὲ Ὁμήρου κατὰ τινὰς πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλείστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτοῖς ὀρίζουσιν· ὡς λβ' μόνους ἐνιαυτοὺς συμπροτερεῖν τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Cf. Tzetz. Chil. XII, 163 sqq. 196 sqq. XIII, 649 sq. Procl. Γένος Ὁμήρου [Gaisf. Poett. minn. Grr. II, p. 6 sq. {7 Lips.}]

Vell. Paterc. I. 7. Hesiodus . . . circa CXX annos distinctus ab Homeri aetate.

Gell. N. A. III. 11, 1. Super aetate Homeri atque Hesiodi non consentitur. Alii Homerum, quam Hesiodum, maiorem natu fuisse scripserunt, in quis Philochorus et Xenophanes; alii minorem, in quis L. Accius poeta et Ephorus historiae scriptor. M. autem Varro in primo de imaginibus, uter prior sit natus, parum constare dicit, sed non esse dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint, idque ex epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum

*Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.*

Tzetz. ad Lycophr. v. 284 Δωριεὺς στρατὸς] ὁ Ἑλληνικός, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἑλληνος παιδός, ὡς φησιν Ἡσίοδος ἐν τῇ ἡρωικῇ γενεαλογίᾳ „Ἑλληνος — Περιήρης“. V. 1, 2 afferunt Tzetz. etiam Exeg. II. p. 63 et 134. Plut. mor. p. 747 F. Scholl. vett. ad Lycophr. ed. Bachm. [Rostoch. 1848] p. 16, V. 2 Schol. Thuc. I, 3, respicit Schol. ad Hom. Od. κ 2 (p. 444, 22 Dind.), — verba Δωρὸς τε Διὸς τε citat Herodian περὶ μόν. λέξ. p. 42 (II p. 947 Lentz.), — V. 3—5 laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 253.

26.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 266: Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίοδος.

27.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 482 Ἀλκιάδας] Ἐρατοσθένους δὲ γηγενεῖς αὐτοὺς φησι, διὰ δὲ τὸ ἀνατετραφῆναι ὑπὸ τῆς Ἀλκίως γυναικὸς μυθευθῆναι ὡς Ἀλκίως εἶσιν υἱοί. Ἡσίοδος δὲ Ἀλκίως καὶ Ἰφιμεδείας κατ' ἐπικλήσιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας ἔφη, καὶ Ἄλωνα, πόλιν Αἰτωλίας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι¹⁾).

Fragm. XXV. 3. Αἰολίδου — θεμιστοπόλου βασιλῆος Tzetz. codd. nonnulli. —

1) καὶ — ἐκτίσθαι] καὶ κτίσαι δὲ αὐτοὺς φασιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἄλωνα. Schol. Par.

28.

Suid. [I, 2 p. 387, 4 Bernh.] et Zonar. p. 790 v. *Ἐπιάλτην. Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος¹⁾ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην· καὶ τὸν (τὸ) ῥιγοπύρετον λεγόμενον.* Cf. Etym. M. p. 434, 13. Eustath. ad Il. p. 561, 16 Rom. 426 Bas. ad Od. p. 1687, 51 Rom. 439 Bas.

29.

Ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57: *Τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον Ἴν²⁾ αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι³⁾ ὀλέσθαι, quae descripsit, ut solet, Eudocia p. 148, 1 sqq. Poetae verba deprehendimus ap. Apollon. Dysc. de pronom. p. 366 A. Bekker: „Τῇ τινὲν σύζυγος ἡ Ἴν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος· Ἴν — ταμίης“⁴⁾*

30.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 750 *Ἀκτορίωνε Μολιόνε]* (ἡ διπλῇ), *ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἀκτορος κατ' ἐπίκλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει.* Apollon. Lex. Hom. v. *Μολιόνε* p. 113, 21 Bekk.: *μαχηταί, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης μολήσεως,*

1) „Videtur post Ἡσίοδος colo interpungendum esse. Sed praeceptum ipsum non satis firmum est.“ Goettl., qui Strab. I. p. 19 laudat. 2) Ex Apollonio restituit Schaefer Greg. Corinth. p. 85; ἐν codd. Laur. Par. 3) μέλλοι Eudocia. 4) Verba Eudociae ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι poetae vindicat Schaefer.

ἢ ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μολίσκειν εἰς μάχην· ἀπὸ γὰρ μητρὸς οὐδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσιόδος δὲ ὡς Μολιόνης¹⁾ υἱοὺς γεγονότας παραδίδωσι.

Eustath. ad Il. p. 1321, 19 sqq. 1442 Bas. Ἀγορίωνες δὲ παῖδες Ἀγορος, Κτέατος καὶ Εὐρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοί, ῥηθέντες πον καὶ Μολιόνες παρ' Ὁμήρῳ²⁾, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Μολιονίδαι, οὓς Ὅμηρος μὲν διδύμους ἱστορεῖ ἀπλῶς, οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον οὐχ' οὕτως οἶον κατὰ τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον καὶ διφνεῖς, δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότητας³⁾ δέ γε ἀλλήλοις. Cf. p. 882, 25 sqq. Rom. 834 Bas., ubi additur, φιλάδελφοι δὲ ἱστοροῦνται, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυσὶ σώμασι διοικούμενοι. Cf. Schol. Ven. A ad Il. Ψ, 638 sq. et Schol. Vict. ad Il. A, 709: τερατώδεις τινὲς ἦσαν, ὡς Ἡσιόδος, ἄμφω ἐν ἐνὶ σώματι ὄντες. Eudoc. p. 33, 11 sqq. Plut. moral. p. 1083 C.

31.

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον

ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι, μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα, 5 ἄλλοτε δεινὸς ὄφεις καὶ ἀμείλιχος. εἶχε δὲ δῶρα

1) Cod. Μολίνης; corr. Marcksch. 2) Il. A 709, 750.
3) συμπεφυκότητα Eudoc.
Fragm. XXXI. 2. ὄλβια Scholl. Par. Apoll. c. Eud. —
3. μὲν τε ἐν Scholl. Par. c. Eud. — 5. Cf. Koechl. conl. epp. I p. 12. — 6. δ' αἰνὸς Marckscheff.

παντοῦ, οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσε
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 156 de Periclymeno
disserens: Ἡσίοδος δὲ μεταβληθέντα εἰς τινα τῶν
συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὁμφαλῷ τοῦ
ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην
καταστῆναι τῷ ἥρωι, τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν
κατατοξεῦσαι τῆς Ἀθηναῖς ὑποδειξάσης¹⁾. φησὶ δὲ
οὕτως „Περικλύμενον — Ἀθηναίης“. (Eudocia p. 333,
15 sqq.) coll. Schol. Ven. A ad II. B 336: Ἡρακλῆς
γὰρ ἐπιστρατεύσας τῇ Πύλῳ διὰ τὸ μὴ καθαρθῆναι
αὐτὸν ὑπὸ Νηλέως τὸν Ἰφίτου φόνον, καὶ διὰ τὴν
τῶν Νηλειδῶν δὲ ἀφροσύνην, πολὺς ἦν πορθῶν τὴν
πόλιν. καὶ ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως
ἔξη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις· ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο
ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν καὶ στάντα
ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηναῖα δειξάσα Ἡρακλεῖ²⁾
ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. τότε Νέστωρ ἐν Γερήνοις
τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου καὶ τῶν ἰα-
ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη.
διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη. ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν
Καταλόγοις. Eustath. ad Od. p. 1685, 61 sqq. Rom.
(436 Bas.): τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡσίοδος φησι δῶρον
εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος, ἀμείβειν ἑαυτὸν εἰς οἶον
ἂν ζῶου ἢ δένδρου αἰροῖτο εἰκόνα. Schol. ad Od. λ,
285. Ovid. Metamm. XII, 556 sqq.

Fragm. XXXI. 7. τὰ μὲν καὶ — δόλωσαν Scholl. Par.

1) ἐπιδειξάσης Koechly l. l. — 2) Ἀθηναῖα δειξάσα Ἡρακλεῖ]
Sic Ruhnken epist. crit. p. 111. Ἀθηναῖα εἰκάσασα Ἀθηναῖα (sic)
Cod. Ven., Ἀθηναῖα εἰκάσασα Ἡρακλεῖ Dind., ἐπιδειξάσα Ἀθηναῖα
Koechly.

32. 33.

*Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἔνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοισι.*

Νέστωρ οἶος ἄλυσεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

(Herodian.¹) ap.) Steph. Byz. v. *Γερηνία*: πόλις Μεσσηνίας, ἐνθα, φασί, Νέστωρ ὁ Πύλλιος ἐτράφη ἢ φυγὰς ἤχθη. Ἡσίοδος ἐν α' καταλόγων „κτεῖνε — Γερήνοισ“, ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος. καὶ αὐθις „Νέστωρ — Γερήνῳ“. Hi versus leguntur etiam ap. Eustath. ad Il. p. 231, 29 sqq. Rom. 175 Bas. V. 2 respicit Schol. ad Od. γ 68; V. 3 Steph. Byz. v. *Τάβαι*: πόλις Λυδίας ὁ πολίτης Ταβηνός [ὡς Γερηνός]²). Ἡσίοδος „παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς“.

34.

*Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐύζωνος Πολυκάστη
Νέστορος ὀπλοτάτῃ κούρῃ Νηληιάδῃ*

Περσέπολιν μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Eustath. ad Od. p. 1796, 39 sq. Rom. 597 Bas. αὐτοῦ (Τηλεμάχου) δὲ καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος Περσέπολιν, ὡς Ἡσίοδος. „Τηλεμάχῳ — Ἀφροδίτην“. Eudoc. p. 77, 6.

35.

Porphyrus ad Hom. Il. Z 164 sq. (post Ammonium Valckenaerii p. 242): συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε,

1) I p. 182 Lentz. 2) ὡς Γερηνός add. Holsten.

Fragm. XXXIV. 2 sq. Νηληιάδῃ Περσέπολιν Eustath.; corr. Dind. — 3. χρυσῇ Eustath.; χρυσέην Goettl.

μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου¹⁾ γυναικὸς διὰ μικρὸν ἐπεξελθών. Cf. Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 224: "Ακαστος Πελίου υἱὸς ἐγγημεν Κρηθηίδα ἥ, ὥς τινες, Ἴππολύτην. ἥ δὲ Πηλέως ἐρασθεῖσα ἀπῆτει συνελθεῖν. ὥς δὲ ἀπετύγχανεν, προλαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει ὅτι ἤθελεν αὐτῇ συνελθεῖν. ὁ δὲ δεξιόμενος τὸν Πηλέα ὥς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον κατέλειπεν, ἵνα ὑπὸ θηρίων διαφθαρεῖ. ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἥ, ὥς τινες, Χείρων ἔδωκεν αὐτῷ ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. καὶ τὰ ἐπιτυγχάνοντα θηρία ἀναιρῶν ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀνείλεν Ἀκαστον καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀκάστου γυναῖκα. Schol. Pind. Nem. IV, 88. Apollod. III, 13, 3. Eudoc. p. 31, 28 sqq. Cf. Gell. N. A. III, 11.

36.

Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ὥς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκώοισι δαμείῃ.

Schol. Pind. Nem. IV, 95 enarrata Daedali et Acasti historia sic pergit: ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως „ἦδε — δαμείῃ“.

37.

Schol. ad Hom. Od. μ, 69: Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ

1) Ἀκάτου cod.

Πελίαν, ἔγρημε Κρηθεά. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ
 τρεῖς, Αἴσωνα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσωνος
 δὲ καὶ Πολυμήλας¹⁾ καθ' Ἡσίοδον γίνεταί Ἰάσων.

38.

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
 ὃν Χείρων ἐθρεψ' ἐνὶ Πηλῖω ὑλήεντι.

Schol. ad Pind. Nem. III, 92: ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ
 Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδος φησιν· „Αἴσων — ὑλήεντι“.

39.

Apollodor. III, 9, 2, 7: Ἡσίοδος δὲ καὶ τινες
 ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ Ἰάσων ἀλλὰ Σχοινέως
 εἶπον.

40.

Ποδωκῆς δὲ Ἀταλάντη.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 764: Ἀλλὰ φασιν εἰς
 ιδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδωκῆς.
 παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασιν „ποδ. — Ἀταλάντη“.

41.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. Ψ, 683: Ζῶμα
 νῦν περιζώμα. πρῶτον δὲ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς
 περιζώματα φέρειν ἐν τοῖς αἰδοίοις²⁾ καὶ οὕτως ἀγ-
 νίεσθαι. κατὰ δὲ τὴν ιδ' ³⁾ Ὀλυμπιάδα Ὀρσίππου⁴⁾

1) Πολυμήδης ci. Lehmann.

Fragm. XXXVIII. 2. Χείρων ἐθρεψ'] Sic Boeckh. pro.
 Scholiorum lect. Χείρων θρέψεν. — θρέψεν Χείρων Spitzn.
 de vers. her. p. 41, Χείρων θρέψας Muetz. de emend. Theog.
 p. 85.

2) περὶ τὰ αἰδοῖα Scholl. minn. — 3) ιδ'] Sic Vict.; τ
 καὶ β Ven. A, λβ Scholl. minn. — 4) Ὀρσίππου ex Eustathio
 et Pausania reposuit Dind.; Ὀρίππου Ven. A c. Scholl. minn.,
 Ἐρσίππου Vict.

τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περιζῶμα αἵτιον αὐτῷ νίκης¹⁾ ἐγένετο, ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Cf. Schol. Vict. ad loc.: νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνὸν εἰσάγων Ἰππομένη ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ.²⁾ Eustath. ad loc. p. 1324, 14 sqq. Rom. 1446 Bas. Pausan. I, 44, 1. Thucyd. I, 6.

42.

Ἐξ ὧν οὐρειαὶ Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν,
Κουρῆτες τε θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὀρχηστῆρες.
Strab. X p. 471: Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκατέρῳ³⁾ καὶ τῆς
Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γένεσθαι θυγατέρας φησὶν
„ἐξ ὧν — ὀρχηστῆρες“.

43.

Καὶ κόρυνη Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμῶν ἀνάκητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κόρυη Βήλοιο ἄνακτος.
Strabo I p. 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί „καὶ —

1) ἥτις Scholl. minn. — 2) ἀγωνιζόμενον ταλάντων Vict., veram lect. ex Eustathio rest. Heyne. γυμνοὺς εἰσάγων ἀγωνιστάς Schol. Ven. B reliquis omissis. — 3) Locus corruptus. Ἐκατέρῳ plerique, alii Ἐκατέρου, Ἐκατέου, vel Ἐκαταίου.

Fragm. XLII. 1. Verba ἐξ ὧν poetae abiudicat Marcksch. — Libri Strabonis οὐρειαὶ — ἐγένοντο. De toto loco Lobeck Aglaoph. p. 1116: „Horum pars prior tam mendose scripta est ut nec mater Curetum nec avia compareat ac ne pater quidem, sive is unus fuit sive plures. Pro Ἐκαταίου Welckerus substituit Ἐκάτου coniectura plausibili, cui ad dimidium adstipulatur Schol. Lyc. 77. Curetes Apollinis et Danaidis nymphae Creticae filios perhibens, sed ne pro certa recipiatur obstat totius loci pluribus partibus truncati vitiositas et quod Apollinem Satyrorum patrem esse nescitur. Itaque hinc nihil amplius discimus quam Curetes de plebe deorum fuisse affines Nymphis Faunisque Satyrisque et monticolis Sylvanis“.

ἄνακτος“. Cf. Eustath. ad Od. p. 1484, 63 Rom. 153 Bas. ad Dion. Per. 927.

44.

Lactant. Placid. Arg. Ovid. Met. Lib. IV. fab. 5 p. 811 Stav. Sol praelatam Leucothoen ex Eurynome et Orchamo Achaemeniae principe, origine Beli genitam, Clymenae ac Rhodo, Circes matri et Clytiae, quarum pulchritudine ante sollicitum animum egerat, dilexit. Et cupiens, ut in antedictis, cupiditatem sedare, in speciem matris puellae Eurynomes conversus, virginem deceptam dolo vitiavit. Cuius adulterio Clytie incensa, qua nondum satiatus erat Sol, parenti puellae indicavit. Quam ille quum terrae defodisset, vitiator admissi misericordiam exhibens, diducto solo, cui subiecta fuerat, pro ea virgam tinctam nectare, quae gratissima diis hominibusque esset, extulit, quae thurea adpellatur. Hoc Hesiodus indicat.

45.

Ibid. ad Met. XI fab. 4 p. 864 Stav. Pan quum Tmolum montem Lydiae frequentans fistula se oblectaret, elatus gloria agrestium Nympharum, Apollinem in certamen devocavit. Iudice ergo Tmolo, cuius mons erat, quum victoria Apollini esset adiudicata, Midae regi supra dicto adsidenti soli displicuit. Quam ob caussam Apollo iratus aures eius asininae ut essent sempiterno effecit, cuius iudicium nulli rei facerent. Qui tamen fertur Midas esse Matris Magnae filius. Sic enim cum Hesiodo consentit Ovidius.

46.

Ibid. ad Met. XIII fab. 3 p. 873 Stav. Memnon, Tithoni et Aurorae filius, Priamo ferens auxilium, ab Achille occiditur. Mater ergo precibus pro adsiduo officio inducendae lucis ab Jove inpetrat, ut in cineres eius adusto

rogo sorores in volucres convertantur, Memnonides nomine. Quae memores belli, quotannis ad sepulcrum eius conveniunt, et inter se dimicantes sanguine suo manibus eius frequentes parentant. Et ipsa mater eius matutinis temporibus lacrimas desiderio filii sui Memnonis transmutat in rorem, cui¹⁾ tamen monumentum in Phrygia constituit patruus eius, ut Hesiodus vult.

47.

"Αργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποιήσεν ἔνυδρον.

Eustath. ad Il. p. 461, 2 sqq. Rom. 350 sq. Bas. Πολυδίσιον δὲ τὸ "Αργος καλεῖ ἢ ὡς πάνυ ποθοῦμενον "Ελλήσιν ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνυδρόν ποτε εἶναι, ὕστερον μέντοι ἔνυδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα, ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμώνια ἐν "Αργεὶ ὕδατα· ἢ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναῖδων, αἱ παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος, "Αργος — ἔνυδρον". Eundem v. citat Strabo VIII p. 371: "Αργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν "Αργος ἔνυδρον" cf. p. 370: περὶ δὲ τῶν μυθευομένων πηγῶν εἴρηται διότι πλάσματα ποιητῶν ἐστὶ· πλάσμα δὲ καὶ τὸ "Αργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ²⁾ θέσαν "Αργος ἔνυδρον.". Cf. Hesych. v. δίσιον "Αργος.³⁾

48.

Schol. ad Eur. Or. 872: *Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφίχθαι τὸν Αἰγύπτον εἰς "Αργος, καθάπερ ἄλλοι τέ φασι καὶ Ἐκαταῖος γράφων οὕτως, "Ο δὲ Αἰγύπτος αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς "Αργος, παῖδας δὲ, ὡς μὲν*

1) cui] Sic Munck. Marcksch.; quod vulgo. 2) ἐὼν Δανααὶ Meineke pro θεοὶ δ' αὐ. 3) Pro Hesiodi nomine Heliodorum substituendum esse ci. Ruhnken Hesych. II p. 8.

Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήκοντα, ὥς δὲ ἐγὼ λέγω, οὐδὲ εἰσὶν“.

49.

Strab. VIII p. 370: Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν Θεταλίᾳ καλεῖσθαι φησιν Ἕλληνας „Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες“, Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας, τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὥς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, τὸν δὲ κτλ.

50.

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος. Suid. v. μαχλοσύνη (II, 1 p. 732 Bernh.)· κατωφέρεια, γυναικομανία· Ἡσιόδειος ἡ λέξις· λέγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων· „εἵνεκα — ἄνθος“. Schol. Ven. A ad II. Q 25: καὶ ἡ μαχλοσύνη κοινῶς ἐστὶ γυναικομανία¹⁾ Ἡσιόδειος δ' ἐστὶν ἡ λέξις· ἐκεῖνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. Cf. Eustath. ad loc. p. 1337, 34 Rom. 1465 Bas. Hesiodica secutus est Aelian. V. H. III, 42.

51.

Καὶ γὰρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· ἄλφους γὰρ χροῖα πάντα κατέσχεθεν, ἐκ δὲ νυ χαῖται ἔρρεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Fragm. L. ὤλεσαν cum tribus codd. Suidae Marcksch., „ita ut subiectum sit ἡ τῆς Κύπρου βασιλῆς“. Cf. Aelian. l. l.

1) Sic Cobet pro γυναικὸς μανία.

Fragm. LI. 2. κατέσχεθεν] Sic Heinsius. κατέσχευεν Eustath. κατήσχευεν voluit Heyne Observ. ad Apollod. p. 110, κατέσχευαν Bergk de rell. com. Att. p. 23. — ἐκ] ἐν Eust.; corr. Lehm.

Eustath. ad Od. p. 1746, 7 sqq. Rom. 523 Bas.: Ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος κνύω καὶ κνύμα δακτύλων προφέρει [Ἡρωδιανός] (I p. 445 Lentz.) καὶ κνύος δὲ τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον φέρων καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν Προιτίδων. „καὶ γάρ — κάρηνα“. V. 1 laudat Gramm. in Cram. An. Oxon. I p. 226. Cf. Etym. M. p. 523, 8. [Herod. II p. 901 Lentz.].

52.

Schol. Ven. et minn. ad Hom. II. M, 292: Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη καὶ κατελθὼν ἥλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει, οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτως συνώκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Βακχylίδῃ. Schol. Vict. ad loc. Ἡσιόδος δὲ Εὐρώπης καὶ Διὸς αὐτόν (sc. τὸν Σαρπηδόνα) φησιν. Cf. Schol. Par. ap. Cram. An. Par. III p. 21. Schol. Vat. ad Eur. Rhes. 28.

53.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 178: Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστίν (ὁ Φινεύς), ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ Ἡσιόδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας.

54.

Apollodor. III, 14, 4, 1: Ἡσιόδος δὲ αὐτόν (Ἄδωνιν) Φοίνικος καὶ Ἀλφειβοίας λέγει. Prob. ad Verg.

Ecl. X, 18: Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae.

55.

*Δημοδόκης, τὴν πλείστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν,
ἰφθιμοὶ βασιλῆες, ἀπειρέσιον διὰ εἶδος.*

Porphyrus in Schol. Ven. B ad Hom. Il. Ξ, 200 de voce ἀπειρέσιος disserens: σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὥς παρ' Ἑσιόδῳ ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδὸς Δημοδόκης, „τὴν κ. τ. λ. — εἶδος“. Eosdem versus affert Schol. Ambr. ad Od. α, 98.

56.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. K, 431 Φρύγες] (Ἡ διπλῇ,) ὅτι ἐτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας, καὶ ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδοὺς, ἀλλὰ Μήονας. πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας Ἑσιόδου.

57.

Palaephatus c. 42 περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος· ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἑσιόδος, ὅτι κιθάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

58.

Apollod. III, 5, 6, 2: Ἑσιόδος δὲ δέκα μὲν υἱοὺς

Fragm. LV. 1. Δημοδόκης] Fuisse videtur Δημοδόκη vel -ην. „Genetivus a Porphyrio, ut nomen ad suam verborum structuram accommodaret, profectus videtur“. Marcksch. — 2. ἐμνήστευον Schol. ad Il., μνηστέοντο Schol. Od.; corr. Heyne. — ὀνόμηναν Schol. ad Od.; ὀνόμηνας Schol. Il. — 3. διὰ] vulgo κατὰ; corr. Koehly coni. ep. I p. 12.

δέκα δὲ θυγατέρας (sc. φησὶν Ἀμφίονος καὶ Νιόβης γενέσθαι). Aelian. Var. Hist. XII, 36: Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἔξ λέγει ἄρρενας καὶ τοσαύτας κόρας, Λάσος δὲ δις ἑπτὰ λέγει, Ἡσιόδος δὲ ἑννέα καὶ δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὥς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ.¹⁾

59.

Schol. Vict. ad Hom. Il. Ψ, 679: Καὶ Ἡσιόδος δὲ φησιν ἐν Θήβαις αὐτοῦ (sc. Οἰδίποδος) ἀποθανόντος Ἀργεῖαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

60.

Εἰλαρίδην Τιτυόν.

Etym. M. [p. 60, 40] = Herodian. II p. 387 L. de formis Ἐλάρα et Ἀλέρα. Cod. V. ap. Gaisf.: Ὅτι δὲ τούτου κρεῖττον τὸ πρῶτόν ἐστιν πίστις ἐκ τοῦ Ἡσιόδου μετὰ πλεονασμῷ τοῦ ἰ τοῦ πατρωνυμικὸν εἰπόντος „Εἰλαρίδην ποτὶ Τιτυόν“. Cf. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 761.

61.

Ὅστε Λιλαίηθεν προῖει καλλίρροον ὕδωρ.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 522: Ὁ δὲ Κηφισὸς ποταμός ἐστι τῆς Φωκίδος, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λιλαίας, ὥς φησιν Ἡσιόδος „ὅστε — ὕδωρ“. Versum laudat

1) „Quorum testimoniorum discrepantia sic explicanda videtur, ut alterum (forte Aeliani) ad Eoeas, alterum ad Catalogum referatur“. Marcksch.

Fragm. LX. Legebatur Εἰλαριάδην. Εἰλαρίδην, quod Hermann ci., e codd. repesuit Gaisf.

Fragm. LXI. Λιλαίηθεν] Sic Eust.; Λιλαίησι Schol. Ven. — προχέει Eust. προῖει Goettl. p. 396.

etiam Eustath. ad loc. p. 275, 16 Rom. 208 Bas. Cf. Scholl. Ven. B et Lips. ad v. 523.

62.

*Παρὲκ Πανοπῆα διὰ Γλήχωνά τ' ἐρμυνὴν
καὶ τε δι' Ἐρχομενοῦ ἐλιγμένος εἴσι δράκων ὥς*
Strabo IX p. 424 de Cephiso: *Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ
πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὥς δι'
ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς
,παρὲκ — ὥς*“. Versum alterum citant Scholl. ad Arat.
Phaen. 45.

63.

Argum. Pind. Ol. XIV, 1: *Κηφισὸς δὲ ποταμὸς
ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται ταύταις
γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ υἱὸς πρῶτος
ἔθυσεν, ὥς φησιν Ἡσίοδος. διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ
ὁ Κηφισὸς ῥεῖ.*¹⁾

64.

Schol. Vict. et Lips. ad Hom. Il. H, 9: *Ὁ γὰρ τοῦ
Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηίδους Βοιωτὸς ἦν κατοικῶν
Ἀρνην· ἔστι δὲ αὕτη Βοιωτίας, ὥς καὶ Ἡσίδοσ φησιν.*

Fragm. LXII. 1. De Strabonis libris optimis parum constat [ὅς παρὰ πανοπίδα nonnulli, παρὲκ (?) πανοπή διὰ (vel πανοπιδιά) alii]. παρὲκ cum edd. recentt., Πανοπῆα διὰ Meinekium secutus scripsi. — 2. καὶ δὲ Strabo, καὶ τε Coraes e scholl. Arat. — διερχομένον (i. e. δι' Ἐρχομενοῦ, de quo cogitaverunt Leutsch. alii) Schol. vet. ad Arat. (ab editore collata); itaque δι' Ἐρχομενοῦ (cf. Ahrens de dial. aeol. p. 178) reposui. Ὀρχομενοῦ Strab. — ἐλιγμένος] ἡπειγμένος Scholl. ad Arat. — Ceterum hos versus cum superiore fragmento coniungit Herm.

1) πρῶτος ἔθυσεν. διὰ — ῥεῖ, ὥς φησιν Ἡσίδοσ Herm.

65.

(Herodian. [I p. 223 L.] apud) Steph. Byz. v. Ὀρχηστός, ἄλσος κεῖται δὲ ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἰδρυθὲν δὲ ὑπὸ Ὀρχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησιν Ἡσίοδος.

66.

Steph. Byz. v. Αἰγά: Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδῖον συνάπτον τῇ Κίρρᾳ, ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ Αἰγαῖν ποταμὸν φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

67.

Apollodor. II, 1, 1, 5: Νιόβης δὲ καὶ Διός, ἡ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο, ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. Cf. III, 8, 1, 1. Servius ad Verg. Aen. II, 83 Pelasgi] A Pelasgo terrae filio, qui in Arcadia genitus dicitur, ut Hesiodus tradit.

68.

Τίεῖς ἐξεγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίκετε Πελασγός.

Strab. V p. 221: Τῷ δ' Ἐφόρῳ τοῦ ἐξ Ἀρκαδίας εἶναι τὸ φυλὸν τοῦτο (sc. τοὺς Πελασγούς) ἤρξεν Ἡσίοδος. φησὶ γὰρ „τίεῖς — Πελασγός“.

69.

Steph. Byz. v. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἐνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

Fragm. LXVIII. 1. Legebatur ἔξ ἐγέν.; emend. Coraes.

70.

Φέλλον ἐνμμελίην τέκετο κλειτὴ Μελίβοια.
Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 11 (II p. 918 Lentz.) Φέλλος
τὸ κύριον. Ἑσιόδος „Φέλλον — Μελιβοία“.

71.

Οἱ πρόσθε φανὴν ἐντοσθεν ἔκευθον.
Ibid. p. 18 (II p. 924 Lentz.) Τὰ διὰ τοῦ ἀνὴ ἐκφερόμενα
θηλυκὰ μονογενῇ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνε-
ται, πτισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη·
ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανή σημειοῦται ὀξυνόμενον. προσ-
έθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἑσιόδου
ἐν δευτέρῳ (sc. καταλόγῳ) εἰρημένον „οἱ — ἔκευθον“.

72.

Νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει.
Ibid. p. 42 (II p. 947 Lentz.): νοῦθος κύριον, καὶ ψόφος,
ἦν οἶδεν Ἑσιόδος¹⁾ ἐν τρίτῳ (sc. καταλόγῳ) „νοῦθος
— ὀρώρει“.

73.

Σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.
Apollon. Dysc. de pronom. p. 385 A Bekk.: ὑπὸ γὰρ
Ἑσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα (ἡ σφὶν) εὐλόγως ὠρθοτο-

Fragm. LXX. τέκε τῇ Μελιβοία cod., τέκετο κλειτὴ Μελί-
βοια Hermann, τέκετ' Ἀλγελὸν Μελίβοια Bergk Anacr. p. 260;
τέκε τηλεκλυτὴ Μελίβοια vel τηλεκλυτῇ Μελιβοίῃ („ut ibi natura
esse dicatur Phellus a nescio qua heroina“) Goettl. τηλεκλειτὴ
Lehrs.

Fragm. LXXII. ὑπόδουπος Lehrs; ὑπο δοῦπος vulgo.

1) Sic Lehrs; olim legebatur νοῦθος κύριον, ψόφος ἐ-
οὔδει. Ἑσιόδος κτλ.

Fragm. LXXIII. σφὶν τ' Gramm. ap. Cram. — Apollonium
locum Hesiodi Opp. 56 spectare censent Schaefer. Spohn. al

νήθη ἐν τρίτῳ (sc. καταλόγῳ) „σφιν δ' — πῆμα“. Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 388.

74.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 45: Οὔτε Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης λέγουσι τὸν Ἴφικλον σὺν τοῖς Ἀργοναύταις.

75.

Ibid. II, 181: Πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῷ ᾧ καταλόγων, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν.

76.

Schol. Par. ad Apoll. Rhod. l. l. et Eudocia p. 416, 8: Παῖδας δὲ φησιν αὐτῷ (sc. τῷ Φινεῖ) γενέσθαι Ἡσίοδος δύο, Θυνὸν¹⁾ καὶ Μαριανδυνόν. Cf. Schol. Laur. ad loc.

77.

Apollodor. I, 9, 21, 6: Διωκομένων δὲ τῶν ἀρπυιῶν ἣ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἄρπυς καλεῖται. ταύτην δὲ οἱ μὲν Νικοδόην οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν. ἣ δὲ ἑτέρα καλουμένη Ὠκυπέτη, ὥς δὲ ἔνιοι Ὠκυθόη (Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην), αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρι Ἐχινάδων ἦλθε νήσων, αἱ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται.

78.

Ἐνθ' οἷ γ' εὐχέσθην Αἰνιφὶ ὑψιμέδοντι.

1) Sic Schol. Laur.; Θυννὸν Schol. Par. c. Eudoc. Fragm. LXXVIII. οἱ εὐχέσθον Cod. Par.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 297: Ὅτι δὲ ἠϋξάντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διὶ στραφέντες λέγει καὶ Ἡσίοδος „*Εὐθ’* — ὑψιμέδοντι“. [Schol. Par.: Ὅτι δὲ ἠϋξάντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν αὐτάς (sc. Harpyias), λέγει κτλ.] ἔστι γὰρ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστιν.

79.

Ibid. paullo infra: Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ερμῆν.

80.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 296: Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτάς κεκληῖσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ἠϋξάντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

81.

Harpocration et Suidas [II, 2 p. 1358 Bernh.] v. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες· λέγοι ἂν τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσίοδου ἐν γ’ καταλόγου Κατουδαίους ὀνομαζομένους.

82.

Strab. I p. 43: Ἡσίοδου δ’ οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκυνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους. VII p. 299: καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους

Fragmm. LXXXI. LXXXII ad Argonautarum expeditionem a poeta enarratam retulit Marckscheff.

ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν, Ἡσίοδον μὲν Ἠμίκυνας λέγοντα καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους. Harpocr. v. Μακροκέφαλοι· ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται ἐν γ' γυναικῶν καταλόγῳ. Παλαίφατος δ' ἐν ξ' Τρωικῶν ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους.¹⁾ Steph. Byz. v. Ἠμίκυνες.

83.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 284: Ἡσίοδος δὲ διὰ Φάσιδος αὐτοὺς (sc. τοὺς Ἀργοναύτας) εἰσπεπλευμέναι λέγει.

84.

Ibid. ad IV, 259: Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασιν ἔλθεῖν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Λιβύην καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὴν εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

85.

Strab. I p. 23: Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάξει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύως πλάνης ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνης καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσας νησιῖον καὶ Τυρρηνῶν.

1) „Hesiodum Μακροκαρήνους eam gentem vocasse coniecit Meinekius ad fragm. Menandri p. 11. Recte. Nam etiam in Theogonia v. 287. Mss. habent τρικέφαλον pro τρικάρηνον“. Goettl.

86.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 311: Ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ὑποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην, ὧν ἀρχηγὸς Ἡσίοδος κατακηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει.

87.

Ibid. paullo infra: Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος Ἡσιόδῳ ἐπόμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρσηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν.

88.

Νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων. Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 892 καλὴν Ἀνθεμόεσσαν] Ἠκολούθησεν Ἡσιόδῳ οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων „νῆσον — Κρονίων“. ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θελξίοπη ἢ Θελξινόη, Μολπή, Ἀγλαόφωνος.

89.

Eustath. ad Od. μ, 169 p. 1710, 39 Rom. 472 Bas.: Ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοί, ὥς ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. Schol. ad v. 168 ἐντεῦθεν Ἡσίοδος καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγειν αὐτὰς ἔφη. Et paullo infra: τινὲς δὲ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους ἵστασαν γοητεύουσαι τῇ φωνῇ.

90.

Schol. ad Hom. Od. α, 85 Ὠγυγίην] Ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ὠγυλίην γράφεται· διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι. τὴν μὲν γὰρ Ὠγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἐσπέραν, τὴν

δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην. Ἡσιόδός φησι κείσθαι.
λέγεται δὲ ὀνομαστικῶς ἢ Καλυψοῦς νῆσος.

91.

Schol. ad Hom. Od. η, 54: Ἡσιόδος δὲ ἀδελφὴν
Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

92.

Steph. Byz. v. Ἐπερησία· πόλις τῆς Ἀχαΐας
τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἐπερησίας Ἐπερησιεύς, καὶ δηλὺκὸν
Ἐπερησίς παρ' Ἡσιόδῳ.

93.

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὄξος Ἄρηος,
Φυκτέος ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν
Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 46 p. 246 Boeckh. Τὴν
πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ Φύκτεον ἀπὸ τινος Φυκτέως,
οὗ μέμνηται καὶ Ἡσιόδος οὕτω· „τὴν — ἀνδρῶν“.
Apollodor. I, 8, 4: Ἀλθαΐας δὲ ἀποθανούσης ἐγήμεν
Οἰνέως Περίβοιαν τὴν Ἰππονόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν
γράφας τὴν Θηβαΐδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λα-
βεῖν Οἰνέα γέρας, Ἡσιόδος δὲ ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας,
ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰπ-
πόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς
Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλόμενον ἀποκτεῖναι.

94.

Ῥαίκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρεῖος Πείροιο.

Fragm. XCIII. 2. Legebatur Φυκτέως, emendatum ab
Heins. Boeckh. — „Vereor, ne scribendum sit Φυκτέως τ'
ἀγλαὸς υἱός, ita ut ἡρπαξαν vel ἐφθειραν vel simile vocabu-
lum intelligatur“. Goettl.

Fragm. XCIV. 1. ὄχθαις Heyne ad Il. B, 617.

Strab. VIII p. 342: Ὁ δὲ Τευθέας εἰς τὸν Ἀχελῶον ἐμβάλλει τὸν κατὰ Δύμην ῥέοντα, ὁμώνυμον τῷ κατὰ Ἀκαρνανίαν, καλούμενον καὶ Πείρον. Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος „ᾧκεε — Πείροιο“, μεταγράφουσί τινες Πάροιο¹⁾ οὐκ εὔ. Poetae verba „ᾧκεε — ποταμοῖο“ affert Steph. Byz. v. Ὡλενος. Ex Stephano haurit Eustath. ad. Il. p. 882 sq. Rom. 834 sq. Hoc fragmentum ad Periboeam referendum esse censet Ruhnken.

95.

Diod. V, 81: Μετὰ δὲ ταῦτα (sc. τὸν κατὰ Δευκαλίωνα κατακλυσμὸν) Μακαρεὺς εἰς αὐτήν (sc. τὴν Λέσβον) ἀφικόμενος καὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας κατανοήσας κατῴκησεν αὐτήν. ἦν δ' ὁ Μακαρεὺς υἱὸς μὲν Κρινάκου τοῦ Διὸς, ὧς φησιν Ἡσίοδος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ποιητῶν, κατοικῶν δ' ἐν Ὡλένῳ τῆς τότε μὲν Ἰάδος νῦν δ' Ἀχαΐας καλουμένης.

96.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱπποχάρμην·
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
μοῦνος ἐὼν ἥσχαλλε· πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἐνδοθι νήσου,
τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναικάς. 5
οἳ δ' ἦτοι πρῶτον ζευξάν νεὰς ἀμφιελίσσας,
πρῶτοι δ' ἰστιά θέντο νεῶς περὰ ποντοπόροιο.

1) Πείροιο Meineke in praefat.

Fragm. XCVI. 6. δ' ἦτοι Dind. Marcksch.; vulgo δὴ τοι (δ' ἦτοι more suo Boeckh.). — πρῶτον] Sic Schol. Pind. utroque loco; πρῶτοι codd. Vit. 1 Ciz. ap. Tzetz. „Coniicitur πρῶτοι, quod omnino expectes: neque tamen reponere audeo, quod etiam Schol. Nem. III, 21 servat gratius sonans πρῶτον“. Boeckh. ad Schol. p. 191. — τεῦξαν Schol. ad Ol. — 7. θέντο]

Tzetz. ad Lycophr. 176: *Λέγουσιν, ὅτι Αἰακὸς ἐξ Αἰγίνης καὶ Διὸς γεννηθεὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος, ἤτήσατο δὲ τῷ Δεῖ, καὶ ὃς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ ἡρωικῇ γενεαλογίᾳ φησὶν* „ἡ — ἀμφιελίσσας“ (V. 1—6). Eosdem versus affert Schol. ad Pind. Nem. III, 21. Versum septimum debemus Schol. ad Pind. Ol. VIII, 26. [Verba νεὼς πτερὰ affert Schol. Aristid. p. 54 Dind.]

97.

Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἥτε δαιτί.

Polyb. V, 2: *Λειτουργοὶ γε μὴν περὶ τὰς ταφρείας καὶ χαρακοποιίας καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ταλαιπωρίαν φιλοπονῶνатоί τινες οἷους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς „Αἰακίδας — δαιτί“*. E Polybio hausit Suid. v. δαῖτας (I, 1 p. 1189 Bernh.).

98.

*Τρὶς μάκαρ Αἰακίδῃ καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ,
ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.*

Tzetz. prol. ad Lycophr. p. 260 Müll.: *Ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον, οἷος ἦν ὁ Ἀγαμήστῳ ὁ Φαρσάλιος καὶ ἑτεροί, καὶ Ἡσίοδος αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμιον¹⁾ εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* „τρὶς — εἰσαναβαίνεις“. Cf. Phavorin. Lex. p. 612, a. [p. 706, 35 Bas.]

Sic Heinsius. *Θέσσαν νεὼς πτ.* Schol. Pind. [*Θέσσαν ἐπὶ πτ. cod. Gott., unde Boeckh. πρῶτοι δ' ἱστία θέσσαν ἐπὶ πτερὰ ποντοπόροιο | νηὸς . . . vel πρῶτοι δ' ἱστία νηὸς ἐπὶ πτερὰ ποντ. | Θέσσαν . . .*] — Alia quae vir doctus excogitavit, iure improbat Herm., qui propos. *πρῶτοι δ' ἱστία θέσσαν ἐπὶ πτερὰ ποντοπορούσαις sive ποντοπορεῖσαι.*

1) αἱ. ἐπιθαλάμια.

99.

Schol. Vict. ad Il. II, 175 de Pelei filia: Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησίν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων.

100.

Eustath. ad Il. p. 112, 45 sqq. 85 Bas. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῇ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδός φησι Μενoitιον τὸν Πατρόκλου πατέρα, Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὥς εἶναι αὐτανεψίους οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. Eudoc. p. 331, 19 sqq.

101.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Z, 35: Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τὸν Τρωικὸν πόλεμον πορθῶν τὰς περιοίκους τῆς Ἰλίου πόλεις ἀφίκετο εἰς τὴν πάλαι μὲν Μονηνίαν, νῦν δὲ Πήδασον καλουμένην, καὶ αὐτὴν σὺν ταῖς ἄλλαις ἐλεῖν. ἀπογνόντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ τέλος πολιορκίαν διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου καὶ μέλλοντος ἀναχωρεῖν, φασὶν εἶσω τῶν τειχῶν οὐσάν τινα παρθένον ἐρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ λαβοῦσαν μῆλον εἰς τοῦτο ἐπιγράψαι καὶ ῥῖψαι εἰς μέσον τῶν Ἀχαιῶν· ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον· „μὴ σπεῦδ’, Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηνίαν ἐλεῖν· | ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι διψῶσιν κακῶς“. τὸν δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπιμείναντα οὕτω λαβεῖν τὴν πόλιν τῇ τοῦ ὕδατος σπάνει. ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ καὶ Ἡσιόδῳ. Cf. Welcker. Cycl. ep. I p. 282. not. 458.

102.

Ἦτοι ὃ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάξυγον, νιέας ἐσθλούς.
 Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 83 p. 253 Boeckh. Ἀλιρ-
 ρόθιος Μαντινεὺς ὁμώνυμος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς ἦν
 Ποσειδῶνος καὶ Βαθυκλείας· ἐνιοὶ δὲ γράφουσι Σῆρος
 Ἀλιρροθίου, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος· „ἦτοι —
 ἐσθλούς“. ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιρροθίου τοῦ Περι-
 ήρους καὶ Ἀλκυνόνης.

103.

Pausan. II, 26, 7 (6): Ὁ δὲ τρίτος τῶν λόγων
 ἦμιστα, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀληθὴς ἐστίν, Ἀρσινόης ποιήσας
 εἶναι τῆς Λευκίππου παῖδα Ἀσκληπιόν. Ἀπολλοφάνει
 γὰρ τῷ Ἀρκάδι ἐς Δελφοὺς ἐλθόντι καὶ ἐρομένῳ τὸν
 θεὸν εἰ γένοιτο ἐξ Ἀρσινόης Ἀσκληπιὸς καὶ Μεσση-
 νίοις πολίτης εἴη, ἐχρησεν ἡ Πυθία· „ὦ μέγα χάρις
 βροτοῖς βλαστὼν Ἀσκληπιὲ πᾶσιν, | ὃν Φλεγυλὶς ἐτι-
 κτεν ἐμοὶ φιλότῃ μιγεῖσα | ἱμερόεσσα Κορωνίς ἐν
 κραναῇ Ἐπιδαύρῳ“. οὗτος ὁ χρησμὸς δημοῖ μάλιστα
 οὐκ ὄντα Ἀσκληπιὸν Ἀρσινόης, ἀλλὰ Ἡσιόδου ἢ τῶν τινὰ
 ἐμπεποιηκότων ἐς τὰ Ἡσιόδου τὰ ἐπη συνθέντα ἐς τὴν
 Μεσσηνίων χάριν. Cf. Schol. ad Pind. Pyth. III, 14: Οἱ
 μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (sc. τὸν
 Ἀσκληπιόν) εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ φησὶ τὴν Ἀρσινόην
 Λευκίππου εἶναι τοῦ Περιήρους, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος
 Ἀσκληπιὸς καὶ θυγάτηρ Ἐριῶπις.¹⁾ „ἦ δ' ἔτεκ' ἐν
 μεγάροις Ἀσκληπιὸν ὄρχαμον ἀνδρῶν, | Φοῖβῳ ὑποδμη-

Fragm. CII. Ἀλάξυγον· codd.; corr. Heyne.

1) Excidit nomen poetae, ut saepius ap. Schol. Pind.; cf.
 ad Nem. II, 16. III, 38. 64.

θεῖσα ἐνπλόκαμόν¹⁾ τ' Ἐριῶπιν“. καὶ Ἀρσινόης (leg. Ἡσίodos²⁾) ὁμοίως·

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Ἀητοῦς νύμφη
τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

104.

Schol. ad Pind. Pyth. IV, 181: Ὁ δὲ Ἡσίodos
Ναῖδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

105.

Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χῶσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Ἀητοῖδην, ὀλοὸν σὺν θυμὸν ὀρίνων.

Athenag. Legat. pro Christ. cap. XXV, 7 p. 195 Lindner:
περὶ δὲ Ἀσκληπιοῦ Ἡσίodos μὲν „πατὴρ — ὀρίνων“.

106.

Schol. ad Hes. Theog. 142 οἷ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα
θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον
στίχον παρατίθεται· „οἷ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρά-
φεν αὐδῆντες“. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς (sc. τοὺς Κύ-
κλωπας) θεοῖς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευ-
κιππίδων καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

107.

Schol. ad Eur. Alc. 1: ἡ διὰ στόματος καὶ δημώ-
δης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ

1) ὑποδμηθεῖς ἡϋπλ. Goettl. opuscc. academm. p. 196.

2) In Ἀρσινόης nomen poetae nostri latere probabilis est
coniectura Marckscheffellii. Cf. Goettl. l. l.

Fragm. CV. 3. ὀλοὸν Koechly ad Quint. Smyrn. III, 630;
φίλον vulgo. Ἀητοῖδην (Apollini) δὲ φίλον — ὄρινεν Isler Quaest.
Hes. spec. p. 11. — Ἀητοῖδαο φίλον κτλ. Kiesel de hymno in
Apoll. Hom. p. 126.

αὕτη ἐστίν, ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δέ φησι καὶ Ἡσίοδος.

108.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 195: *Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδος· κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης*¹⁾).

109.

Τιμάνδρην Ἐχεμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Schol. Pind. Ol. X (XI), 79 p. 252 Boeckh.: *ὑπὸ δὲ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν Ἄλλον φασὶ τελευτῆσαι κατ-
ιώντα εἰς Πελοπόννησον· ἐγάμησε δὲ τὴν Τιμάνδραν.
Ἡσίοδος· „Τιμάνδρην (φησὶν) — ἄκοιτιν“.* Cf. Paus.
VIII, 5, 1 et Serv. ad Verg. Aen. VIII, 130: Quaeritur sane,
unde Evander Atridis genere fuerit coniunctus. Et quam-
vis Hesiodus dicat, qualiter coniunctus sit Evander, tamen
quidam aiunt Thestii²⁾ filias Ledam et Hypermnestram³⁾
fuisse, Ledae et Tyndarei filias Clytemnestram, Helenam
et Timandram⁴⁾ fuisse, quam duxit uxorem Echemus⁵⁾
Arcas, cuius filius Evander.

110.

Schol. ad Pind. Nem. X, 150 de Castore et Polluce:
ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ.

111.

Schol. ad Pind. l. l. paullo infra: *ὁ μέντοι Ἡσίοδος*

1) *Ξανθινός* Scholl. minn. [Schol. Par. ap. Cram. Anecd. Par. III p. 282.] 2) Sic Marcksch. ex Apollod. III, 10, 5, 2; Thyestae Serv. 3) Cf. Apollodor. I, 7, 10, 1. 4) Tymandram Serv. 5) Cohemus Serv.; corr. Marcksch.

οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ
θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος¹).

112.

Τῇσιν δὲ φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
ἡγάσθη προσιδουῖσα, κακὴν δέ σφ' ἐμβαλε φήμην.
Τιμάνδρην μὲν ἔπειτ' Ἔχεμον προλιποῦς' ἐβεβήκει,
ἔκετο δ' ἐς Φυλῆα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν.
ὥς δὲ Κλυταιμνήστρην προλιποῦς' Ἀγαμέμνονα δῖον 5
Αἰγίσθῳ παρέλεκτο καὶ εἴλετο χεῖρον' ἀκοίτην.
ὥς δ' Ἑλένη ἥσυχνε λέχος ξανθοῦ Μενελάου.

Schol. ad Eur. Orest. 249: Στησίχορός φησιν ὡς θύων
τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο, δι' ὃ
ὀργισθεῖσα ἢ θεὸς διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ
λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν.
καὶ Ἡσίοδος δὲ „τῇσιν — Μενελάου“. — Poetae verba
Φυλῆα — θεοῖσι (V. 4) affert Eustath. p. 125, 28

1) Τηθύος] Διός ed. Rom.; θυγ. Ὠκεανίδος καὶ Διός
Heyne ad Apollod. III, 10, 7. (II p. 285.)

Fragm. CXII. Sigla: *M* = Marc., *A* = Vat., *B* = Par., *I* =
edit. princeps ab Arsenio curata. — 2. δέ σφ' ἐμβαλε] Sic *B*; re-
liquorum corruptelas v. ap. Dind. — 3 sqq. „Post φήμην in *I*
pergitur καὶ Ὀμηρος ὡς δὲ κλυταιμνήστρα λιποῦς' etc. ubi καὶ
Ὀμηρος haud dubie ab Arsenio est insertum lacunam codicis
sui utcunque explente. In *B* post φήμην: — novum incipit
scholion, cuius verba prima oblitterata, reliqua inde a προλι-
ποῦς' ἐβεβήκει a manu recentiore sunt instaurata. Omnia in-
tegra in *AM*, etsi partim corrupta“. Dind. V. 3—7 Hesiodo
reddidit Cobet, qui cod. Marc. (471 fol. 48^r) inspexit eiusque
lectiones cum Geelio communicavit. — 3. τίς ἀνδρὶ μένει εἴτ'
ἔχετον *M*, πεισάνδρην μὲν ἔπειτ' ἔχετον *A*; 4. ἔκετο δ' εἰ σφιαία
φίλον κτλ. *M*. Huius loci corruptissimi emendatio debetur
Geelii acumini; cf. Goettl. praefat. ad Hes. p. LX (ed. alt.). —
Φυλῆα postea in *B* repertum est (φλῆα *A*). — 5. ὡς δὲ κλυται-
μνήστρα λιποῦς' libri; corr. Cobet. — 6. χεῖρον' ἀκοίτην] Sic
BI; χείρονα κοίτην *AM*. — 7. ὡς δ'] ὡς δ' *ABI*. ᾤδ' *M*.

Rom. 94 Bas., *Φυλῆα φίλον μακάρεσσι* p. 126, 10 sq.
 Rom. 95 Bas., *Φυλῆα φίλον* p. 797, 46 Rom. 714 Bas.¹⁾
 cf. eund. p. 305, 17 Rom. 231 Bas. *Φυλεὺς γάρ, φασι,
 μοιχεύσας Τιμάνδραν ἀδελφὴν Ἑλένης καὶ Κλυταιμνή-
 στρας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον.*

113.

Schol. Vict. ad Hom. Il. T, 240 *Λυκομήδεα*] *Κρῆς
 ὁ Λυκομήδης, ὥς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς
 μνηστῆρας Ἑλένης.*

114.

Paus. III, 24, 10 (7): *καὶ ὅτι μὲν τῶν Ἑλένης
 μνηστῆρων Ἀχιλλεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναι-
 κῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκμήριον οὐκ αἰτῆσαι Ἑλέ-
 νην αὐτόν.*

115.

Schol. Ven. A ad Il. T, 116 *ἄλοχον Σθενέλου*] *Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν
 τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν Ἡσίοδος δὲ Ἀντιβίαν τὴν
 Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. Sed Schol. Vict. ad loc.:
 Οἱ μὲν Ἀμφιβίαν τὴν Πέλοπος, οἱ δὲ Ἀντιβίαν τὴν
 Ἀμφιδάμαντος. Ἡσίοδος δὲ Νικίπην φησὶ τὴν
 Πέλοπος.²⁾*

116.

Tzetz. Exeg. in Il. p. 68 sq.³⁾: *Ὁ Ἀγαμέμνων,
 ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος, καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον
 Πλεισθένους υἱοῦ Ἀτρεῶς παῖδες νομίζονται κατὰ δὲ*

1) *Φυλέα* Eust.
 contraxit" Marcksch.

2) „Alterutrum scholion aliquid vitii
 3) Cf. Matrang. Anecd. Gr. p. 379.

τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς, Ἀτρέως αὐτοῦ
 Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης, κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ
 πάντας ἀπλῶς, Ἀγαμέμνων, Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία,
 ἡ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον
 καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης·
 Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Διάντος Ἀγαμέμνων,
 Μενέλαος, καὶ Ἀναξιβία· νέον δὲ τοῦ Πλεισθένης
 τελευτήσαντος, ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες
 Ἀτρέως, Ἀτρεῖδαι πολλοῖς ἐνομίζοντο. Cf. Scholl. Ven.
 et minn. ad Hom. Il. A, 7. B, 249. Eustath. ad Il. p.
 21, 13 Rom. 16 Bas. Eudoc. p. 23, 18. Schol. ad Tzetz.
 Alleg. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 378.

117.

Ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
 ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄξον Ἄρης.
 Schol. Laur. ad Soph. El. 539: ὁμως οὐ¹⁾ συμφωνεῖ
 αὐτῷ (sc. τῷ Σοφοκλεῖ) Ἡσίοδος· „ἡ — Ἄρης“.

118.

Paus. I, 43, 1: Λέγουσι δὲ (sc. οἱ Μεγαρεῖς)
 εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἡρώων· ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύ-
 την ἐν Μεγάροις. ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς
 Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρχάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ
 Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν
 οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

119.

Eustath. ad Hom. Il. p. 13, 43 sq. 11 Bas. (cf.

Fragm. CXVII. δουρικλειτῷ] Sic Marcksch.; δουρικλυτῷ cod.
 1) οὐ corruptum; om. Brünck. Goettl., οὕτω Elmsley.

Phavorin. Eclog. p. 361, 9¹⁾) Ἦν δέ, φασι, Βούτης
υἱὸς Ποσειδῶνος, ὥς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ.

120.

Aelian. Var. Hist. XII, 20: λέγει Ἡσίοδος, τὴν
ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμοιρεῖν²⁾ ὕπνου καὶ διὰ τέ-
λους ἀργυπνεῖν. τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ ἐς τὸ παντελὲς
ἀργυπνεῖν καὶ ταύτην, ἀποβεβληκέναι δὲ³⁾ τοῦ ὕπνου
τὸ ἥμισυ. τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθέν⁴⁾ τὸ ἐς τὸ δεῖπνον
ἐκείνο τὸ ἄθεςμον. De Procne et Philomela dicta fuisse
ci. Marckscheffel.

121.

Paus. II, 6, 5 (3): Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος
τοῦ Ἐκωπέως, Μητίονος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασίν
(Sicyonii). ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσίο-
δος γε καὶ Ἰβυκος, ὁ μὲν ἐποίησεν ὥς Ἐρεχθέως εἶη
Σικυῶν, Ἰβυκος δὲ κτλ.

122.

Paus. I, 3, 1: ταύτης ἐπεστι τῷ κεράμῳ τῆς στοᾶς
ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, ἀφιεῖς Θησεὺς ἐς θάλασσαν
Σκείρωνα καὶ φέρουσα Ἡμέρα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον
γενόμενόν φασιν ὑπὸ Ἡμέρας ἐρασθείσης ἀρπασθῆναι,
καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα . . .⁵⁾ καὶ φύλακα
ἐποίησε τοῦ ναοῦ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος εἴρηκεν
ἐν ἔπεσι τοῖς ἐς τὰς γυναικάς.

1) Phavorini Eclogis uti non licuit. 2) Sic Dukerus; ἀμε-
λεῖν vulgo. 3) Sic Hercher; δὲ ἀπολωλέναι vulgo. 4) Legeba-
tur διατολμηθέν; corr. Cor. Herch. 5) Lacunae signa pos.
Schubart.

123.

*Μίνως, ὃς βασιλεύτατος ἦν θνητῶν βασιλῆων,
καὶ πλείστων ἡνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων*

Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πολέων βασίλευε.

Pseudo-Plat. Min. p. 320 C: *εἰρηκε δὲ καὶ Ἑσίοδος
ἀδελφὰ τούτων εἰς τὸν Μίνων. μνησθεὶς γὰρ αὐτοῦ
τοῦ ὀνόματος φησὶν „ὃς — βασίλευε“. Cf. Plut.
Thes. 16.*

124.

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Hesych. v. *ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν
Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρῆσθαί φησι τὸν Μίνως,
ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν
τῷ Κεραμεικῷ. καὶ Ἑσίοδος „Εὐρυγύης — ἱεράων“.*

125.

Δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρος Πανοπηίδος Αἰγλῆς.

Plut. Thes. 20: πολλοὶ δὲ λόγοι καὶ περὶ τούτων ἔτι
λέγονται καὶ περὶ τῆς Ἀριάδνης ἀπολειφθῆ-
ναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρῶντος ἐτέρας· „δεινὸς — Αἰγλῆς“.
τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἑσιόδου Πεισίστρατον ἐξ-
ελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς. Cf. Athen. XIII p.
557 A: Ἑσίοδος δέ φησι καὶ Ἴππην καὶ Αἰγλῆν (sc.
τὸν Θησέα νομίμως γῆμαι), δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς
Ἀριάδνην ὄρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ.

Fragm. CXXIII. Primum indicav. Baiter et Winckelm.
in ed. Turic. 1. *Μίνως — ἦν* scripsi pro *ὃς βασιλ. γένετο*
(cf. Pseudo-Plat.: *μνησθεὶς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος*); *ὃς*
βασιλ. ἔσκε καταθνητῶν Schneidew. — 3. *πόλεων* Goettl., male.

Fragm. CXXIV. *Ἀθηναίων* Herm. pro *Ἀθηναίων*.

Fragm. CXXV. *ἔρος* vulgo; corr. Baumeister ad Hom.
Hymn. in Mercur. 449 p. 235.

126.

Harpocr. v. *Μελίτη*: δῆμός ἐστι τῆς *Κεκροπίδος*· κεκλησθαι δέ φησι τὸν δῆμον *Φιλόχορος* ἐν γ' ἀπὸ *Μελίτης* θυγατρὸς κατὰ μὲν *Ἡσίοδον* *Μύρμηκος*, κατὰ δὲ *Μουσαῖον* *Δίου* τοῦ *Ἀπόλλωνος*. Eadem fere narrat Suid. [II, 1 p. 769 Bernh.]; cf. Phot. v.

127.

Strab. IX p. 393 sq.: *Κυχρείδης* ὄφρις, ὃν φησιν *Ἡσίοδος* τραφέντα ὑπὸ *Κυχρέως* ἐξελαθῆναι ὑπὸ *Εὐρυλόχου* λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν *Δήμητρα* εἰς *Ἐλευσίνα* καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. ὠνομάσθη δὲ καὶ *Πιτυοῦσσα* ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. Cf. Steph. Byz. v. *Κυχρεῖος* πάγος.

128.

Argum. Scut. p. 108 ed. Goettl. (ed. alt.): *Ἀπολλώνιος* δὲ ὁ *Ῥόδιος* ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἐκ τε τοῦ *χαρακτῆρος* καὶ ἐκ τοῦ τὸν *Ἰόλαον* ἐν τῷ καταλόγῳ εὐρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ *Ἡρακλεῖ*.

129.

Schol. ad Pind. Ol. VII, 42 *Ἀστυδαμείας*] *Ὅμηρος* ταύτην *Ἀστυόχην* φησὶν, οὐκ *Ἀστυδάμειαν* καὶ *Ἡσίοδος* δὲ *Ἀστυδάμειαν* αὐτὴν φησι.

130.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὐρυτον ἐν *μεγάροις*ν ἐγείνατο *φίλιτατον* υἱόν.

τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε,
 Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἴφιτος ὄξος Ἄρηος·
 τοὺς δὲ μέθ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν 5
 Ἀντιόχη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Schol. Laur. ad Soph. Trach. 266: διαφωνεῖται δὲ ὁ
 τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμὸς. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ὁ φησὶν
 ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης¹⁾ παῖδας, οὕτως „ἡ δ' —
 Ναυβολίδαο“.

131.

Ὅτι κε χερσὶ λάβεσκεν, αἰδέελα πάντα τίθεσκεν.
 Tzetz. ad Lycophr. 344: Οὗτος ὁ Ἀντόλυκος κλεπτο-
 σύνη πάντας ὑπερέβαλε· κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους
 τε καὶ βόας καὶ ποίμνια, τὰς σφραγίδας αὐτῶν μετ-
 εποιεῖ καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότες αὐτῶν, ὥς φησι
 καὶ Ἡσίοδος „πάντα γὰρ ὅσσα λάβ. — τίθεσκε“.
 Etym. M. p. 21, 25 v. αἰδέελον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀοράτου
 ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἡσίοδος περὶ τοῦ Ἀντολύκου. φησὶ
 γὰρ „ὅτι — τίθεσκεν“. καὶ γὰρ ὁ αὐτός, κλέπτῃς
 ὢν, ἔκλεπτε τοὺς ἵππους καὶ ἀλλοιοφανεῖς αὐτοὺς ἀπ-

Fragm. CXXX. 3. Δηίων] Μολίων Herm. coll. Diod. IV.
 37. — Κλυτίος τε pro Κλύτιος τε Marcksch. — 6. Ἀντιόπη
 Brunck. — κρ. παλαιὸν γένος Ναυβ. cod. Laur. „Hoc apertum
 videtur, verba παλαιὸν γένος esse grammatici interpretantis
 explicationem verbo Ναυβολίδαο et ei, quod ante hoc excidit,
 adscriptam, quod glossema deinde in textum illatum verum
 nomen expulit“. Marcksch. — κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο
 (ex Hygin. fab. 14) Bentl. Ep. ad Mill. p. 503 Lips.; κρείουσα
 (excidit patris nomen) παλαιοῦ N. Herm.
 ad Soph. loc.

1) Ἀντιόπης Brunck.

Fragm. CXXXI. Veram lectionem Etym. conservasse in-
 dicat Ruhnken ep. cr. I p. 115, quem secutus sum. — αἰδέελα
 libri Tzetz. Eudoc. αἰδέελα Etym. Par. ap. Cram.

εἶλει· ἐνῆλλασσε δὲ τὰς χροιάς αὐτῶν. Cf. Etym. Par.
ap. Cram. An. Par. IV p. 95. Eudoc. p. 375, 34. 394, 3.
— Formam ἀείδελον ex Hesiodo affert Zonar. p. 52 Tittm.

132.

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεοδαίου κυδαλίμοιο.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 824: θέσσασθαι γὰρ τὸ
αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἑσίοδος „θεσσάμενος —
κυδαλίμοιο“.

133.

Αἰκντος αὖ τέκετο Τλησήνορα Πειρίθοόν τε.

Apollon. Lex. Homer. v. Αἰκύντιον (p. 13, 12 Bekk.):
τὸν τοῦ Αἰκύντου ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκα-
δικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἑσίοδος „Αἰκντος —
Πειρίθοόν τε“.

134.

Etym. M. p. 215, 37: Βροτός, ὥς μὲν Εὐήμερος
ὁ Μεσήνιος, ἀπὸ Βρότου τινὸς αὐτόχθονος· ὁ δὲ
Ἑσίοδος, ἀπὸ Βροτοῦ τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

135.

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. v. ἀμαρύσσω (p. 77, 29 sqq.) καὶ
ἀμάρνγμα καὶ ἀμαρνγάς· σημαίνει τὰς τῶν ὀφθαλμῶν
ἐκλάμψεις· „χαρίτων — ἔχουσα“, Ἑσίοδος.

Fragm. CXXXII. Κλεοδαίου Cod. Laur.; corr. Lehmann.
Hoc fragmentum ad Aegimium pertinere censet Buttman.

Fragm. CXXXIII. αὐτ' — Τλησήνορα cod. Apollonii (?).

136.

Ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Δελέγων ἡγήσατο λαῶν,
τούς ῥά ποτε Κρανίδης Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέας πόρε Δευκαλίωνι.

Strab. VII p. 322: μάλιστα δ' ἂν τις Ἑσιόδῳ πιστεύσειεν οὕτως περὶ αὐτῶν εἰπόντι „ἦτοι — Δευκαλίωνι“. τῇ γὰρ ἐτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγενῆσθαι τινὰς ἐκ παλαιοῦ καὶ μιγάδας αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλελοιπέναι τὸ γένος. V. 2. 3 corruptelis scatentes affert Etym. Gud. p. 362, 21 sq.; v. 3 respicit Gramm. in Cram. An. Oxon. I p. 264 (v. not.).

137.

Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὕνεκα νύμφην
εὐράμενος Ἰλεων, μίχθη ἐρατῇ φιλότῃτι,
ἥματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐνδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Etym. Gud. p. 276, 41 sqq.: Ἰλεύς, ὁ Αἴαντος πατήρ.

Fragm. CXXXVI. 3. „Ad pleniorē Theogoniae formam referre videtur Isler. Quaest. Hes. p. 38“. Marcksch. ἀλέας, quod in textum recepimus, propos. Villebrun Coraes Boiss.; tuetur Schneidew. exercitt. critt. p. 25 coll. Cram. An. Oxon. I p. 264 de vocis λαός radice disserens: ἄλλοι δὲ παρὰ τοὺς λᾶας ὠνομάσθαι. „λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα“. Καλλίμαχος. Ἑσιόδος δὲ παρὰ τὸ ἀλές, τὸ σημαῖνον τὸ ἀθροῦν, ἀλαὸς λαός· ἀφαιρέσει τοῦ ᾧ. Hac in re auctoritatem Etym. Gudiani nihili esse ostendit Schneidewin. — λᾶας Heyne ad Apollod. Vol. II p. 39, Goettl. p. 396; λαοὺς Salmas.; ἀλίους Voelcker. — Δευκαλίωνι] Vulgo Δευκαλίανος; emend. Salmas. e Gemistii Plethonis epitome.

Fragm. CXXXVII. 1. ἐφίλησε Leutsch. propter digamma. — 3. εὐράμενος Fischer ad Weller Gr. III, 1. Lehm. Marcksch.

ἐτυμολογείται ὑφ' Ἑσιόδου [τὸ,] „Ἰλέα — καὶ Ἀπολλων“. Hos versus ex Etymol. ms. Par. primum ed. Ruhnken ep. crit. p. 108; leguntur praeterea ap. Tzetz. Schol. ad. Exeg. in Il. p. 126 sq. (ἐν τῇ ἡρωικῇ γενεαλογίᾳ) Cram. Anecd. Oxon. II, 451; v. 1—3 laudat Etym. M. p. *470, 139 Gaisf. verba οὕνεκα — φιλότῃτι (v. 2—3) affert Eustath. ad Il. p. 650; 43 Rom. 513 Bas.; v. 4 sq. Tzetz. ad Lycophr. 393 (ἐν τῇ ἡρωικῇ γενεαλογίᾳ); respicit Aristid. I p. 240 Iebb. 390 Dind. — De forma Ἰλεύς disputant Schol. Ven. A ad Il. A, 264. B, 527. N, 203. Vict. ad O, 333. Eustath. ad Il. p. 101, 19 Rom. 76 Bas. p. 277, 2 Rom. 209 Bas. 1018, 58 sq. Rom. 1023 Bas. cf. p. 927 extr. Rom. 897 Bas. Schol. ad Pind. Ol. IX, 167. Tzetz. Exeg. in Il. p. 4: Ποσειδάωνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἑσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων, ὥς παραφθείραντι τινὰς τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀιλέα Ἰλέα εἰπὸντι.

138.

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκει πόδεσσι,
..... καὶ οὐ σινέσκειτο καρπὸν.

Eustath. ad Il. p. 323, 41 Rom. 245 Bas.: Εἷς τῶν Αἰολιδῶν, Φύλακος, κτίσας πόλιν Φυλάκην ὠνόμασεν, οὗ Ἰφικλος, οὗ Φύλακος, οὗ Ποίας καὶ Ἰφικλός, ὃν Ποιάντος μὲν καὶ Μεθώνης Φιλοκτήτης, Ἰφίκλου δὲ καὶ Ἀστυόχης Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης. ἐνταῦθα δὲ ζητητέον, ποῖος ἦν ὁ ποδωκέστατος κατὰ τὴν ἱστο-

Fragm. CXXXVIII. 1. καρπῶν Eust.; corr. Ruhnk. ex Il.
— 2. ὅς ῥ' ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε πόδ. Schol. ad Il.

ρίαν Ἰφικλος, περὶ οὗ δηλῶν Ἡσίοδος, ὅτι ταχυτῇ διήνεγκεν, οὐκ ᾤκησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἶπεν τὴν ὑπερβολήν „ἄκρον — καρπὸν“. V. 2 affert Schol. Ven. B ad Il. T, 227. Cf. Schol. Harl. Ambr. etc. ad Od. λ, 326: Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ἰπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηίουτος Ἰφικλον τίκει ποδῶκη παῖδα. τοῦτον λέγεται διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταχύων διέρχεσθαι, καὶ διὰ τοῦ τάχους¹⁾ τὴν κουφότητα μὴ περικλᾶν τοὺς ἀθέρας.²⁾ ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἡσιόδῳ. Cf. Eustath. ad loc. p. 1688 sq. Rom. 440 Bas. ad. Il. p. 1206, 7 sq. 1281 Bas. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 45. — Verba ἄκρον — θεέν laudat Etym. M. p. 109, 3.

139.

Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1183 [I p. 95 Gaisf.] Καὶ λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα, καὶ ὁ Δρύας τοῦ Δρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ „ἡ — υἱόν“. [Cod. Marc. 489 fol. 123 rect.]

140.

Schol. Harl. et Ambr. ad Hom. Od. ι, 198: ἡ δ' ἀπότασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Contra Eustath. ad loc. p. 1623, 44 sqq. Rom. 347 Bas. Τὸν δὲ Μάρωνα,

1) Fort. πάτου (πάθους cod. Ambr.). 2) In codd. sequitur: ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθεῖναι φασιν Ἠλῖω, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς. ἡ δὲ ἱστορία κτλ. Hanc de Phaethonte narrationem, quam Hesiodo auctore usus repetivit Eustath. ad loc. p. 1689 Rom., errore poetae nostro adscribi ostendit Marckscheff. p. 357.

οὐ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἢ κατὰ Θοράκην Μαρώνεια,
καὶ ἱερῶ ἐτίμησαν οἱ ἐγχώριοι. οὐ τὸν πατέρα Εὐάνθην
Ἑσίοδος Οἰνοπίωνος ἱερέα¹⁾ ἱστορεῖ υἱοῦ Διονύσου.

141.

Schol. ad Theocr. XVI, 49: Κύκνον λέγει τὸν
Ποσειδῶνος καὶ Καλύκης Ἑσίοδος δέ φησιν
αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς
κλήσεως (sc. θῆλυς) ἐτυχεν.

EOEARUM FRAGMENTA.

142.

Ἡ οἷα Διδύμους ἱερὸς ναίουσα κολωνοῦς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύριοι,
νίφατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἁδμῆς.

Strab. IX p. 442: Τοῦτο (sc. τὸ Δώτιον πεδίον) δ'
ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περραιβίας καὶ τῆς
Ὀσσης καὶ ἐτι τῆς Βοιβηίδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῇ Θετταλίᾳ λόφοις δὲ ἰδίῳις περικλειόμενον,
περὶ οὗ Ἑσίοδος οὕτως εἴρηκεν „ἦ — ἁδμῆς“. Eos-
dem versus laudat geographus XIV p. 647; v. 2 affert
Steph. Byz. v. Ἀμυρος. — Virginem intactam Coronidem
esse docemur Schol. ad Pind. Pyth. III, 59: ἐπειδὴ ἡ
παρθένος Κορωνίς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοι-
βιάδος λίμνης· ἡ δὲ Βοιβιάς λίμνη παρακειμένη τῇ
Λακερδεῖ. ὅτι δὲ ἡ Κορωνίς ἐν Λακερδεῖ ᾤκει πρὸς

1) ἱερέα Marcksch.; φασιν ἱερὸν vulgo.

Fragm. CXLII. 2. Legebatur ἄντ'; corr. Marcksch. —
3. πόδα] χρόα Koechly coni. ep. I p. 12.

ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ κτλ. Cf. fragm. 103.

143.

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἡγαθέην, καὶ ῥ' ἔφρασε ἔργ' αἰδήλα
Φοῖβω ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἐγήμε Κόρωνιν
Εἰλατίδης, Φλεγύαιο διογνήτοιο θύγατρα.

Schol. ad Pind. Pyth. III, 48: ἱστορεῖται γάρ, ὅτι τὴν Ἴσχυος μῖξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ (Apollini) ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φησι καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω „τῷ — θύγατρα“. Eosdem versus (v. 1—2 contractis) affert Schol. ad v. 14. Cf. ad v. 46.

144.

Ἦ οἷη Φθίῃ Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδαρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Schol. ad Pind. Pyth. IX, 6: ἀπὸ δὲ Ἠολίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή· „ἦ — Κυρήνη“.

145.

Serv. ad Verg. Georg. I, 14: Aristaeum invocat i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem. Cf. Schol. Bern. p. 845 Hagen. — Apoll. Rhod. II, 506 sq. de Cyrene: ἐνθα δ' Ἀρισταῖον Φοῖβω

Fragm. CXLIII. 3. ὅτ' ἄρ'] Sic Schol. ad v. 14; ὅτ' vel ὅττ' ad v. 48. — γῆμε Schol. ad v. 48. — Κόρωνιν] Legebatur Κορωνίν, quod iure improbant Marcksch. Goettl.; cf. Choerobosc. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1207.

Fragm. CXLIV. 1. ἡοίη φθίῃ codd.; corr. Ruhnck.

τέκεν, ὃν καλέουσιν | Ἀργεῖα καὶ Νόμιον πολυλήιοι
 Αἰμονιῆες. Schol. ad v. 498. p. 417, 12 Keil. Philodem.
 περὶ εὐσ. p. 11 extr. Gomp.

146.

Ἡ οἷη Ἑρὶη πυκινόφρων Μηκιονίκη,
 ἥ τέκεν Εὐφημον γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Schol. ad Pind. Pyth. IV, 35: ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης τὰ
 ἐν ταῖς μεγάλαις Ἑοδαῖς παρατίθεται „ἥ οἷη — Ἀφρο-
 δίτης“.

147.

Ἡ οἷην Ἑρὶη Βοιωτὴ ἔτρεφε κόρην.

Schol. Ven. A ad Hom. II. B, 496 οἷ θ' Ἑρὶην] οὐ
 παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' ὄντως παρέλαβον
 θυρίαν τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ· ἀπὸ γὰρ Ἑρῖως καὶ ἥ
 Ἑρὶα οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ ὕ φθόγγον. μαρτυ-
 ρεῖ καὶ Ἡσίοδος λέγων „ἥ — κόρην“. Unde hausit
 Eustath. ad loc. p. 265, 4 sq. 200 Bas. Locus ad An-
 tiopam, Nyctei filiam, spectat: cf. Steph. Byz. v. Ἑρὶα·
 Ἡσίοδος δ' ἐν Ἑρὶα τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι.

148.

Φύλας δ' ὥπνιεν κόρην κλειτοῦ Ἰολάου
 Λειπεφίλην· ἥν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,

Fragm. CXLVI. 1. ἡοῖη ὕρην codd. (falsa tradere videtur
 Boeckh. in not.); corr. Ruhnck. — 2. γαιηόχῳ Boeckh. e cod.
 Gott. pro γαιαοχῳ.

Fragm. CXLVII. Veram scripturam iamdudum ab O. Muell.
 indicatam ex codd. reposuit Dind.; ἥ δὲ ὕρην βοιωτὴς τρέφε
 Ven. A. De virorum doctt. sententiis disp. Marcksch.

Fragm. CXLVIII. 2. Λειπεφίλην corruptum; λειπεφιλῆνη·
 εἶδος Mosq.; λειπεφιλῆνην εἶδος Par. 1399, λειπεφιλῆνη εἰ
 (cetera evanuerunt) Par. 1410. Λειποφίλην Heins. „Kuhnus

Ἰππότην δέ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε
 Θηρῶ τ' εὐειδῇ, ἱέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα 5
 γείνατο Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο.

Paus. IX, 40, 5 sq. (3): Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον· θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν· τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας „Φύλας — ἱπποδάμοιο“.

149.

Ἱηττος δὲ Μόλουρον Ἀρίσβαντος φίλον υἱὸν
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἔνεχ' ἥς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 ἔξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καὶ μιν ὃ γ' ἦρως
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν ὥς ἐπιεικές. 5

Paus. IX, 36, 6 sq. (4): παρὰ τοῦτον τὸν Ὀρχομενὸν βασιλεύοντα Ἱηττος ἀφίκετο ἐξ Ἄργους, φεύγων ἐπὶ

ci. Δηφιλήν, illud Λειπεφιλήν e nota librarii λείπει male intellecta promanasse arbitratus. Gaisf. — 3. Ἰππότην] Hoc nomen servavit Cod. Mosq. (praebet Ἰππότη omisso ὁμοίη); reposuit Facius. Ἰππότεια Boiss. ἡ δὲ οἱ Ἰπποτέ υἱὸν Sylb. Kuhn. In Ἰππότην certe nihil inest offensionis. Ad Od. x 36. 60 (Αἰόλου) provocavit Herm. — 6. Χαίρωνος Heins.

Fragm. CXLIX. 1. Μόλουρον Schubart; Μόλυρον vulgo. — 4. Μινύειον] Legebatur Μινυήιον; corr. Siebelis. Totum versum sic refingit Koechly (coni. ep. I p. 13) ἔξε δ' ἐς Ὀρχ. Μινυήιον· ὃς δὲ μιν ἦρως („Orchomenus hic regis, non urbis nomen est“.)

τῷ Μολούρου φόνος τοῦ Ἀρίσταντος, ὄντινα ἀπέκτει-
 νεν ἐπὶ γυναικὶ ἐλὼν γαρετῇ· καὶ αὐτῷ τῆς χάρας
 ἀπένειμεν Ὀρχομενὸς ὅση νῦν περὶ τε Τητιὸν ἔστι
 τὴν κώμην καὶ ἡ ταύτη, προσεχῆς· Τητιου δὲ ἐκοιή-
 σατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἐκὴ συνθεὶς αἰς μεγάλας Ἡοίας
 καλοῦσιν Ἕλληνες· ἢ Τηττος; — ἐκτεμνέει·

150.

Ἔστι τις Ἑλλοπίη πολυλήιος ἥδ' εὐλείμων,
 ἀφνειή μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρητες, πολιβοῦται,
 πολλοί, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἐνθα δὲ Δωδώνη τις ἐκ' ἐσχατιῇ κεχόμισται· ὃ
 τὴν δὲ Ζεὺς ἐφύλησε καὶ ὃν χρυστήριον εἶναι,
 τίμιον ἀνθρώποις·
 ναίεν δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ·
 ἐνθεν ἐκχυθόντιοι μαντήια πάντα φέρονται,
 ὃς δὴ καίθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἔξερείνῃ
 δῶρα φέρον, ἔλθῃ δὲ σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν. 10

Schol. ad Soph. Trach. 1169 (1167): Ἔνιοι δὲ
 Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι· τὴν γὰρ

Fragm. CL. 1. Ἑλλοπίη· Sic Schol. Soph. Strab.; Ἑλλοπίη
 Marekch. al. — 5. ἐνθα δὲ Δωδ.] Sic Strabo: ἐνθα Δωδ.
 Schol. Soph. — 6. Ζ. ἐφύλησε ἐὺν γῆ. Rahnk. sensu loci
 bene perspecto; sed verisimile est (quod primus vidit Herm.)
 versus 6—7 mutilos esse. Herm. Marekch. Flach post v. 6
 lacunam statuerunt. Lehrs post τίμιον. Nobis post ἐνθα non-
 nulla deesse videntur. ναίεν (quod ad Iovem spectat) Valcken.
 (probantibus Rahnk. et Mueller Arch. art. p. 33 ed. III „Die
 einfachsten Tempel der Vorzeit waren wohl hohle Bäume“),
 vulgo ναίων. „De columbis Dodonacis quominus intelligatur
 ναίων, quod Herm. voluit, impedit ἐν πυθμένι φηγοῦ“. Goettl.
 — 8. ἐκχυθόντιος Rahnk. — 10. ἔλθῃ σὺν Schol. Laur.; corr. Herm.

χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἑοίαις, λέγων οὕτως „ἔστι — ἀγαθοῖσιν“. V. 1. 5 laudat Strab. VII p. 328.

151.

Οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος.
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἐπλετο μάργος,
σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἐ μαλθακὸς ὕπνος.
Athen. X p. 428 B—C: διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς
Ἑοίαις εἶπεν „οἶα — ὕπνος“. V. 1 = Scut. 400.

152. 153.

ὦ τέκος, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς τέκνωσε πατήρ.

Τέκνον ἐμόν, Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. III p. 43¹): καὶ ὅτι
πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχοῦς,
ἱκανὸς Ἡσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἑοίαις
τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν
„ὦ — πατήρ“. καὶ πάλιν „τέκνον — ἄριστον“.

154.

Paus. IV, 2, 1: Πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνν ἐθελή-
σας οἱ τινες παῖδες Πολυκάονι ἐγένοντο ἐκ Μεσσήνης,
ἐπελεξάμην τὰς τε Ἑοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ
Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὁπόσα Κιναιθῶν καὶ

Fragm. CLI. 1. Libri ἔχθος; corr. Ruhnken ex Scuto.
Fragm. CLII. 1. 2. τέκος — τέκνωσε Voss. pro τέκνον
— ἐτέκνωσε.

1) Locum inspicere non licuit.

Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὲν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον, ἀλλὰ Ἰλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ Εὐαίχμῃ συνοικῆσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἔς τὸν Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἔς αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται σφίσι.

155.

Paus. II, 26, 3 (2): Ἐπίδανρος δὲ ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα τῇ γῇ ἐτέθη, ὥς μὲν φασιν Ἡλεῖοι, Πέλοπος ἦν· κατὰ δὲ Ἀργείων δόξαν καὶ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας ἦν Ἐπιδάυρω πατὴρ Ἄργος ὁ Διός.

156.

Pausan. II, 16, 4 (3): Ταύτην (Μυκλήνην) εἶναι θυγατέρα Ἰνάχου γυναικὰ δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἡοίας μεγάλας· ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει φασίν.

157.

Pausan. II, 2, 3: Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ ὀνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδωσαν, Ποσειδῶνος εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελῷου λεγόμενοι· πεποιήται δὲ ἐν Ἡοίαις μεγάλαις Οἰβάλου θυγατέρα εἶναι Πειρήνην.

158.

Paus. VI, 21, 10 sq. (7): Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλκάθους ὁ Πορθάονος, δεῦτερος οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι, μετὰ δὲ Ἀλκάθουν Εὐρύαλος καὶ Εὐρύμαχος τε καὶ Κρόταλος. τούτων μὲν οὖν γονέας τε καὶ πατρίδας οὐχ οἶα τε ἦν

πυθέσθαι μοι· τὸν δὲ ἀποθανόντα ἐπ' αὐτοῖς Ἀκρίαν
τεκμαίροιο ἄν τις Λακεδαιμόνιον τε εἶναι καὶ οἰκιστὴν
Ἀκριῶν. ἐπὶ δὲ τῷ Ἀκρίᾳ Κάπετόν φασιν ὑπὸ τοῦ
Οἰνομάου φονευθῆναι καὶ Λυκοῦργον Λάσιόν τε καὶ
Χαλκῳδόντα καὶ Τρικόλωνον Τρικόλωνου δὲ
ὕστερον ἐπέλαβεν ἐν τῷ δρόμῳ τὸ χρεὼν Ἀριστόμαχόν
τε καὶ Πρίαντα, ἔτι δὲ Πελάγοντα καὶ Αἰόλιόν τε καὶ
Κρόνιον. Cf. Schol. ad Pind. Ol. I, 127: Οἱ ἀναιρεθέντες
οὗτοί εἰσι· Μέρμνης, Ἰππόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀπούντιος,
Ἀκαρνάν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Ἀντομέδων, Λάσιος,
Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος¹⁾, Ἀρι-
στόμαχος, Κρόκαλος· τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολω-
λότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμ-
μαρτυρεῖ.²⁾ Eudoc. p. 314, 9 sqq.

159.

Paus. X, 31, 3 (2): Ἐς δὲ τοῦ Μελεάγρου τὴν
τελευτήν Ὀμήρῳ μὲν ἐστὶν εἰρημένα ὥς ἡ Ἐρινὺς
καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαίας καὶ ἀποθάνοι κατὰ
ταύτην ὁ Μελεάγρος τὴν αἵταν· αἱ δὲ Ἥοιαι τε κα-
λούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὠμολογήκασιν ἀλλήλαις·
Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι
Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελεά-
γρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

160.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57 (p. 486, 30
Keil.): Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἥοιαις λέγεται τὸν Ἐν-

1) Παρθάονος Eudoc. 2) Haec „e Pausania corrigenda
censet Wesseling. ad Diod. IV. 73“. Marcksch.

δυμίωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς οὐρανόν·
 ἔρασθέντα δὲ Ἥρας εἰδῶλω παραλογισθῆναι [τὸν
 ἔρωτα] νεφέλης καὶ ἐκβληθέντα κατελθεῖν εἰς Ἄιδου.¹⁾
 Quae ex hoc Scholio hausta apud Eudociam p. 148, 9
 sqq. leguntur, vitiis laborant.

161.

Ibid. I, 118: Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται
 ὡς ἄρα Μελάμπους φίλιτατος ὦν τῷ Ἀπόλλωνι ἀπο-
 δημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάντη²⁾. βοὸς δὲ αὐτῷ
 τεθυμένου δράκοντος ἀνερπύσαντος παρὰ τὸ θυμα,
 διαφθεῖραι αὐτὸν τοὺς θεράποντας τοῦ βασιλέως³⁾
 τοῦ δὲ βασιλέως χαλεπήναντος τὸν
 Μελάμποδα λαβεῖν καὶ θάψαι⁴⁾. τὰ δὲ τούτου ἔγγονα
 τραφέντα ὑπὸ τούτου λείχειν τὰ ὦτα καὶ ἐμπνεῦσαι
 αὐτῷ τὴν μαντικήν· διόπερ κλέπτοντα αὐτὸν τὰς βόας
 τοῦ Ἰφίκλου εἰς Αἰγιναν⁵⁾ τὴν πόλιν περιληφθέντα
 δεδῆναι, καὶ τοῦ οἴκου μέλλοντος πεσεῖν, ἐν ᾧ ἦν ὁ
 Ἰφικλος, τῇ διακόνων πρεσβύτιδι μηνῦσαι τοῦ Ἰφίκλου,
 καὶ τούτου χάριν ἀφεθῆναι.⁶⁾ Cf. Schol. Par., cuius
 lectiones ubi operae pretium erat, in nota apposui, et
 Eudociam p. 286, 29 sqq.

162.

Ibid. II, 181: Πεπηρωσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος

1) Sic Keil. — εἰδῶλω παραλ. τὸν ἔρ. νεφ. Laur., παραλ.
 εἰδ. νεφ. διὰ τὸν ἔρωτα Par. 2) Πολυφάντη Par. 3) διαφθεῖ-
 ραι — βασιλέως] κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάντου θεράποντα
 Par. 4) Haec manifesto mutila sunt. Fort. χαλεπ. καὶ τὸν
 δράκοντα ἀποκτείναντος, τὸν Μελ. λαβεῖν τὸ σῶμα καὶ θάψαι.
 5) „Fortasse Ἐγῖνον“ Keil. 6) καὶ — ἀφεθῆναι] καὶ Μελάμ-
 ποδα αἰδεσθεὶς ἀπέλυσεν, ἐπιδούς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ὥς ἀφί-
 κето κλέψαι Par.

ἐν μεγάλαις Ῥοίαις, ὅτι Φοῖβος τὴν ὁδὸν¹⁾ ἐμήνυσεν.
Quae exscripsit Eudoc. p. 415 sq. Cf. fr. 75.

163.

Ibid. II, 1122: Ἄργος] εἰς τῶν Φοῖβου παίδων οὗτος. τούτους Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ῥοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. καὶ οὗτος μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κντίσωρον²⁾).

164.

Ibid. IV, 828: ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ῥοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα.

165.

Schol. ad Pind. Isthm. V (VI), 53 p. 547 Boeckh.: Οὐ γὰρ ὁ Τελαμὼν ἐκέλευσε τῷ Ἡρακλεῖ ἐμβῆναι τῷ δέρματι καὶ εὐξασθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο κατ' ἰδίαν ἐπραξε προαίρεσιν. εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ῥοιῶν ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιγενοῦμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος, καὶ³⁾ ὁ διόπομπος αἰετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωνυμίαν ἔλαβεν Αἴας.⁴⁾

166.

Argum. Scuti p. 108 Goettl. (ed. alt.): Τῆς Ἀσπί-

1) τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν Par. 2) Κύνωρον Par. (cf. Strab. XII p. 544 extr., quem locum laudavit Marcksch.). 3) Locus mutilus. καὶ οὕτως ὁ vulgo, καὶ οὗτος ὁ (quamvis dubitanter) Boeckh. 4) „Pertinet hoc ad societatis inter Herculem et Telamonem factae initium, qua coniuncti Troiam expugnaverunt“. Marcksch.

δος ἢ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων
ν' καὶ σ'¹).

167.

Antonin. Liber. c. 23: Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτε-
ροιουμένων α' καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις κτλ.

Ἄργου τοῦ Φριξοῦ καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου
θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ὥκησεν ἐγγὺς
Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπὸ αὐτοῦ Μαγνησίαν
προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς
περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ὑμέναιος. ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα
ιδόντα ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδὸς καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ
οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν
βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν
αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσίν,
αἱ ἐφύλαττον αὐτάς, Λήθαργον καὶ Κυνάγχην. αἱ
δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν·
εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα καὶ ἑκατὸν βοῦς
ἄξυγας καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινε. ἐξῆπτε
δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὥς ἂν τὰ ἔχνη
τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτάς ἐλαύνων διὰ τε
Πελασγῶν καὶ δι' Ἀχαιᾶς τῆς Φθιώτιδος καὶ διὰ
Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος καὶ ἐντεῦθεν
εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι
Τεγέας. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπο-
ρεύετο καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον καὶ τὰς λεγομένας
Βάττου σκοπιάς. ὥκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ

1) Lectionem depravatam ν' καὶ σ' corr. Sam. Petitus
Legg. Att. p. 462. Moneo Scuti vv. 42—45 ante v. 39 ponen-
dos esse.

τῷ σκοπέλῳ, καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαιννομένων τῶν μόσχων, προελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει· καὶ μισθὸν ἤτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο, καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἐρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ πρηῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἀντικρὺς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, αὐτίς ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτὸν καὶ πειρώμενος, εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὀρκίοις ἐθέλει. διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν ἐπνυνθάνετο παρ' αὐτοῦ, εἰ μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἐρμῆς δὲ χαλεπήνας, ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ράβδῳ καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παρ' ὀδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου.

CEYCIS NUPTIAE.

De carminis auctore Plut. moral. p. 730 F. Ὁ τὸν Κήνκος γάμον εἰς τὰ Ἑσιόδου παρεμβالών. Contra Athen. II p. 49 B: Ἑσιόδος ἐν Κήνκος γάμῳ (καὶν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) κτλ.

Ceycis nuptias partem fuisse Catalogi vel Eoearum verisimile est, cf. quos laudavit Marckscheff. p. 154. (Goettl. praefat. p. LXII.)

168.

Athen. II p. 49 C: Ὅτι Ἑσιόδος ἐν Κήνκος γάμῳ (καὶν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ

ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τρίποδας τὰς τραπέζας φησί coll. Poll. VI, 83: ἦσαν δέ τινες πρῶται τράπεζαι καὶ δεύτεραι καὶ τρίται καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο, καὶ ἔστι τοῦνομα παρ' Ἑσιόδῳ.

169.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 1289: Ἡρόδωρος δέ φησι μὴ συμπεπλευκέναι (sc. τοῖς Ἀργοναύταις) αὐτόν (Heraclem) τε καὶ τινας ἄλλους. Ἑσιόδος δὲ ἐν τῷ Κήνκος γάμῳ ἐκβάντα φησὶν αὐτόν ἐφ' ὕδατος ζήτησιν τῆς Μαγνησίας περὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ¹⁾ Ἀφετὰς καλουμένας ἀπολειφθῆναι. Unde ad Ceycis regiam heros pervenit, cf. Bacchyl. fr. 33 [ap. Athen. V p. 178 B (Vol. I p. 326 Mein.): Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήνκος οἶκον φησὶν] ἔστα δ' ἐπὶ λάινον οὐδόν, | τοὶ δὲ θοίνας ἐντυον, ᾧ δέ τ' ἔφα· | αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν | δαίτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι | φῶτες et Zenob. II, 19 (αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἵενται· οὕτως Βακχυλίδης) aliaque testimonia, quae con-gessit Arn. Hugii diligentia: de Graecorum proverbio αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν (Turic. 1872) p. 9 sqq.

170.

Ἰδὼν δ' ἱππηλάτα Κῆρυξ.

Schol. Ven. A ad Il. Ξ, 119: ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ

1) αὐτοῦ] τῆς Ἀργοῦς Schol. Par.

Fragm. CLXX. Κῆρυξ] Sic Bekk.; κῆρυξ cod.

φυγάς, ἀλλ' ἱππικός. καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν· „ἰδὼν — Κῆρυξ“, ἀντὶ τοῦ ἱππικός.

171.

Plut. moral. p. 730 F: καθάπερ οὖν τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν, ἥσθιεν, ὥς ὁ τὸν Κήρυκος γάμον εἰς τὰ Ἡσιόδου παρεμβالὼν εἶρηκεν.

Gregor. Corinth. περὶ τρόπων in Walzii Rhett. Gr. VIII p. 776 sq.: αἰνιγματὶ ἐστὶ φράσις διάνοιαν ἀποκεκρυμμένην καὶ σύνθετον πειρωμένη ποιεῖν, ὥς παρ' Ἡσιόδῳ οὐ μητέρα μητρὸς ἄγοντο | ἀνάλειν [τε]¹⁾ καὶ ὀπταλέην, ἐπεὶ δοκεῖ πρῶτα μὲν ξηραίνεσθαι, εἶτα ὀπτᾶσθαι· σφετέροισι²⁾ τέκεσσι³⁾, τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις, λέγει δὲ τοῖς ξένοις (?)⁴⁾, τὸ δὲ τεθνάναι, καθὸ δοκεῖ ἐκ τῆς ὕλης εἰλῆφθαι⁵⁾. Locum indicavit Bergk Philol. XXIX p. 319.

CHIRONIS PRAECEPTA.

Pausan. IX, 31 § 5 (4): Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα (δόξα) κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὥς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσειεν, παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως. Schol. ad Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν. Auctores quibus fr. 173 debetur: τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας. Hephaestio p. 17 Gaisf.

1) τε addidi. 2) σφετέροισι scripsi, cf. Scut. 90; ἐφ' ἑτέροισι vulgo. 3) τέκεσσι scripsi, τέκεσι cod. Bar., τεκέεσσι reliqui. 4) ξύλοις editor Cantabrig. ap. Walz. 5) Bar. ἐκκεκόφθαι, unus Par. ἐκκόφθαι.

(18 sq. Lips.): διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωνσι πεποίηκε „σκῆψιν μὲν, Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὥς ὑποθήκας“.

Quintil. I, 1, 15: (Aristophanes grammaticus) primus ὑποθήκας negavit esse huius poetae (sc. Hesiodi). Cf. Marckscheff. p. 175 sqq.

172.

Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πενκαλίμησι φράζεσθαι· πρῶτον μὲν, ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηαι, ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτησιν.

Schol. ad Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἑσιόδῳ ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή „εὖ — αἰειγενέτησιν“.

173.

Gramm. in Bachm. Anecd. Gr. II p. 385: ἀεστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἡπητής, ἡπήσασθαι· ἔστι μὲν ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι „καὶ κόσκινον ἡπήσασθαι“. σὺ δὲ λέγε ἀέσασθαι τὸ ἱμάτιον· παίζων γὰρ τὰς Ἑσιόδου ὑποθήκας Ἀριστοφάνης εἶπε τοῦτο. Eadem tradit Phrynich. p. 91 Lob.¹⁾

Fragm. CLXXII. Locum corruptum ex cod. Gott. sanavit Boeckh. — 1. Legebatur εὖ νῦν τοι ἕκαστα μεταλλᾷ ἀειγενέτησι (sic Loesn. p. 444) vel εὖ νῦν τοι τάδ' ἕκ. μετάλλα θεοῖς αἰειγ. — τὰ ἕκαστα Buttm. — πενκαλίμησι] Sic Boeckh. L. Dind.; πενκαλίμοισιν cod. Gott. — 2. ὅτ' εἰς] Sic Boeckh. Goettl. alii; ὅταν εἰς σὸν cod., ὅτ' αὖ ed. Marcksch.

1) „Mihi fere certum videtur, Hesiodum in hoc carmine ἡπήσασθαι vocabulo usum fuisse, nisi forte totum hemistichium ex eo sumptum est.“ Marcksch.

174.

Quintil. I, 1, 15: Quidam litteris instituendos, qui minores septem annis essent, non putaverunt, quod illa primum aetas et intellectum disciplinarum capere et laborem pati posset. In qua sententia Hesiodum esse plurimi tradunt, qui ante grammaticum Aristophanem fuerunt. Nam is primus ὑποθήκας, in quo libro scriptum hoc invenitur, negavit esse huius poetae.

DACTYLI IDAEI.

Suid. v. Ἡσίοδος (v. p. 78): ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα· περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Clem. Alex. Strom. I p. 132 (306 A) Sylb. 360 Pott. Τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων δακτύλων σοφούς τινας πρώτους γενέσθαι λέγουσιν, εἰς οὓς ἢ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων γραμμάτων καὶ ἢ τῶν κατὰ μουσικὴν εὗρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται. δι' ἣν αἰτίαν οἱ παρὰ τοῖς μουσικοῖς δάκτυλοι τὴν προσηγορίαν εἰλήφασιν. Φρύγες δὲ ἦσαν καὶ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι δάκτυλοι. Et paullo infra (p. 362 Pott.): Κέλμεις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων δακτυλοὶ πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, Δέλας δὲ κτλ. (cf. fragm. 176).

De hoc carmine Lobeck Aglaoph. p. 1156: „Suidae testimonio nobis innotuit carminis Hesiodi inscriptio περὶ Ἰδαίων Δακτύλων, Cretensium an Phrygiorum, haud facile dictu; nam totum amissum est. Sed eodem

auctore Plinius Dactylos Cretae infert VII, 57¹⁾).... nisi ille, quos Hesiodus ambiguo nomine Idaeos vocaverat, suo arbitrio Idae Creticae assignavit, ut notiori. Sed aliam Hesiodi sententiam Clemens affert Strom. I p. 362²⁾)... excusabili discrepantia, quoniam Hesiodo plura a diversis auctoribus subiecta sunt carmina. Is quidem qui Theogoniam condidit, ubi Iovem in Creta natum et altum multis versibus narrat, educatores eius Dactylos silentio praetermittit velut ignotos“. Cf. Marcksch. p. 172.

175.

Plin. N. H. VII, 56 (§ 197): Aes conflare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delan Phrygem putant, aerariam fabricam alii Chalybas, alii Cyclopas, ferrum Hesiodus in Creta eos qui vocati sunt Dactyli Idaei.

176.

Clem. Alex. Strom. I p. 132 (307 A) Sylb. 362 Pott. *Δέλας δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὖρε χαλκοῦ κραῖσιν, ὥς δὲ Ἡσίοδος, Σκύθης.*

MELAMPODIA.

Carmen hoc multi scriptores Hesiodo tribuerunt; cf. Athen. II p. 40 F. XI p. 498 A. XIII p. 609 E. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 D) Sylb. 751 Pott. Cf. Strab. XIV p. 642 et Pausaniae locum supra (p. 79) exscriptum. A Scholiasta vetere³⁾ ad Lycophr. 683 (quem sequitur Tzetzta) ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς affertur.

1) Fr. 175. 2) Fr. 176. 3) Cf. p. 29. Scholium Homericum (Cod. Palat. ad Od. 1 90), cuius mentionem fecit Marck-

Secundus liber ab Athen. XI p. 498 A., tertius XIII p. 609 E citatur.

Carmen celeberrimorum vatum, Mopsi, Amphiloichi, Calchantis, Tiresiae historias comprehendisse et a clarissimo eorum Melampode nomen accepisse probabilis est coniectura Marckscheffellii p. 170.

177.

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμόν, ὅσους ἐρινειὸς ὀλύνθους
οὗτος ἔχει μικρὸς περ ἐών· εἰποῖς ἂν ἀριθμόν;

Μύριοι εἰσιν ἀριθμόν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.

ὥς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον· ὃ
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

Strab. XIV p. 642: λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ δεῦρο ἀφικέσθαι, περιτυχὼν δ' ἑαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ τὴν Κλάρων, Μόψῳ τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψῳ τὸν Κάλχαντα „θαῦμα — ἀριθμόν“; (V. 1—2) τὸν δ' ἀποκρίνασθαι „μύριοι — κάλυψε“ (V. 3—6).

scheffel, a manu rec. ex Tzetzae adnotat. ad Lycophr. transcriptum esse hodie constat; cf. Buttm. et Dind. ad loc.

Fragm. CLXXVII. 1. ἐρινειὸς ὅσους ὀλύνθους libri; ἐρ. ὅσων ὀλύνθων Xyland. ἐρινειὸς οὗτος· ὀλύνθους οὗς ὅδ' ἔχει Herm. praefat. Eur. Hel. p. XVII. Quod dedimus, debetur Tzschuckio et Boiss. — 4. ἐπενθέμεν] Sic Spohn de extrema Odys. part. p. 72; ἐπελθέμεν libri Strab. — οὐ κε δύναιο Voss et Meineke ad Euphor. p. 103 pro οὐκ ἐδύναο (vel ἐδύναιο).

178.

Ζεῦ πάτερ, εἰδ' ἥσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
 ὄφελles δοῦναι καὶ ἴσα φρεσὶ μῆδεα ἰδμεν
 θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
 ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο
 ἑπτὰ τ' ἐπὶ ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων. 5

Tzetz. ad Lycophr. v. 682 πέμπελον] τὸν ὑπέργῃρων
 νῦν δὲ τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ φασιν
 αὐτὸν ἑπτὰ γενεὰς ζῆσαι· ἄλλοι δὲ ἐννέα· ἀπὸ γὰρ
 Κάδμου ἦν καὶ κατωτέρω Ἑπεοκλέους καὶ Πολυνείκους,
 ὧς φησι καὶ ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητής· παρεισάγει
 γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα „Ζεὺς — ἀνθρώπων“.
 Eosdem versus affert Exeg. in Π. p. 149.

179.

Οἶην μὲν μοῖραν δέκα μοιρέων τέρεται ἀνῆρ·
 τὰς δέκα δ' ἐμπύμπλησι γυνὴ τέρεπουσα νόημα.

Scholl. vett. ad Lycophr. 683 ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα

Fragm. CLXXVIII. 1. Locus nondum emendatus. Mueller in ed. Tzetz. ad Lycophr. ed. εἶθε μοι ἥσσω μὲν αἰ. (εἶθε μοι εἶδ' ἥσσω μ' Codd. Vitt. 2, 3 et sic Tzetz. ad Π. nisi quod εὐθ' pro corrupto illo εἶδ'). Unde Voss εἶθε μοι εἶδ' ἥσσω γ' αἰῶνα coni. εἶθε μοι εἶδ' ἰσὸν τ' Schneidew. Nobis probabilis videtur Hermannii emendatio, quam in textum recepimus. — 2. φρεσὶ] In edit. Lycophr. Muell. deest. — καὶ ἴσα, quod in comm. ad Lycophr. legitur, in cod. Exeg. Π. absorpsit lacuna. καὶ ἐναίσιμα μ. Gerhard. Lect. Apoll. p. 160. καὶ ἐνὶ φρ. Schneidew. — 4. Codd. Tzetz. ad Lycophr. ὅς γε μακρόν μ' αὐτὸς με μακρόν γε. (..... ἀκρόν γε Tzetz. Exeg.) — 5. τ'] μ' codd. Tzetz. utroque loco. δ' Goettl. τ' scripsi. — ἐτι (ut Exeg. Π.) codd. nonnulli comm. ad Lycophr.; ἔτη rell. (?) — ἐπὶ Marcksch. ex Phlegonte (βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτὰ, cf. ad fr. 179).

Fragm. CLXXIX. 1. ἴην Voss. c. codd. nonnullis Tzetz. et Apollod. μοιρέων Koechly; μοιρῶν vulgo. — 2. τὰς δέκα δ']

ξυνουσίας] λέγεται τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ ἐρίσαι, φάσκοντα τὰς θηλείας ἡδεσθαι μᾶλλον τῇ πολλῇ συνουσίᾳ ἢ περ τοὺς ἄνδρας¹⁾, καὶ χρήσασθαι τῷ Τειρεσίᾳ κριτῇ διὰ τὰς δύο αὐτοῦ μορφάς· τὸν δὲ εἰρηκέναι δέκα οὐσῶν τῶν πασῶν ἡδονῶν μίαν μὲν ἔχειν τοὺς ἄρρενας, τὰς δὲ λοιπὰς θ' τὰς γυναῖκας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν· ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο αὐτῷ μαντικὴν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν, ὥς ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς· „έννέα μὲν μοίρας· δέκατην δέ τε μοῖραν τέρεται ἀνὴρ· — νόημα“. Veram lectionem (οἴην μὲν κτλ.) servarunt Tzetz. ad loc. Schol. Ambr. et Harl. ad Hom. Od. κ, 494. Adnotatio marginalis ad Apollod. III, 6, 7, 6, quam a mythographi textu seiunxerunt Faber. Herch.

Apollod. I. I. (§ 4 sq.) Ἡσίودος δέ φησιν ὅτι θεασάμενος (sc. Τειρεσίας) περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή, πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας ἐγένετο ἀνὴρ. διόπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἡδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνοι, τοῦτον ἀνέκριναν κτλ. Cf. Phleg. Trall. Mirab. cap. IV p. 74 sq. Xyl. [73 sq. Keller]: ἴστορεῖ δὲ καὶ Ἡσίودος καὶ

τὰς δὲ δέκ' Adnotat. ad Apollodor. — „Manifestum fit, legendum esse έννέα δ' έμπ. nam e decem partibus una detracta supersunt novem“ Heyne. Hanc loci interpretationem (quam Phlegontis verbis firmari posse persuasum sibi habebat Heyne) falsam esse ostendit Marcksch. — έμπίμπλησι Adnot. ad Apollod.; έμπίμπλησι auctores reliqui.

1) τὰς θηλείας εἴπερ τοὺς ἄνδρ. ἡδεσθαι — συνουσίᾳ καὶ χρ. κτλ. cod. Marc.

Δικαίαρχος καὶ Κλέαρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς
 περὶ Τειρεσίου τάδε. Τειρεσίαν τὸν Εὐήρους ἐν
 Ἀρκαδίᾳ [ἄνδρα] ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις
 ἰδόντα ὀχεύοντας τρώσαι τὸν ἕτερον καὶ παρὰ χρῆμα
 μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν· γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα
 καὶ μιχθῆναι ἀνδρὶ. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ
 χρήσαντος, ὥς ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ
 τὸν ἕνα ἔσται οἶος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν
 ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φηθέντα καὶ οὕτως ἀνακο-
 μίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος
 Ἥρα κτλ. — Eustath. ad Od. p. 1665, 41 sqq. Rom.
 407 Bas.

180.

Ἥδιστον δ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
 τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Athen. II p. 40 F: „ἡδιστον — κορέσωνται“, Ἡσίοδος
 ἐν τῇ Μελαμποδείᾳ φησίν.

181.

Ἥδὺ δὲ καὶ τὸ πνυθέσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἐνείμαν
 ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές.
 Clem. Alex. Strom. VI p. 266 sq. (628 D) Sylb. 751
 Pott. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ „ἡδὺ —
 ἐναργές“, καὶ τὰ ἐξῆς παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ
 ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

Fragm. CLXXX. 1. ἡδὺ ἐστὶν ἐν (vulgo ex coniectura
 legitur ἡδὺ γὰρ ἐστ' ἐν) codd; em. Meineke. Cf. Huebneri Herm.
 I (1866), 2. — Post hoc fragmentum aut nullo aut exiguo
 intervallo secutum esse proximum recte vidit Buttm. Lex. I p. 128.

Fragm. CLXXXI. 1. ἐνείμαν] Sic Marcksch.; ἐδείμαν
 vulgo. ἐδείξαν Goettl. — 2. δεινῶν Koechly coni. ep. I p. 13.

182. 183.

Τῷ δὲ Μάρῃς θεοὺς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ τότε Μάντης μὲν δεσμὸν βροῦς αἰνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο. τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
σκύφον ἔχων ἐτέρῃ, ἐτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰέρας,
ἔστειχεν Φύλακος καὶ ἐνὶ δμῳέσσιν ἔειπεν.

Athen. XI p. 498 A—B: 'Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ
Μελαμποδείας σὺν τῷ π σκύφον λέγει „τῷ — ἄνακτι“.
καὶ πάλιν „καὶ τότε — ἔειπεν“. Versum secundum
(πλήσας — ἄνακτι) Athenaeo auctore usus affert Eustath.
ad Il. p. 900, 17 Rom. (858 Bas.) ad Od. p. 1775, 17
sq. (565 Bas.).

184.

De Proeti filiabus quas Melampode sanatas esse
constat, Apollod. II, 2, 1, 4: 'Ακρίσιος μὲν Ἀργούς
βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνεται 'Ακρισίῳ
μὲν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαίμονος Δανάη, Προίτῳ
δὲ ἐκ Σθενεβοίας¹⁾ Ἰφινόη Λυσίππη Ἰφιάνασσα· αὗται
δὲ ὥς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὥς μὲν Ἡσίοδος φησιν,
ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο. Ad Me-
lampodiam refert Ruhnken.

185.

Athen. XIII p. 609 E. 'Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ

Fragm. CLXXXIII. 1. μάντης Cod. Ven. Athenaei. Rece-
pit Meineke („Nomen proprium requiri sequentia ostendunt“
Anal. crit. p. 229; cf. Herm. Vol. I p. 327); μάντις vulgo. —
βοὺς Hemsterh. ad Hesych. I p. 1366; βίος vel βίος codd.
Athenaei. — 1) Cf. Prob. ad Verg. Buc. VI, 48 p. 22 Keil.

Μελαμποδείας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Cf. Eustath. ad Hom. Il. p. 875, 52 Rom. 825 Bas.

186.

Strab. XIV p. 676: *Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχόν φησιν.* Cf. fragm. 177.

187.

Μάντις δ' οὐδείς ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, ὅστις ἂν εἰδείῃ Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.

Clem. Alex. Strom. V p. 259 (610 B) Sylb. 727 Pott. *Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις: „μάντις — αἰγιόχοιο“.*

OPERA MAGNA.

Proculus ad Hes. Opp. 126: *Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνιοι τῇ γῇ ἀκούουσι, λέγοντες ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς γῆς γενεαλογεῖ.* Fulgent. Mythol. III, 1: „Hesiodus in bucolico carmine.¹⁾ Cf. fragm. 188. Unde colligi potest tale carmen „uberius de agricultura exponens deque aliis rebus ad eam pertinentibus, lithicis adeo, si id concludere licet ex fragm. 196, et plantis (fragm. 188 sq.)“²⁾ Hesiodo nostro

1) Apud Athen. VIII p. 364 B legebatur: *νῦν δὲ τούτων κτλ. ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἡσίων καὶ μεγάλων Ἑργων πεπαρωδῆται*, sed verba καὶ μεγάλων Ἑργων secluserat Dind., cui adstipulantur recentiores. Cf. Manil. Astron. II, 19 sqq. Propert. II (III) 34, v. 77 sq. 2) Verba sunt Goettlingii in praefat. p. XXXIX.

adscriptum esse. De hac re disseruerunt I. L. Hug „Hesiodi *ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ*“ Frib. 1835. Welcker Mus. Rhen. I (1833) p. 425 sqq. Caesar in Diar. Antiq. V (1838) n. 65 sqq. (p. 529 sqq.) Marckscheff. Hesiodi fragmenta p. 202 sqq. Mure Hist. Litt. Græ. Vol. II p. 389 sq. 501—503.

188.

Fulgent. Mythol. III, 1 p. 705 Stav. „Proetos Pamphyla lingua sordidus dicitur, sicut Hesiodus in Bucolico carmine scribit dicens: pepigros is ta fulve ulactis menes emorum, id est sordidus uvarum bene calcatarum sanguineo rore“. Ad h. loc. Muncker: „Graeca verba omissa sunt in 6 editionibus. Ms. Leid. ea ita repraesentat: Pritos ista flueu tactis mene semorum“.¹⁾ — Jacobs in ed. Goettl. p. 255: „Fulgentii locus in cod. membr. Bibl. Goth. sic legitur:

al'proetg r. sordidg

Pritos pamphila lingua sordidus dr: sicut esiodus in
l. dicens

bucolice carmine scribit *προτοc ctaφoγaon cadocdaktec tunaiμaτιoc ΔΡωΦOC*. Id est Sordidus uvarum bene

vl' us l' ros

calcatarum sangneo rore. — Hac scriptura egregie stabilitur correctio *σταφυλῶν*, in postremis autem nihil latere potest nisi *αἰμάτιος δρόσος*, quod aequè bene dici potuit

1) Ms. Bodl. ap. Gaisf.: pepigros sta fulvè lactismenese-morum. Cod. Bern. 427 (cuius lectionem benigne mecum communicavit Arm. Hagen): pepigros ista fulveo lactis mene semoru.

quam *θηλὺς ἐέρση*. Tum bene Fulgentii in Graeco textu, si membranis nostris fides haberi debet, non fuit *εὖ*, sed *καλῶς*. Supersunt literae daktec tun, a quibus nihil propius abest quam *λακτιστῶν* a *λακτιστός*, i. e. *λελακτισμένος*. Quare non dubito Fulgentium, aut librarium, sic habuisse in codice suo: *προῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος*, quae verba ille sic vertit: sordidus uvarum bene calcatarum sanguineus ros. Graeca autem verba utrum Hesiodi sint, an ficta, alii diiudicent¹⁾

189.

Plinius N. H. XV, 1 § 3: Hesiodus quoque in primis cultum agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleae satorem fructum ex ea percepisse quemquam; tam tarda tunc res erat. „Huc pertinet Herodot. V, 82: *λέγεται δὲ καὶ ὥς ἐλαται ἦσαν ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατὰ χρόνον κελνον* (fere 500 annos a. Chr.) *ἢ ἐν Ἀθήνησι*“. Goettl.

190.

Plin. N. H. XXII, 22 § 67: Asphodelum de clarissimis herbarum, ut quod heroum aliqui appellaverint, Hesiodus et in fluviis nasci dixit.

191.

Ibid. paullo infra (§ 73): Asphodelon ab Hesiodo quidam halimon appellari existumavere, quod falsum ar-

1) [ὁ] δὲ *προῖτος σταφυλῆφι* | *εὖ λακτιζομένης αἱμορρόφ* — *ἐέρση*, Ritschl (Sched. crit. p. 35), qui ad veritatem proxime accessisse videtur. — *βεβριθῶς σταφυλῆσιν ἐὺ λακτιζομένησι αἱμόρροις* Spengel in Diar. Antiq. II (1835) p. 208. Aliorum de h. l. tentamina v. ap. Marcksch.

bitror; est enim suo nomine halimon, non parvi et ipsum erroris inter auctores.

192.

Plin. N. H. XXI, 20 § 145: Polio Musaeus et Hesiodus perungui iubent dignationis gloriaeque avidos; polium tractari, coli, polium contra venena haberi, contra serpentis substerni, uri, portari, in vino decoqui recens vel aridum inlinique. Cf. XXI, 7 § 44: Sicut apud Graecos polium herbam, inclutam Musaei et Hesiodi laudibus, ad omnia utilem praedicantium superque cetera ad famam etiam ac dignitates, prorsusque miram, si modo, ut tradunt, folia eius mane candida, meridie purpurea, sole occidente caerulea adspiciuntur. Cf. Theophr. Hist. Plant. IX, 23 St. (19, 2 Wimm.): καὶ ὥς δὴ φασὶ τὸ τριπόλιον (al. πόλιον)¹⁾ καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρήσιμον εἶναι δι' ὃ καὶ ὀρύττουσιν αὐτὸ νύκτωρ σκηνὴν πηξάμενοι. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 309.

193.

Plin. N. H. XXV, 2 § 12: Primus autem omnium, quos memoria novit, Orpheus de herbis curiosius aliqua prodidit, post eum Musaeus et Hesiodus polium herbam in quantum mirati sint diximus, Orpheus et Hesiodus suffitiones commendavere.

194.

Plin. N. H. XXIII, 1 § 42: Meracis potionibus per viginti dies ante canis ortum totidemque postea suadet Hesiodus uti.

1) „Videtur Hesiodus τριπέτηλον dixisse“ Goettl. opuscc. acad. p. 197.

195.

Serv. ad Verg. Georg. III, 280: Scit lectum esse apud Hesiodum (al. Theocritum) herbam esse quandam, quae hippomanes vocatur, quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem patiuntur.

196.

Proculus ad Hes. Opp. 126: Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνιοι τῇ γῇ ἀκούουσι, λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ.

ORNITHOMANTIA.

Procl. ad Hes. Opp. 826 (824) sqq. p. 368 (447) Gaisf. (ὄρνιθας κρίνων κτλ.)]: Τοῦτοις δὲ ἐπάγουσί τινες τὴν ὀρνιθομαντείαν, ἃ τινὰ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἀθετεῖ.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

197.

Auctor libri de caelo III, 1 (Aristot. ed. Bekk. p. 298^b 25 sqq.): Εἰσὶ γάρ τινες οἳ φασιν οὐδὲν ἀγέννητον εἶναι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ πάντα γίνεσθαι· γενόμενα δὲ τὰ μὲν ἄφθαρτα διαμένειν, τὰ δὲ πάλιν φθείρεσθαι, μάλιστα μὲν οἱ περὶ Ἡσίοδον, εἴτα καὶ τῶν ἄλλων οἱ πρῶτοι φυσιολογήσαντες. Locum indicavit Goettling in Spicil. primo fragmentorum Hesiodi (= Opuscul. acad. [Lips. 1869] p. 194).

198.

Diog. Laert. VIII, 1, 25 (§ 48) p. 281 Huebn.:
*Ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον
καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν), ὥς δὲ Θεό-
φραστος, Παρμενίδην, ὥς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.*

199.

*Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Αἴνον πολυήρατον νιόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι τε Αἴνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.*
Schol. Vict. ad Hom. Il. Σ, 570: καὶ Ἡσίοδος „Οὐρανίη
— καλέουσιν“. Hos versus etiam Eudocia p. 278, 1 sqq.
et Eustath. ad Il. p. 1163, 61 sqq. Rom. 1222 Bas.
afferunt.

200.

Παντοίης σοφίης δεδαηκότα.
Clem. Alex. Strom. I p. 121 (281 A) Sylb. 330 Pott.
Ἡσίοδος γὰρ τὸν κιθαριστὴν Αἴνον παντοίας σοφίας
δεδαηκότα εἰπὼν καὶ ναύτην οὐκ ὀκνεῖ λέγειν σο-
φὸν¹⁾ κτλ.

201.

*Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτοιο σαώσει,
ἢ καὶ Παιήων, ὃς ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.*

Fragm. CLXLIX. 1. δ' ἄρ' ἔτικτε] Sic Eud.; δ' ἔτικτε
Schol. Hom., δ' ἄρ' ἔτ. Eust. 3. ἐν εἰλ. ἢ δὲ χοροῖσιν Eust.
et Eud. — 4. ἀρχόμενοι δὲ Eust. Eud. — λαλέουσιν Eud.

Fragm. CC. παντοίας σοφίας Clem., corr. Hermann. —
Goettl. putat antecedentem versum sic exiisse: Αἴνον κιθαριστὴν
1) Opp. 649.

Fragm. CCI. 1. σαώσει] Sic Scholl. ad v. 231; σαώσαι,
σαῶσαι vel σώσεν al. σαώση Hemsterh. — 2. Locum diffi-

Schol. Marc. Hamb. ad Hom. Od. δ, 232: Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ τοῦ ἕτερον εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων „εἰ — οἶδεν“. Cf. Schol. Harl. Ambr. etc. ad v. 231. Eustath. ad loc. p. 1494, 11 sqq. Rom. 165 Bas. Παιήων δὲ θεῶν ἰατρὸς ὥς καὶ ἡ Ἰλιάς μυθεύεται, ἕτερος ὢν Ἀπόλλωνος ὥς καὶ Ἡσίοδος δημοῖ εἰπὼν· εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτου σώσει ἢ Παιήων ὃς πάντων φάρμακα οἶδε.

202.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὔτις ἐρήρισταί κρατὸς ἄλλος.

Clem. Alex. Protr. c. VII p. 21 (48 A) Sylb. 63 Pott. Ταύτη τοι καὶ ὁ Ἀσκραῖος αἰνίττεται Ἡσίοδος τὸν θεόν· „αὐτὸς — ἄλλος“. Hi versus inveniuntur etiam in eiusdem auctoris Strom. V p. 257 (603 A) Sylb. 716 Pott. apudque Euseb. Praep. Ev. XIII, 13 p. 680 C.

203.

Δῶρα θεῶν μακάρων πλησθαι χθονί.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 148: Καὶ Ὅμηρος¹⁾ „ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος εἶναι“. τούτου γὰρ

cillimum multi tractarunt. — ἢ καὶ] Sic Herm. Goettl.; ἢ αὐτὸς Scholl. utroque loco. — ἀπάντων praebent Scholl. Marc. vulg. ad v. 232; πάντα Schol. Hamb. (ad v. 232) et Harl. ad v. 231; πάντα τε codd. Ambr. πάντων Eust. — Totum versum Hemsterh. sic refingit: ἢ Παιήων, ὃς περὶ πάντων φάρμακα εἰδώς. Plura dabit Marcksch. p. 375.

Fragm. CCH. 2. In Clem. Protr. legebatur ἀθανάτων τε, ὁ δ' οὗ τις, — Strom. autem codd. (cum Euseb.) ἀθανάτων· εἰς δ' οὔτις praebent. ἀθανάτων· θέω δ' οὔτις Sylb., ἀθανάτων· σοὶ δ' οὔτις Heins., ἀθανάτων· τῷ δ' οὔτις Dind. Quod dedimus, debetur Buttmanno Gramm. Gr. uber. I¹ p. 335 not.

1) Od. μ, 108.

ἀπαρέμφατον Δωριστὶ πλησθαι, ἐνεστῶτος ὡς ἡρῆσθαι·
Ἡσίδοσ· „δῶρα — χθονί“. ἥ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ
παρακειμένου.¹⁾

204.

Ξυναὶ γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν, ξυχοὶ δὲ θόωκοι
ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Origen. c. Cels. Lib. IV p. 216 Spenc. [XIX p. 122 Lomm.]
Εἴπερ γὰρ κατὰ πρόνοιαν ὁ κόσμος γεγένηται καὶ
θεὸς ἐφέστηκε τοῖς ὅλοις, ἀναγκαῖον ἦν τὰ ζῶπυρα
τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρξάμενα ὑπὸ τινα γεγο-
νέναι φρουρὰν τὴν ἀπὸ κρείττονων, ὥστε κατ' ἀρχὰς
ἐπιμιξίαν γεγονέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς
ἀνθρώπους· ἅπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητῆς ἐννοῶν
εἶπε· „ξυναὶ — ἀνθρώποις“. Versum priorem citat
Schol. ad Arat. 102. Hos versus post Opp. 120 inserit
Spohn.

205.

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
θέσπιον, αὐδήεντα.

Clem. Alex. Strom. I p. 123 sq. (287 B) Sylb. 337 Pott.
Καὶ Ἡσίδοσ· „Μουσάων — αὐδήεντα“. εὖπορον
μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει, δεινὸν
δὲ τὸν αὐδήεντα²⁾, καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον καὶ
φιλόσοφον καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιστήμονα.

1) „Neutrum verum est; πλησθαι est inf. aor. 2, ut reliquae
formae, de quibus grammaticus in proximis disputat“ Marcksch.
Fragm. CCIV. 1. ξυνοὶ δ' αὖ θῶκοι Scholl. ad Arat. (sed
ξυνοὶ δὲ θῶκοι Scholl. Mosq. Marc.).

Fragm. CCV. 1. τιθεῖσαι Clem.; corr. Dind.

2) Hom. Od. κ, 136.

206.

Μουσοπνόνων στομάτων.

Procli Proleg. ad Hes. p. 4 Gaissf. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. νῦν δὲ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ λέξεων τὰς δεομένας σαφηνείας διερμηνεύσωμεν, καὶ εἴ τι περιττότερόν ἐστιν ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ταῦτα μειόντων συμπαραλαμβάνοντες. Hic addit Cod. Dorvill. 'Ρήσεις 'Ησιόδου μουσοπνόνων στομάτων. Ἄλλως. — Indicavit Rob. Unger Sinide p. 108 not. Cf. Goettl. Spicileg. alterum fragmentorum Hesiodi (= Opuscc. acad. p. 197).

207.

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται· αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
νύμφαι ἐνπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 5

Plutarch. moral. p. 415 C. 'Ο δὲ 'Ησιόδος οἶεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελεντάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναϊδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος, „ἐννέα — αἰγιόχοιο“. Hoc fragmentum afferunt etiam Interpr. Vergilii Buc. VII. 30 p. 307 Lion; V. 1—2 laudant Etym. M. p. 13, 37 (cf. 230, 54) Etym. Gud. p. 6, 50 sq. Etym. ap. Cram. An. Par. IV p. 60. Tzetz. Exeg. II. p. 149. Schol. Veron. ad Verg. Buc. VII, 30 p. 75 Keil. [Vivacis cervi et Homerus ita ἐννέα κτλ.] V. 1 Schol. ad Aristoph.

Fragm. CCVII. 1. τοι] Sic Plut.; μὲν Interpr. Verg. c. Scholl. Veron. γὰρ reliqui. — 2. ἡβώντων] γηρώντων Etym. Magn. Gud. Par. cum Tzetz. Aus. cf. Plut. p. 415 D. — 4. ἐννέα μὲν κόρακας· φοῖνικας δὲ δέκα ἡμεῖς C. G. Mueller de cyclo p. 145.

Av. 609. Fragmentum praeterea respiciunt Plut. moral. p. 989 A. Tzetz. ad Lyc. 794. Plin. N. H. VII, 48 § 153. Cf. interpretationem latinam Ausonii Idyll. XVIII, quod inscriptum est „De aetatibus hominum Hesiodion“.

208.

Ioseph. Antiq. Iud. I, 3, 9 [Vol. I p. 12 Dind. ed. Par. 1865] quem sequitur Euseb. Praep. Evang. IX, 13 p. 415 D. — *Ἡσίοδος τε καὶ Ἐκαταῖος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ πρὸς τούτοις Ἔφορος καὶ Νικόλαος, ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.* Potest referri ad Opp. 130.

209.

Hygin. Fab. 154. Phaethon Hesiodi. Phaethon Clymeni, Solis filii, et Meropes nymphae filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt: et fulmine ictus in flumen Padum cecidit. Hic amnis a Graecis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus¹⁾ vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaethontis, dum interitum deflent fratris, in arbores sunt populos versae. Harum lacrimae, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratae: Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phoebe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem, rex Liguria, qui fuit Phaethonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit.

Schol. Strozz. ad Germ. Arat. 366 sq. (p. 174 Breysig) de Eridano: Hesiodus autem dicit inter astra

1) primus] primus Padum Marcksch., sed cf. Muetz. de emend. Theog. p. 467.

collocatum propter Phaethonta, Solis et Clymenes filium¹⁾, qui clam dicitur currum patris ascendisse cumque a terra altius levaretur, prae timore in Eridanum fluvium, qui et Padus, cecidisse, eumque percussum fulmine a Iove. omnia ardere coepisse causaque extinguendi universos amnes inmissos esse omneque mortalium genus interisse praeter Pyrram et Deucalionem. sorores quoque Phaethontis flentes etc. Cf. Schol. p. 185.²⁾ — Lactant. Plac. Arg. Ov. Metamm. II fab. 2. 3 p. 796 Stav. Lacrimae earum, ut Hesiodus et Euripides indicant, in electrum sunt conversae. — Ab Eustathio ad Hom. Od. p. 1689, 3 sqq. Rom. 440 sq. Bas.³⁾ falsa referri ostendit Marcksch.

210.

Diod. IV, 85 de freto Siculo disserens: *Ἐνιοι δὲ λέγουσι σεισμῶν μεγάλων γενομένων διαρραγῆναι τὸν αὐχένα τῆς ἡπείρου καὶ γενέσθαι τὸν πορθμὸν, διειργούσης τῆς θαλάσσης τὴν ἡπειρον ἀπὸ τῆς νήσου. Ἡσίδοτος δὲ ὁ ποιητὴς φησι τοῦναντίον, ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους Ὠρίωνα προσχωῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελοπίδα κείμενον ἀκρωτήριον καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων διαφερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταναστῆσαι καὶ κεῖ κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.* Cf. fragm. 15.

211.

Πρὼτὸν μάλ' ἡίδεον.

Ammon. v. ὄρθρος p. 104 Valck. καὶ Ἡσίδοτος, τελευ-

1) „Haec genealogia non Hesiodia videtur“ Marcksch.
2) Scholiastam variorum auctorum narrationes miscuisse recte vidit Marcksch. 3) Ἡσίδοτος δὲ φησι προμυγῆναι αὐτὴν (Κλυμένην) Ἠλῖω καὶ τεκεῖν Φαέθοντα. Cf. Eudoc. p. 261.

τῆσαι τινα „πρῶτ — ἡΐθεον“. De Androgeo (cf. fragm. 124) locum capit Marcksch.

212.

Theo Progymn. c. VI in Walzii Rhett. Gr. I p. 217. Δεύτερον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδυνάτου ἐπιχειρήσομεν, δεικνύντες ὅτι ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα οὕτω γενέσθαι, ὥς φησιν ὁ συγγραφεύς, ἥτοι διὰ τὸ μηδόλως πεφυκέναι γίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶναι τὰ ἱστορούμενα, οἷον πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι Ἑρακλῆς ἀπέκτεινε Βούσιριν· κατὰ γὰρ Ἡσίοδον πρεσβύτερος Ἑρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἔνδεκα γενεαῖς.¹⁾

213.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1396 ὃ ἐν Λάδων] Πείσανδρος τὸν δράκοντα ὑπέκλεψε ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. In Theog. (v. 333) est filius Cetus et Phorcynis.

214.

Δαῖζομένοιο πόληος.

Philem. v. εὐφυνῆς et Phavor. Lex. p. 781, 20 Bas. Καὶ²⁾

1) Schneidew. conl. crit. p. 70: „Vix cuiquam credibile videbitur, Hesiodum ipsum id aperte testatum fuisse. Quod quidem esset eius, qui narrationem eorum, qui de Herculis et Busiridis rebus rettulissent, infringere conniteretur. At id non cadit in poetam Hesiodium. Sed Catalogorum Hesiodorum — ad hos enim Theonis memoria referenda fuerit — is orbis videtur fuisse, ut singuli heroes et complexus heroum ad ordinem quandam aetatum digesti essent. Et sic Busiris ante Herculem positus erat undecim aetatibus“.

Fragm. CCXIV. δαῖζομένοιο πόληος] Sic Goettl. δαῖζομένου πολ. Philem. Phav. Lex.; δαῖζομένον πόλιος e Phav. Lex. p. 435 a affert Marcksch. — δαῖζομένον δὲ πόληος ci. Marcksch.

2) καὶ] Εὐβοεῖς, ἑθνικόν, οἷτινες Phav.

τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπί-
θετα, ὥς παρ' Ὀμήρῳ· κλυτὸς Ἴπποδάμεια¹⁾, καὶ
θερμὸς ἀντιμή²⁾, καὶ ἄλδς πολιοῖο³⁾· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ·
„δαῖζομένου πόλῃος“. Poetae verba ad Pyli expugna-
tionem (cf. fr. 32, 33) retulit Lehmann.

215.

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρείδῃσι.
Suid. v. ἀλκή [I, 1 p. 227 Bernh.]· ἰσχύς, δύναμις.
Ἡσιόδος· „ἀλκὴν — Ἀτρείδῃσι“. — Nicol. Damasc.
p. 40 Orell. ὅτι ἐδόκει φρονήσῃ τὸ τῶν Ἀμαθαιδῶν
γένος τὸ πάλαι ὃν ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύ(τ)ειν·
ὥσπερ καὶ Ἡσιόδος φησὶν ἐν τούτοις· „ἀλκὴν —
Ἀτρείδῃσι“.

216.

Ποταμῷ ρεέοντι ἐοικώς.

Serv. ad Verg. Georg. I, 245 In morem fluminis arctos]
Hesiodus: „ποταμῷ — ἐοικώς“.

217.

Τῇδε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 155: [Ἡ διπλῇ] πρὸς

1) Il. B, 742. 2) Hymn. in Merc. 110. 3) Il. T, 229.
Od. ε, 410. ι, 132.

Fragm. CCXV. 1. Αἰακίδαισι Nicol. Damasc. — 2. Ἀμαθα-
νίδαις Nic. Dam. — δέ περ Suid., δὲ παρ' Nic. Dam.; Reitz ci.
δὲ πόρ', Herm. δ' ἔπορ', quod cum Marckscheff. reposuimus.

Fragm. CCXVI. ρεέοντι Serv. ap. Lion.

Fragm. CCXVII. τῇλε vulgo; corr. Hermann. — κήλεα]
γείλεα Herm. — κῆλ' ἀλιήων ci. Goettl.

τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλλίσσεται, ὡς Ἑσίοδος· „τῆλε — νηῶν“.

218.

Ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπόν.

Schol. Ambr. (E) ad Hom. Od. η, 104: μύλη γὰρ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ. καὶ Ἑσίοδος γὰρ φησι τὸ „ἀλετρεύουσι — καρπόν“, ἐπὶ τῆς ἡλακότης τῆς στρεφόμενης δίκην μύλης. μήλοπα γὰρ τὸν τῶν προβάτων καρπόν, ἦτοι τὸν μαλλόν. Lehmann de Alcinoi ancillis molentibus locum intellexit.

219.

Οὐκέτι δὴ βαίνουσι λαροῖς ποσίν.

Etym. M. p. 557, 8: λαρόν . . . λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ. Ἑσίοδος „οὐκέτι — ποσίν“. Cf. Nauckii Lex. Vindob. p. 119. — Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 456: Ἑσίοδος δὲ φησι „λαροῖς ποσίν“, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν.

220.

Ὡπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Ω, 624: Σημειοῦνται τινες ὅτι Ἑσίοδος ἐποίησεν „ὥπτησαν — ἐρύσαντο“. οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ.

Fragm. CCXVIII. ἐπὶ pro ἐπὶ Herm.

Fragm. CCXIX. Legebatur βαίνον λαροῖς ποσίν. Veram lect. e. cod. Voss. restituit Gaisf. Etym. M. p. 1584. [οὐκ ἐπειδὴ βαίνουσι Lex. Vind.]

221.

Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

Strab. VII p. 302 Ephoro auctore usus narrat εἶναι τινὰς τῶν νομάδων Σκυθῶν γάλακτι τρεφομένους ἱππων τῇ τε δικαιοσύνῃ πάντων διαφέρειν· μεμνησθαι δ' αὐτῶν τοὺς ποιητάς, . . . Ἡσιόδον δ' ἐν τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρκυιῶν ἄγεσθαι „γλακτοφάγων — ἐχόντων“.

222.

Αἰθίοπας τε Αἴγυς τε ἰδὲ Σκύθας ἱππημολγούς.

Strab. VII p. 300: πῶς οὖν ἡγνόει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητής, ἱππημολγούς καὶ γαλακτοφάγους τινὰς προσ-αγορεύων; ὅτι γὰρ οἱ τότε τούτους ἱππημολγούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθείσιν ἐπεσιν „Αἰθ. — ἱππημολγούς“.

223.

Herodot. IV, 32: ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ἰπερβορέων εἰρημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι κτλ.

224.

Schol. vet. ad Aesch. Prom. 803 Dind.: Πρῶτος Ἡσίοδος ἐτερατεύσατο τοὺς γρῦπας.

Fragm. CCXXI. εἰς γαῖαν Lehrs quaest. ep. p. 261.

Fragm. CCXXII. Αἴγυς τε ἰδὲ] λιγυστι δὲ codd. Strab. Αἰβυάς τ' ἥδ' ἐ Cor. omisso τε post Αἰθίοπας, quod alii quoque efficiendum censuerunt. Αἰθ. Αἰγυάς τ' ἥδ' Heins. Αἰβυάς τ' ἥδ' Clericus. Aliorum tentamina v. ap. Marcksch. Nos cum Kramero Αἰθίοπας τε ἰδὲ scripsimus. Αἴγυς Lehmanno, τε ἰδὲ Naekio (ad Choer. p. 124) debetur.

225.

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἦεν.

Strab. VII p. 327: οἱ δὲ Πελασγοὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα δυναστευσάντων ἀρχαιότατοι λέγονται· καὶ ὁ ποιητὴς φησιν οὕτω¹⁾ „Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε, Πελασγικέ, ὁ δ' Ἑσίοδος „Δωδώνην — ἦεν“. — Cf. fragm. 150.

226.

Schol. Ven. A ad Hom. Il, I, 246: σημειοῦνται τινες ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς, Ἑσίοδος δέ.

227.

Eustath. ad Hom. Od. α, 370 p. 1424, 6 Rom. 65 Bas. „Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἑσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιοέντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

228.

Πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κέδρου νηλεί καπνῶ.

Schol. ad Tzetz. περὶ μέτρων in Cram. Anecd. Oxon. III p. 318 not. Τὰ τετρασύλλαβα μέτρα καὶ τὸ ἡρῶον μονοποδία διποδία μετροῦνται παρὰ τὸν Ἑφαιστίωνα· λαμβικὸς Ἑσιόδου διὰ τὰς κοινὰς δὲ εὗρηται καὶ ἡρῶος· „πίσσης — καπνῶ“. Hic versus exstat etiam in Schol. Hephaest. Cod. Bodl. Auct. T. IV, 9· olim Saibant. [Westphal Scriptt. metrr. gr. I p. 121].

Fragm. CCXXV. Vulgo ἦεν. Casaub. ἦκεν. Boisson., quem secuti sunt recentiores, ἦεν.

1) Il. II, 233.

229.

Πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χαμᾶζε.
 Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 85: Ἀσφάραγος ἡ
 ἀρτηρία· παρὰ τὸ σφαραγεῖν· τὸ δὲ ᾧ κατὰ πλεονα-
 σμόν, ὡς τὸ στεροπή παρὰ τὴν στέρησιν τῆς ὄψεως,
 καὶ ἀστραπή· καὶ ἀμύειν δὲ τὸ ἐπιπεπτωκέναι· „πολλὰ
 — χαμᾶζε“, ἀντὶ τοῦ μύοντα. Hunc versum Hesiodi
 esse ex aliis testimoniis discimus, veluti [Herodian.¹) in]
 Etym. M. p. 430, 57. Etym. Florent. ap. Miller Mélanges
 p. 150. Phavor. ecl. p. 230, 23 [fol. 73. b. Ald.]. Cf.
 Etym. Gud. p. 559, 57 sqq.

230.

Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διυπετέος ποταμοῖο.
 Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 757: διαφέρει πλήμνη
 καὶ πλήσμη· ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ
 τροχοῦ, ἡ δὲ πλήσμη τὴν πλήμνυραν τοῦ ποταμοῦ.
 διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον „αὐτὸς —
 ποταμοῖο“, καὶ οὐχ ὥς τινες „ἐν πλήμνησι“, εἰ μὴ
 ἄρα ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, σὺν
 πλήμνησιν.²) Haec de Ulixē naufragium passo et ad
 Phaeacum insulam natante intellexit Lehmann.

231.

Ὡς ἀκαλὰ προρέων ὡς ἄβρῃ παρθένης εἶσιν.
 Steph. Byz. v. Παρθένιος· ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς
 Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς

Fragm. CCXXIX. χαμᾶζε Etym. M. Flor. cum Cram. Anecd.;
 corr. Marcksch.

1) Vol. II p. 172 Lentz. 2) „E verbis postremis colligi
 potest, αὐτὸς δὲ πλήσμησι scriptum fuisse“. Marcksch.

περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἀρτεμιν κυνηγετεῖν, ἣ διὰ τὸ ἡρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ θεύματος· „ὥς — εἶσιν“.

Etym. M. p. 44, 35. Cod. Voss.: ἐκ τοῦ ἀκαλὸς οὖν γίνεται ἀκαλά, ὡς ὁμαλὸς ὁμαλά, ὡς παρ' Ἑσιόδῳ „ἀκαλὰ προχέων“ (in marg. γρ. προορρέων) ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. Locum indicavit Diltthey de Callimachi Cydippa (Lips. 1863) p. 40.

232.

Eustath. ad Il. Ψ, 148 p. 1293, 25 Rom. 1403 Bas. Ἐς πηγὰς δὲ ἱερεύονται μῆλα διὰ τὸ αὐτὰς γονίμους εἶναι τοῦ ὅλου ποταμοῦ, ἔτι δὲ καὶ τιμίας ἀρχικῶ λόγῳ, καθὰ παραδηλοῖ καὶ Ἑσιόδος.

233.

Ἐν Διῇ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοῖδοι μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις φάψαντες ἀοιδήν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Schol. ad Pind. Nem. II, 1: Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ φάπτειν τὴν φῶδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς (sc. τοὺς φραψωδούς) προσκεκληῆσθαι· δηλοῖ δὲ Ἑσιόδος λέγων· „ἐν — Λητῷ“. V. 1—2 laudat Eustath. ad Il. p. 6, 14 sq. Rom. 5 Bas.

234.

Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει.

Schol. ad Theocr. XI, 75 et Orio anthologn. (Schneidew.

Fragm. CCXXXIV. ὃς τὰ ἔτοιμα] ὃς τὰ γ' ἔτοιμα Boeckh., ὅστις ἔτοιμα Gaisf. — ἀνέτοιμα] Sic Plut. Schol. Pind. Orio; τὰ ἀνέτοιμα Schol. Theocr. (τ' ἀνέτ. vulg.), τάνέτ. Kiessl.

Coni. crit. p. 44): 'Ἡσιόδος' „νήπιος — διώκει“. Ver-
sum sine auctoris nomine afferunt Schol. ad Pind. Pyth.
III, 38. Plut. moral. p. 505 D.

235.

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
Harpocr. v. ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ'
Ἀντοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι· παροιμία τίς ἐστίν,
ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως
ἔχουσιν· „ἔργα — γερόντων“. Eadem fere narrat
Apostol. IX, 6 Pant. (VII, 90 [Vol. II p. 419 Leutsch]).
Cf. Phot. v.; Strab. XIV p. 674 sq.

236.

Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

Plato de Republ. III p. 390 E: οὐδ' ἄστέον αὐτοῖς
ὅτι „δῶρα — βασιλῆας“. Suid. v. δῶρα [Vol. I, 1 p.
1448 Bernh.]. „δῶρα — βασιλῆας“. οἱ μὲν Ἡσιό-
δειον οἴονται τὸν στίχον.

237.

Εἴ κε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

Aristot. Eth. Nic. V, 8 p. 1132^b 25: Τὸ δ' ἀντιπεπον-
θὸς οὐκ ἐφαρμόττει οὔτ' ἐπὶ τὸ διανεμητικὸν δίκαιον
οὔτ' ἐπὶ τὸ διορθωτικόν· καίτοι βούλονται γε τοῦτο
λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθυος „εἴ κε — γένοιτο“, ubi
Mich. Ephes. p. 67^b: ἐστι δὲ τὸ ἔπος ἔκτὸ τῶν Ἡσι-
όδου. — „Laudavit tanquam Aeaci sine auctoris nomine.

Fragm. CCXXXVI. δῶρ' αἰδ.] καὶ αἰδ. Suid.

Fragm. CCXXXVII. αἴ κε πάθῃ τά κ' ἔρ. Schol. Aesch.
— τά κ' ἔρεξε] τά γ' ἔρεξε Prov. Coisl., τά τ' ἔρεξε Schneidew.
coni. crit. p. 69. — δίκη δ' ἰθ. Schol. Aesch. Prov. Coisl. τ' ἰθ. Iul.

Seneca Lud. de morte Claudii 14: Aeacus, homo iustissimus, vetat. Illum altera tantum parte audita condemnat et ait: „εἶκε π. — γένοιτο“. Goettl. — Versum afferunt praeterea Iulian. Caes. p. 314. Schol. ad Aesch. Suppl. 436. Prov. Coisl. 132 Gaisf.

238.

Ὡς κε πόλις ῥέξῃσι, νόμος δ' ἀρχαῖος ἄριστος.
Porphyr. de abstin. II, 18 p. 134 (93 Nauck): καὶ τὸν Ἡσίοδον οὖν εἰκότως τὸν τῶν ἀρχαίων θυνσιῶν νόμον ἐπαινοῦντα εἶπεῖν „ὥς κε — ἄριστος“.

239.

Χρὴ δέ σε πατρὶ κίλιν ἐμμεναι.
Schol. ad Nic. Ther. 452: τὰ κίλλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος „χρὴ — ἐμμεναι“.

240.

Ὁ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο
φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.
Ps.-Plat. Epist. XI (ad Laodamantem) p. 358 sq. Steph. (528 Herch.): συμβουλευσάι μέντοι ἔχω σοί τε καὶ τοῖς οἰκισταῖς, ὃ εἰπόντος μὲν ἐμοῦ, φησὶν Ἡσίοδος, δόξαι ἂν εἶναι φαῦλον, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.

Fragm. CCXL. „Facile erit versiculum restituere ita: Ὁ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο | φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι. Significaveram hoc fragmentum ut praetermissum in Diario classico Marburgensi A. 1846. N. 143. p. 1143., sed non satis accurate. Vestigia verborum Platoniorum fortasse quis pressius legerit sic scribendo: δόξειεν κεν φαῦλον ἔμεν κ. τ. ἐ. Sed melius erit φαῦλον initio collocare“. Goettl. opuscul. aca-dem. p. 193.

241.

ἄγαλμα.

Suid. v. ἀγάλματα [I, 1 p. 41 Bernh.]: τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα
 καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἄγαλμα καλεῖ.

242.

ἄπτερές.

Herodian. περὶ παθῶν [II p. 230 Lentz.] in Etym. M. p. 133, 34: ἄπτερές παρ' Ἡσιόδῳ ὥσπερ τὸ ἄψοφέως. σημαίνει δὲ τὸ αἰφνιδίως.

243.

ἄρκυς.

Etym. Gud. v. ἄρκυς (p. 78, 20): εἶδος δικτύου ἐκ παχέος σχοινίου, ὃ ἰστιάσι πρὸς θήραν λεόντων ἢ ἄρκτων ἢ ἐλάφων. καὶ δασύνεται, ἐκ τοῦ εἶργω τὸ κωλύω, τροπῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς α. Ἡσίοδος. Cf. Etym. M. v. ἄρκυς (p. 144, 9). Cram. Anecd. Oxon. II p. 336. 427. Fragmentum affert Goettl. Opuscc. acad. p. 197.

244.

ἄφυζαν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Φ 528 πεφυζότες] ὄθεν ἄφυζαν τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησιν. Cf. Schol. cod. Ven. B: ἀπὸ τοῦ φύζα ὄθεν ἄφυζαν Ἰωνες ἐκάλουν τὸν λέοντα.

245.

βρι.

Strab. VIII p. 364: παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ τῷ κρι καὶ δῶ καὶ μάψ Ἡσιόδου δέ, ὅτι τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βρι λέγει.

246.

ὄτων.

Schol. ad Philostr. Heroic. ap. Boiss. p. 464: Ἰστέον ὅτι ὅτου καὶ οὔτινος εὐρίσκεται καὶ ὄτω καὶ ᾠτινι, γενικῇ καὶ δοτικῇ μόνως· αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις οὐκ ἐν χρήσει εἰσίν. εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ μόνῳ καὶ γενικῇ τῶν πτώσεων πληθυντικῶν ἐν χρήσει, ὄτων ἀντὶ τοῦ¹⁾ ᾠντινων. Phavor. Lex. p. 558, 6 [1390, 7 ed. Bas.] καὶ ὄτων ἀντὶ τοῦ ᾠντινων παρα Ἡσιόδῳ μόνῳ εὑρηται ἐν χρήσει.

247.

πρόκριν.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 46: Ἡσιόδος δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριν²⁾).

248.

τέττορες.

Phavorin. Ecl. p. 421, 31: τέττορας δωρικῶς λεχθέν, οὗ εὐθεία κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ.

1) ἀντὶ τοῦ] καὶ Schol. 2) Cf. Schneidew. exercitt. critt. p. 27: „Hoc incredibile censeo — nolim enim ad illud decantatum magis quam intellectum ἀνέρα ὑβριν decurrere — suspicarique pronum est, poetam Hesiodum in explicatione fabulae Procridis nomen ipsi a προκρίσει inditum dixisse: nam teste Apollod. III, 15, 1 Pteleonta marito προκρινε. Scio Hesiodum decurtatis formis delectari; quarum alia est ratio“.

249.

Strab. XIII p. 587 de Priapo: Ἀπεδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον.

250.

Schol. Harl. Ambr. ad Hom. Od. τ, 34 λύχνον] λέγει δὲ τὴν δᾶδα κυρίως. τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένου λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσάγει οὐδὲ¹⁾ Ἡσίοδος μέμνηται.

251.

Argum. ad Soph. Oed. R. p. 4 Herm. [Schol. Soph. Vol. II p. 13 Dind.] Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον· οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

FRAGMENTA DUBIA.

[252.]

Ἀσπληδὼν Κλέμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.
(Herodian. περὶ καθολ. προσφθ. [I p. 26 Lentz.] ap.)
Steph. Byz. v. Ἀσπληδῶν· Ὁρχομενοῦ δὲ υἱεὶς „Ἀσπληδῶν — θεοειδής“. Unde hausit Eustath. ad Il. p. 272, 18 Rom. 206 Bas. — Versum Hesiodo tribuunt Herm. et Buttman de Minyis. Comment. Acad. Berol. a. 1820 —21, p. 178 not.

1) οὐδὲ] Sic Dind. pro καὶ οὔτε.

[253.]

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας' Ὁκεανοιο ῥοῇσι.
 Apollon. Lex. Hom. v. Φοῖβος (p. 164 Bekk.) . . . φοῖβον
 δὲ κατὰ γλῶτταν τὸ καθαρὸν, ὥς καὶ Ἑλιδωρος¹⁾.
 „φοῖβον — ῥοῇσι“.

[254.]

Phlegon Trall. Mirab. cap. IV. p. 74 Xyl. [73 Keller]:
 Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἑσιόδος καὶ Δικαίαρχος καὶ Κλέαρχος
 καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε.
 Iam enarrata illa fabula (cf. fragm. 179), cap. V. p. 75
 Xyl. (74 Kell.) sic pergit: Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσιν κατὰ
 τὴν Λαπίδων χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ
 θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα· ταύτῃ δὲ Ποσει-
 δῶνα μίγντα ἐπαγγεῖλασθαι ποιήσιν αὐτὴν ὃ ἂν
 ἐθέλῃ, τὴν δὲ ἀξιῶσαι μεταλλάξαι αὐτὴν εἰς ἄνδρα,
 ποιῆσαί τε ἄτρωτον. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ
 ἀξιωθὲν ποιήσαντος μετονομασθῆναι Καινέα.

[255.]

Καὶ ἀτασθαλίῃσι νόοιο.

Etym. Gud. p. 88, 45 v. ἀτασθαλία· ἡ περὶ τὸν οἶνον
 ἀταξία· „καὶ — νόοιο“, οὕτως ἐν Ἑσιόδῳ.

Etym. autem M. (p. 162, 35) haec habet: ἀτασθα-
 λία· ἁμαρτία, ἀδικία· κυρίως μὲν ἡ παρὰ τὴν θάλειαν
 ἄτη, βλάβη, ὥς παροινία ἡ παρὰ τὸν οἶνον ἀταξία.
 ἡ παρὰ τὸ τῇ ἄτῃ θάλλειν καὶ αὐξάνεσθαι. Ὅμηρος,
 „κείνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο“ (Π. Δ
 409). Etym. Sorb. ap. Gaisf. Etym. M. p. 463 D:

Fragm. CCLIII. κέρας'] Sic Bekker ci.; κέρας vulgo.
 1) Ἑσιόδος Villosis.

ἀτασθαλίᾳ· ἢ περὶ τὸν οἶνον ἀταξία. καὶ Ὅμηρος, ἀτασθαλίῃσιν νόοιο.

· Etym. Gud. „respicit forte Opp. 683 (685) ubi „αἰδρεῖσιν νόοιο“ Gaisf.

[256.]

Μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Cic. ad Att. VII, 18: Ego autem, etsi illud ψευδησιόδειον — ita enim putatur — observo, μηδὲ δίκην, praesertim in te, a quo nihil unquam vidi temere fieri, tamen illius querela movebar. — Plut. moral. p. 1034 E: πρὸς τὸν εἰπόντα· „μηδὲ — ἀκούσης“, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων κτλ. — Schol. ad Eur. Hipp. 264: Τὸ „μηδὲν ἄγαν“ οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἶον „μηδὲν ἄγαν“, „μηδὲ δίκην δικάσης“. — Lucian. de calumn. non tem. cred. 8. (Vol. III p. 271 Iacob.) — Alia testimonia conguessit Schneidewin de Pittheo Troez. comment. p. 7.

[257.]

Grammaticus in Bachm. Anecd. Gr. II p. 247: Πρῶτος Ἡσίοδος παρὰ τῆς Ἑλένης τὸ εἰδῶλον παρήγαγε. Legendum videtur πρῶτος Στησίχορος κτλ.; cf. tamen Bergk. Poett. lyrr. Grr. Ed. III. [P. III] p. 981.

[258.]

Aristot. Hist. Anim. VIII, 18, 2 p. 601^a 31 sqq. Τὰ μὲν οὖν γαμψώνυχα, καθάπερ εἴρηται πρότερον,

Fragm. CCLVI. μήτε Luc. ἂν om. Wytttenb. c. Luc. — ἀμφοῖν] ἀμφο Luc. probante Schneidew.

ὥς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄποτα πάμπαν ἐστίν (ἀλλ' Ἑσίοδος¹) ἡγνόμεν τοῦτο· πεπείνηκε γὰρ τὸν τῆς μαντείας πρόεδρον ἄετὸν ἐν τῇ διηγῆσει τῇ περὶ τὴν πολιορκίαν τὴν Νίνου πίνοντα).

De celeberrima obsidione urbis sermo esse videtur. Quae quum ad a. 606 a. Chr. n. referatur, ab Hesiodi nostri aetate remota est.

[259.]

Phot. Bibl. p. 535^b, 38 Bekk. Τὸ δὲ κνισᾶν ἀγνιάς παρὰ Ἑσιόδῳ τοῖς θεοῖς θύειν λέγει. Hesiodum cum Aristophane commutasse videtur auctor. Cf. Av. 1233: κνισᾶν τ' ἀγνιάς. Eq. 1320: κνισῶμεν ἀγνιάς. Marcksch. p. 384 sq.

[260.]

Ἑβδομάτῃ δ' αὖθις λαμπρὸν φάος ἡέλλιοιο. Clem. Alex. Strom. V p. 256 (600 C) Sylb. 713 Pott. Ἑσίοδος μὲν οὕτως περὶ αὐτῆς (sc. τῆς ἐβδόμης ἡμέρας) λέγει· „πρῶτον ἐνῇ τετράς τε καὶ ἑβδομον ἱερὸν ἡμαρ“ (Opp. 770) καὶ πάλιν „ἑβδομάτῃ — ἡέλλιοιο“.

Hic versus ab Aristobulo philosopho Iudaeo profectus videtur. Cf. Hom. fragmenta falsa p. 75 coll. Valckenaer. diss. de Aristobulo Iudaeo p. 116 sqq. Hermann autem versum diversae Operum ac Dierum recensiois esse iudicat.

[261.]

Serv. ad Verg. Aen. IV, 484 p. 296 Lion. Hesiodus

1) Ἑρόδοτος Cod. D^a (Vat. 262) ap. Bekk.; Ἑσίοδος reliqui. Cf. Dahlmann Forschungen auf dem Gebiete der Geschichte, II p. 229. Müller Hist. litt. Graec. I p. 483 not.

has Hesperidas Aeglem, Arethusam et Hesperusam¹⁾, Noctis filias, ultra Oceanum mala aurea habuisse dicit.

Cf. Theog. 215 sq. „Nomina ista Servius ipsa addere ex alio fonte poterat“. Goettl. ad Th. 215. Recte.

[262.]

Pollux I, 231: *Καὶ φυλλοχόος μὲν ὁ ταῦτα ποιῶν, ὥς Ἡσίδοσ.* Ad Opp. 421 (ὕλη, φύλλα δ' ἐραξε χέει) pertinere videtur.

[263.]

Pollux III, 19: *Ἀγαπητὴ θυγάτηρ ἡ μονογενὴς καθ' Ἡσιόδον.* Sed cf. Opp. 376 sq. *μουνογενὴς δὲ πάις εἶη πατρῷον οἶκον | φερβέμεν.*

Frr. 262. 263 affert Goettl. opuscul. acad. p. 193.

[264.]

Ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.

Eustath. ad Il. p. 1318, 6 Rom. 1437 Bas. *Τὸ ὑπερβαίνειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὑπερβασία, ἥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ χρῆσις ἐστὶν ἐν τῷ „ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί“.* Spectari videtur Opp. 828 *ὑπερβασίας ἀλεείνων*, ubi cf. Goettl.

FRAGMENTA FALSA.

Fragmenta falsa collegit Marckscheffel p. 386—394 editionis suae. Quibus nunc addenda:

1. Fr. 23 Marcksch. = 114 Goettl. e Steph. Byz. v. *Αἰσών· πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἰσωνος τοῦ Ἰάσονος πατρὸς, οὗ τὸ ὄνομα*

1) Hesperusam] Fort. Hesperethusam. Cf. Apollonii Rhod. fragmentum a Schol. ad Clem. Alex. (Vol. IV p. 100 Kl.) allatum: *παρ' Ἑσπερίδων. Ἑσπερίδες νόμφαι τινὲς νόμιοι*

διὰ τοῦ ᾧ κλίνεται. τὸ δὲ Ἀλσονίδης, ὡς Ἡσίοδος [sic Meineke; ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Αἰσ. vulgo], ἀπὸ τοῦ „Αἰσονά τ’ ἡδὲ Φέρητα“ (Hom. Od. 1 259). — Ἀλσονίδης exstat Theog. 993.

2. Fr. 30 Marcksch. = 46 Goettl. Ps.-Sanchuniathon p. 5 sq. Wagenfeld. Καὶ γὰρ περὶ ἐνίων, ὧν οὐδὲ (οὐδε Wagenf.) τὰ ὀνόματα ἴσασιν οἱ Φοίνικες, οὐτ’ Ἀγίνορος οἱ Σιδόνιοι, οὐθ’ (οὐτ’ Wag.) οἱ Βύβλιοι τοῦ Βάλαντος, ὃν φασιν οἱ ποιηταὶ „Βύβλον τ’ ἀγχίαλον καὶ Σιδῶν’ ἀνθεμόεσσαν | νικῆσαι (νίκησαι Wag.) τρικάρηνον“ κτλ. Prior versus, quem Hesiodo tribuit Etym. M. p. 216, 36 [Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι codd. nonnulli ap. Gaisf.], apud Dionys. Per. [v. 912] legitur; hemistichium autem (νικῆσαι τρικάρηνον) falsarium de suo addidisse hodie constat.

3. Fragn. 66 Marcksch. = 196 Goettl. Strab. I p. 59: Καὶ ἡ πρότερον δὲ Ἀρτεμίτα λεγομένη μία τῶν Ἐχινάδων νήσων ἡπειρος γέγονε συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαί, ὡς Ἡρόδοτος (II, 10) φησι. Legebatur Ἡσίοδος; corr. Meineke.

4. Fragn. 126 Marcksch. (Schol. ad Apoll. Rhod. I, 747.) Ad Scut. v. 1 sqq. spectat.

5. Fragn. 199 Marcksch. = 18 Goettl. Plin. N. H. XXI, 17 § 108: Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo praecipua voluptate, ut videtur Hesiodo [= Theophr. de hist. plant. VII cap. 11 St. (13, 3 Wimmer)]. Ad Opp. 41 pertinet. Cf. Marcksch. p. 447.

6. Fragn. 228 Marcksch. Cram. Anecd. Oxon. I p. 55: Σεσημείωται παρ’ Ἡσιόδῳ τὸ εὐθύνεον, ὡς ἐνόεον, ἣ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἣ μεταβολῇ τοῦ νῦ κτλ. Leg. ἐθύνεον, quod invenitur Scut. 156. 210. 257. 286.

7. Fragn. 246 Marcksch. = 239 Goettl. Etym. M. (Sylb.) v. πλειότερος [p. 675, 22] πλείος οὖν καὶ πλειότερος. ἡμάρτηται δὲ ὁμολογουμένως τὸ „πολὺ χειρότερον“ (Opp. 127; leg. χειρότ.) παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ εἰ ὅλως ὠφείλεν εἰπεῖν, χειρονέστερον ὠφείλεν. ἴσως οὖν ὁ Ἡσίοδος παρὰ τὸ χεῖρος τοῦτο ἐποίησεν, ὡς ἀπὸ τοῦ πλείος τὸ πλειότερος. [Τί οὖν Ἡσίοδος; ἴσως παρὰ τὸ χεῖρος ed. Gaisf.] Cf. Phav. Ecl. p. 368, 8.

Hunc locum perperam intellexerunt vv. docti. — Etymologi, me indice, mens est haec: Sicut πλειότερος (a πλείος) poetae nonnulli (inter quos Callimachus; v. paullo supra) usurpant, sic Hesiodus χειρότερος (a χεῖρος derivatum) excogitavit.

8. Fragn. 253 Marcksch. Suid. v. κομιδή (II, 1 p. 326

οὕτω λεγόμεναι, αἱ φυλάττονσαι τὰ λεγόμενα χροῦσα μῆλα· ἣ δὲ Ἐρυθρία καὶ Ἐσπερέθουσα βοῶπις, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος.

Bernh.), ubi hodie legitur: ἡ ἀνάσσωσις. Ἡρόδοτος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀφίξις, ἡ δίοδος (vulgo Ἡσιόδος). Πολύβιος κτλ.

9. Fragm. 254 Marcksch. Nic. Ther. v. 8—12, ubi cf. Schol.

De carminibus errore ad Hesiodum relatis
(1. Γῆς περίοδος, — 2. Θεοὶ λόγοι, — 3. Ἵμνοι,
— 4. Κεραμεῖς, — 5. Φοινικικά [cf. Cram. An. Par.
I p. 14], — 6. Περὶ ταρίχων) disputavit Marckscheffel
pp. 197—202.

EUMELUS.

Paus. II, 1, 1: Εὐμηλὸς γε ὁ Ἀμφιλύτου τῶν
Βακχιδῶν καλουμένων, ὃς καὶ [τὰ] ἔπη λέγεται ποιῆ-
σαι, φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ, εἰ δὲ Εὐμήλου
[γε] ἢ συγγραφῇ, κτλ. Cf. V, 19, 10 (2): Εὐμηλον
τὸν Κορίνθιον.

Athen. VII p. 277 D: Ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποι-
ήσας, εἴτ' Εὐμηλὸς ἐστὶν ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτίνος
κτλ. Cf. Laur. Lyd. de mens. IV, 48. Hygin. fab. 183.
Eudoc. p. 294. Tzetz. ad Lycophr. 174. ad Hes. Opp. 1
p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.].

Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: Εὐμηλὸς τις ποιητῆς
ἱστορικός.

Clem. Alex. Strom. I p. 144 (333 B) Sylb. 398 Pott.
Σιμωνίδης μὲν οὖν κατὰ Ἀρχίλοχον φέρεται, Καλλι-
νος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῶ, Εὐμηλος δὲ
ὁ Κορίνθιος πρεσβύτερος ὢν ἐπιβεβληκέναι Ἀρχία
τῷ Συρακούσας κτίσαντι [a. 734 a. Chr. n.].

Hieron. Eus. Chron. ad Ol. IV, 2 (p. 115 Scalig. 81 Schoen.); Eumelus poeta qui Bugoniam et Europiam composuit agnoscitur. Cf. ad Ol. IX, 2 (p. 83 Sch.): Eumelus Corinthius versificator agnoscitur.

Eumelo tribuuntur

1. *Κορινθιακά*. — Schol. ad Apoll. Rhod. I, 146: *Εν Κορινθιακοῖς λέγει Εὐμηλος* coll. Paus. II, 1, 1 (v. supra): *Εὐμηλος φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφεῖ*.

Versus octo ex hoc carmine depromptos servavit Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74 (unde hausit Tzetz. ad Lycophr. 174). Cf. praeterea fragm. 9.

Eumeli carmen de rebus Corinthiorum postea in orationem solutam translatum esse constat; Pausaniam autem aliosque scriptores non carmine ipso, sed epitome tantum eaque oratione pedestri conscripta usos esse Wilisch ostendit. De hac epitome capienda sunt verba Clementis Alex. Strom. VI p. 267 (629 A) Sylb. 752 Pott. *Τὰ δὲ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὐμηλὸς τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι*. — Cf. Marckscheff. p. 223 sqq. Wilisch p. 4 sqq.

2. *Εὐρωπία*. — Schol. Ven. A ad Hom. Il. Z, 131: *Ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς Εὐμηλος*. Hieron. Eus. Chron. ad Ol. IV, 2. Cf. Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott. *Ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποιήσας*. Pausan. IX, 5, 8 (4): *Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην ποιήσας*. — Marckscheff. p. 235 sqq. Wilisch p. 27 sqq.

3. *Τιτανομαχία*. Cf. p. 6—8. — Marcksch. p. 244. Wilisch p. 4.

4. *Ἄισμα προσόδιον*. Cf. infra. — Marcksch. p. 243 sq. Wilisch p. 4.

5. *Βουγονία*. Hieronymi loc. supra allatus. Cf. Varr. de re rust. II, 5. Marcksch. p. 239 sqq. Wilisch p. 3.

6. *Νόστος τῶν Ἑλλήνων*. Schol. ad Pind. Ol. XIII, 31: ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος] Ποῦ δὲ ἀλλαχοῦ ἡ μουσικὴ ἀνθεῖ καὶ τὰ πολεμικά; τοῦτο δὲ διὰ τὸν Εὐμόλπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα νόστον τῶν Ἑλλήνων. Pro Εὐμόλπον Εὐμηλον scribendum esse plures viderunt. — Marcksch. p. 217. 244 sq. Wilisch p. 3 sq. — Fortasse huc pertinent versus p. 55 allati (fr. 6).

Subsidia. Welcker Cycl. ep. I (1835). p. 274 sqq. — Marckscheffel Hesiodi, Eumeli, Cinaethonis, Asii et Carminis Naupactii Fragmenta collegit etc. G. M. Lips. 1840. p. 216—245. — E. G. Wilisch „Ueber die Fragmente des Epikers Eumelos. Lips. (Teubn.) 1875. pp. 41. 4.

CORINTHIACA.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1212: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρὸς. Εὐμηλος¹⁾ δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. Paus. II, 1, 1: Εὐμηλος φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ.

1) Σιμωνίδης Cod. Par. Cf. Marckscheff. p. 401.

2.

Ἄλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεύς ἐξεγένοντο
 Ἡελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην
 δάσσατο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἦν μὲν ἐχ' Ἀσωπός, ταύτην πόρε δῖω Ἀλωεῖ·
 ἦν δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτῃ δῶκεν ἄπασαν· 5
 Αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
 εἰσόκεν αὐτὸς ἴκοιτ' ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἄλλος
 ἢ παῖς ἢ υἱωνός· ὃ δ' ὄψετο Κολχίδα γαῖαν.

Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: Διὰ τί Μηδείας ἐμνημόνευσεν; ὅτι ἡ Κόρινθος πατρῶον αὐτῆς κτῆμα γέρονε, τούτῳ τῷ λόγῳ. Ἀλωεύς γὰρ καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης· τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαχεν Ἀλωεύς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ Βούνῳ¹⁾ μὲν τινι Ἐρμού υἱῷ παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάττειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος ὤκησε βασιλεύων. διδάσκει δὲ τοῦτο Εὐμηλὸς τις ποιητῆς ἱστορικὸς εἰπὼν· „Ἄλλ' — γαῖαν“. — Eosdem versus e cod. Matritensi edidit Iriarte codd. Matrit. p. 263;

Fragm. II. 4. ἐχ'] ἔναιεν Tzetz. — ταύτην] τὴν Tz. — 5. Legebatur Ἐφύρην; corr. Salmas. ad Solin. p. 858. Ruhnck. Boeckh e docti auditoris coniectura. — δῶκεν ἀνάσσειν Ruhnck. — 6. Βουνόμω codd. nonnulli Scholl. Pind. — φυλάττειν Tz. — 7. εἰσόκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὐθις ἴκοιτο Tz. — 8. ἢ παῖς ἢ υἱωνός] ἢ ἐξ αὐτοῦ τις Tz. — Vulgo παῖς; παῖς scripsi. — ἢ υἱ.] Legebatur ἢδὲ (sive ἢδ') υἱ. corr. Boeckh. [sed ἢδ' υἱωνός idem in praefat. ad Scholl. p. XX]. — ὄψετο] ἔκετο Cod. Matr.

1) Gott. Vrat. D. Βουνόμω, „quod ex etymologico cuiusdam librarii lusu profectum videtur“. Marcksch. — Cf. Schol. in Cod. Matr.: Βουνός δ' Ἐρμού καὶ νύμφης τινός παῖς.

citāt praeterea Tzetz. ad Lycophr. 174. — V. 1—3 e Schol. Pind. hausit Auctor Argum. III ad Eur. Med. [Scholl. Eurip. IV p. 4 Dind.] Cf. Tzetz. ad Lycophr. 1024: *Αἶα, πόλις Κολχίδος· Κόρινθος δέ, πόλις Πελοποννήσου, ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν Αἰήτην, ὥσπερ καὶ Εὐμηλος ὁ ποιητής, οὗ τὰ ἔπη ἐν τοῖς ὀπισθεν εἰρήκειν καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ὅτι κτλ.*

3.

Paus. II, 3, 10 (8): *Εὐμηλος δὲ Ἥλιον ἔφη δοῦναι τὴν χώραν Ἀλωεὶ μὲν τὴν Ἀσωπίαν, Αἰήτῃ δὲ τὴν Ἐφυραίαν· καὶ Αἰήτην ἀπιδόντα ἐς Κόλχους παρακαταθέσθαι Βοῦνῳ τὴν γῆν, Βοῦνον δὲ Ἐρμού καὶ Ἀλκιδαιεύς εἶναι, καὶ ἐπεὶ Βοῦνος ἐτελεύτησεν, οὕτως Ἐπωπέα τὸν Ἀλωέως καὶ τὴν Ἐφυραίων σχεῖν ἀρχήν· Κορίνθου δὲ ὕστερον τοῦ Μαραθῶνος οὐδένα ὑπολιπομένου παῖδα, τοὺς Κορινθίους Μήδειαν μεταπεμψάμενους ἐξ Ἰωλκοῦ παραδοῦναι οἱ τὴν ἀρχήν· βασιλεύειν μὲν δὴ δι' αὐτὴν Ἰάσωνα ἐν Κορίνθῳ, Μηδεία δὲ παῖδας μὲν γίνεσθαι, τὸ δὲ αἰὲν τικτόμενον κατακρύπτειν αὐτὸ ἐς τὸ ἱερὸν φέρουσιν τῆς Ἥρας, κατακρύπτειν δὲ ἀθανάτους ἔσεσθαι νομίζουσιν¹⁾· τέλος δὲ αὐτὴν τε μαθεῖν ὥς ἡμαρτήκοι τῆς ἐλπίδος, καὶ ἅμα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος φωραθείσαν, οὐ γὰρ αὐτὸν ἔχειν δεομένην συγγνώμην, ἀποπλέοντα δὲ ἐς Ἰωλκὸν*

1) Cf. Schol. ad Pind. Ol. XIII, 74: *Ἐν Κορίνθῳ κατῴκει (Medea) καὶ ἔπαισε Κορινθίους λιμῷ κατεχομένους θύσασα Δήμητρι καὶ νύμφαις Αἰγυπταῖς. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠράσθη, οὐκ ἐπελθeto δὲ ἡ Μηδεία τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσα χόλον· διὸ καὶ ἡ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας. ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμῶσι Κορίνθιοι, καλοῦντες μίξοβαρβάρους.*

οίχεσθαι, τούτων δὲ ἔνεκα ἀπελθεῖν καὶ Μήδειαν παραδοῦσαν Σισύφῳ τὴν ἀρχήν. τάδε μὲν οὕτως ἔχοντα ἐπελεξάμην. Cf. Schol. ad Eur. Med. 10. 20.

4.

Paus. II, 1, 1¹): Εὐμήλος φησὶν
 Ἐφύραν Ὠκεανοῦ θυγατέρα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ²), Μαραθῶνα δὲ ὕστερον τὸν Ἐπωπέως τοῦ Ἀλωέως τοῦ Ἥλιου, φεύγοντα ἀνομίαν καὶ ὕβριν τοῦ πατρός, ἐς τὰ παραθαλάσσια μετοικῆσαι τῆς Ἀττικῆς, ἀποθανόντος δὲ Ἐπωπέως ἀφωκόμενον ἐς Πελοπόννησον καὶ τὴν ἀρχὴν διανείμαντα τοῖς παισὶν αὐτὸν ἐς τὴν Ἀττικὴν αὐτὸς ἀναχωρῆσαι, καὶ ἀπὸ μὲν Σικυνῶνος τὴν Ἀσωπίαν, ἀπὸ δὲ Κορίνθου τὴν Ἐφυραίαν μετονομασθῆναι.

5.

Paus. II, 2, 2: Τάφους δὲ Σισύφου καὶ Νηλέως, καὶ γὰρ Νηλέα ἀφικόμενον ἐς Κόρινθον νόσφ τελευτῆσαί φασι καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ταφῆναι, οὐκ ἂν οὐδὲ ζητοίῃ τις ἐπιλεξάμενος τὰ Εὐμήλου· Νηλέως μὲν γὰρ οὐδὲ Νέστορι ἐπιδειχθῆναι τὸ μνῆμα ὑπὸ Σισύφου φησί· χρῆναι γὰρ ἄγνωστον τοῖς πᾶσιν ὁμοίως εἶναι· Σίσυφον δὲ ταφῆναι μὲν ἐν τῷ Ἰσθμῷ, τὸν δὲ οἱ τάφον καὶ τῶν ἐφ' αὐτοῦ Κορινθίων ὀλίγους εἶναι τοὺς εἰδότας. Wilisch p. 23 sq.

1) Cf. paullo supra: Ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου τὸ ὄνομα ἔσχηκε. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν, ἐπεὶ Εὐμήλος κτλ. (cf. fragm. 1). 2) Cf. fragm. 1.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 146 de Leda: Γλαύκου δὲ αὐτὴν τοῦ Σισύφου εἶναι πατρὸς ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὐμηλος καὶ Παντειδυίας μητρός, ἱστορῶν ὅτι τῶν ἱππων ἀπολομένων ἦλθεν εἰς Λακεδαιμονα ὁ Γλαῦκος καὶ ἐκεῖ ἐμίγη Παντειδυά, ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεστίῳ καὶ ποιῆσαι τὴν Λήδαν γόνῳ μὲν¹⁾ οὖσαν Γλαύκου, λόγῳ δὲ Θεστίου.²⁾

7.

Apollodor. III, 11, 1, 1: Μενέλαος ἐκ Κνωσσίας νύμφης κατὰ Εὐμηλον (ἐγέννησε) Ξενόδαμον. Ad Corinthiaca retulit Wilisch p. 27.

8.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 946 [p. 436, 15 Keil]: Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Ἄρεως καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται (ἡ Σινώπη)· κατὰ δέ τινας Ἄρεως καὶ Παρνάσσης· κατ' Εὐμηλον καὶ Ἀριστοτέλῃν Ἀσωποῦ.

9.

Τὸν δ' ἔλεν ἀμφασίῃ ριπῇ στιβαροῖο σόλοιο, Αἰήτην. οἷ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήμιον· οἷ δ' ἐπὶ γαῖαν μητέρα πίπτον ἐοῖς ὑπὸ δούρασιν ἥύτε πεῦκαι ἦ δρυές, ἄσ τ' ἀνέμοιο κατὰϊκες δονέουσιν.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1372: Οὗτος καὶ οἱ

1) Sic Keil; Θεσπίον φασὶ τὴν Λήδαν λόγῳ μὲν Cod. Laur.

2) γήμασθαι — Θεστίου] γήμασθαι φησιν Θεσπίον· ἣν Γλαύκου οὖσαν κληθῆναι Θεσπίου Cod. Par.

ἑξῆς στίχοι ἐλλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ᾧ φησι Μήδεια πρὸς Ἴδμονα¹⁾).

EUROPIA.

10.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. Il. Z, 131: Διόνυσος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης παῖς ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας ὑπὸ τῆς Ῥέας τυχῶν καθαρμῶν, καὶ διαθεὶς τὰς τελετάς, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διασκευήν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν, χορειῶν τε²⁾ καὶ τιμῶν τυγχάνων προηγείτο πάντων ἀνθρώπων³⁾. παραγενόμενον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν Θράκην Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος λυπήσας Ἥρας μίσει, μύωπι ἀπελαύνει αὐτὸν τῆς γῆς καὶ καθάπτεται αὐτοῦ καὶ τῶν τιθηνῶν⁴⁾. ἐτύχανον γὰρ αὐτῷ συνοργιάζουσαι· θεηλάτῳ δὲ ἐλαννόμενος μάστιγι τὸν θεὸν ἔσπευδε τιμωρῆσασθαι· ὁ δὲ ὑπὸ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ Θέτιδος ὑπολαμβάνεται καὶ Εὐρυνόμης. ὁ οὖν Λυκοῦργος οὐκ ἀμισθὶ δυσσεβήσας ἔδωκε τὴν ἐξ ἀνθρώπων δίκην· ἀφηγέθη γὰρ πρὸς τοῦ Διὸς τὸν ὀφθαλμόν. τῆς ἱστορίας πολλοὶ ἐμνήσθησαν, προηγουμένως δὲ ὁ τὴν Εὐρωπίαν⁵⁾ πεποιηκῶς Εὐμηλος.

1) Ἰάσωνα Schol. Par. 2) χορειῶν τε] Sic Scholl. minn.; χορεύων Schol. Ven. 3) τυγχάνων — ἀνθρώπων] ἐτύχανε προηγουμένων τῶν ἀνθρ. Scholl. minn. — 4) καθάπτεται — τιθηνῶν] Sic Scholl. minn.; καθάπτει αὐτὸν τῶν τούτου τιθηνῶν Cod. Ven. — 5) Εὐρώπειαν Dind. Cf. Thesaur. III p. 2438 A. Marcksch. p. 236 sq.

11.

Ὅφρα θεῶ δεκάτην ἀκροθίνιά τε κρεμάσαιμεν
σταθμῶν ἐκ ζαθέων καὶ κίονος ὑψηλοῦ.

Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott.
Ἄλλὰ καὶ ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποιήσας ἱστορεῖ τὸ ἐν
Δελφοῖς ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κίονα εἶναι διὰ τῶνδε·
„Ὅφρα — ὑψηλοῦ“.

12.

Paus. IX, 5, 8 (4): Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην
ποιήσας φησὶν Ἀμφίονα χρήσασθαι λύρα πρῶτον
Ἑρμοῦ διδάξαντος. πεποίηκε δὲ καὶ λίθων καὶ θη-
ρίων¹⁾ ὅτι καὶ ταῦτα ἄδων ἦγε.

ΛΙΣΜΑ ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ²⁾.

13.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτα καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα
ἅ καθαρά καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Paus. IV, 33, 2 (3): Ἀγούσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθω-
μαῖα (Messenii)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθουσιν

1) Lacunae signa pos. Schubart. — 2) Cram. An. Oxon. IV
p. 314: προσόδιόν ἐστι ποίημα ὑπὸ ἀρρένων ἢ παρθένων
χοροῦ ἐν τῇ προσόδῳ τῇ πρὸς τὸν θεὸν ἀδόμενον. φέρεται
δὲ ἐν τούτῳ τῷ γένει καὶ τὸ ἀποτρεπτικόν· ἐστὶ δὲ ποίημα
σπαστικὸν κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν χωρισμὸν ἀδόμενον. Plut.
moral. p. 1136 F: οὐκ ἠγνόει δέ, ὅτι πολλὰ Δῶρια παρθένεια
ἄλλα Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχylίδῃ πεποίη-
ται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐτι προσόδια καὶ παιᾶνες καὶ μέντοι καὶ
ὅτι τραγικοὶ οἰκτοὶ ποτε ἐπὶ τοῦ Δωρίου τρόπου ἐμελωδήθησαν
κτλ. Cf. Etym. M. p. 777, 3 sqq. Marcksch. p. 243 sq.

Fragm. XIII. 2. ἅ καθαράν κιδάραν Bergk Poett. Lyrr.
p. 811; ἅ καθαρά καὶ ἐλευθέριος καλὰ σ. ἐχ. Emperius.

μουσικῆς. τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· „τῷ — ἔχοισα“. Cf. IV, 4, 1: Ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι. τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμηλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνα τὰ ἔπη ταῦτα. — V, 19, 10 (2).

INCERTORUM CARMINUM FRAGMENTA.

14.

Apollodor. III, 8, 2, 2: Εὐμηλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γενέσθαι.

15.

De Arcade Callistus filio Apollod. III, 9, 1, 1: Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύνκου ἢ Μετανείρας τῆς Κρόκωνος, ὥς δὲ Εὐμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἐλατος καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο, τὸ δὲ πᾶν κράτος εἶχεν Ἐλατος.

Tzetz. ad Lycophr. 480: Ἀρκάς, ὁ Διὸς ἢ Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, ὥς φησι Χάρων ὁ Λαμψακηνός, κυνηγῶν ἐνέτυχέ τινα τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου ποταμοῦ ἐν τῇ δρυΐ, ἐν ἣ γερουῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν καὶ τὴν δρυὶν χάματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη, Χρυσοπέλεια τὴν κλῆσιν κατ' Εὐμηλον, συνελθοῦσα αὐτῷ

γεννᾷ Ἐλατον καὶ Ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀρκάδες, ὧς φησι Ἀπολλώνιος.

16.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐννέα κοῦραι.
Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (621 D) Sylb. 742 Pott.
Εὐμήλου γὰρ ποιήσαντος „Μνημοσύνης — κοῦραι“, Σόλων τῆς ἐλεγείας ὧδε ἄρχεται· „Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα“. Wilisch p. 5. 38 sq.

17.

Tzetz. ad. Hes. Opp. 1 p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.]: Εὐμήλος μὲν¹⁾ ὁ Κορίνθιος τρεῖς φησιν εἶναι Μούσας θυγατέρας²⁾ Ἀπόλλωνος, Κηφισοῦν³⁾, Ἀπολλωνίδαν⁴⁾, Βορυσθενίδα⁵⁾. Eadem habent Eudoc. p. 294, 14—16. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. IV p. 424. Excerpt. ap. Iriart. Catal. Bibl. Matr. p. 320. Cf. Ruhn. ep. crit. p. 222 (Opp. II p. 609). Hermann. Opuscc. II p. 300. Wilisch p. 36.

18.

Laur. Lyd. de mens. IV, 48: Εὐμήλος δὲ ὁ Κορίνθιος τὸν Δία ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Λυδία τεχθῆναι βούλεται, καὶ μᾶλλον ἀληθεύει ὅσον ἐν ἱστορίᾳ· ἔτι γὰρ καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρει ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τρωῶλου τόπος ἐστίν, ὃς πάλαι μὲν Γοναὶ Διὸς Ἑττίου, νῦν δὲ παρατραπείσης τῷ χρόνῳ λέξεως Δευσίου προσαγορεύεται.

- 1) μὲν τοι cod. Hisp. 2) θυγατέρας om. cod. Hisp.
3) Ἱφισοῦν cod. Hisp. Κηφισοῦν cod. Par. ap. Ruhn.
4) Ἀπολλωνίδα Gramm. ap. Cram. πολλωνίδα cod. Hisp.
5) Βαρυσθενίδα Tzetz. ap. Gaisf. Κρυσθενίδα cod. Hisp.

CINAETHO.

Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναίθων ὁ Λακεδαιμόνιος*. Cf. Schol. ad Eur. Tro. 821. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 10 sq.

Hieron. Euseb. Chron. ad Olymp. IV, 2 (p. 81 Schoene): Cinaethon Lacedaemonius poeta qui Telegoniam scripsit agnoscitur.

Cinaethoni tribuuntur

1. *Ἔπη*¹⁾. Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναίθων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι*. Cf. fragm.

2. *Τηλεγονία*²⁾. Hieron. l. l.

3. *Ἡράκλεια*. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 1357. V. infra. p. 212.

4. *Οἰδιποδία*. Supra, p. 8 sq.

5. *Ἰλιάς μικρά*. Supra, p. 38.

Cinaethonem a Cynaetho rhapsodo celeberrimo³⁾ non diversum fuisse censet Welcker Cycl. Ep. I p. 242 sqq. („Kinaethon und Kynaethos sind derselbe Name etc.“) — Quam opinionem refellit Marcksch. p. 245 sqq.

1) *Γενεαλογία* substituit Marcksch. p. 248. 2) *Τηλεγονία* corruptum; *Θεογονία* vel *Γενεαλογία* ci. viri dd. — 3) Schol. ad Pind. Nem. II, 1: *Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἦδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ξαφωδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμήρου ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἑπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χίος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιημένος. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραφώδησε τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὥς Ἰππόστρατός φησιν.*

ἙΠΩΝ FRAGMENTA.

1.

Paus. VIII, 53, 5 (2): Κιναιίδων δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὥς Ῥαδάμανθυς μὲν Ἡφαίστου, Ἡφαιστος δὲ εἶη Τάλῳ, Τάλῳ δὲ εἶναι Κρητὸς παῖδα. οἱ μὲν δὴ Ἑλλήνων λόγοι διάφοροι τὰ πλέονα καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τοῖς γένεσιν εἰσι.

2.

Paus. II, 3, 9 (7): Κιναιίδων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι, Μῆδειον¹⁾ καὶ θυγατέρα Ἐριῶπιν Ἰάσονι εἶπεν ἐκ Μηδεΐας γενέσθαι· πέρα δὲ ἐς τοὺς παῖδας οὐδὲ τούτῳ πεποιημένα ἐστίν.

3.

Schol. Ven. A ad. Hom. II. Γ, 175: Ἑλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Ἀρϊαίδος παῖδα Μαράφιον ὥς δὲ Κιναιίδων, Νικόστρατον.

4.

Paus. II, 18, 6 (5): Ὀρέστου δὲ ἀποθανόντος ἔσχε Τισαμενὸς τὴν ἀρχὴν Ἑρμιόνης τῆς Μενελάου καὶ Ὀρέστου παῖς. τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πενθίλον Κιναιίδων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἡριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν. Cf. Strab. IX p. 402. XIII p. 582.

5.

Paus. IV, 2, 1: Πυθίσθαι δὲ σπουδῇ πάννυ ἐθελήσας οἳ τινες παῖδες Πολυκάονι ἐγένοντο ἐκ Μεσ-

1) Μῆδον Siebelis.

σήνης, ἐπελεξάμην τάς τε Ἑοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὅποσα Κιναιθῶν καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὲν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον.

CARMEN NAUPACTIUM.

Paus. X, 38, 11 (6): Τὰ δὲ ἔπη τὰ Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων ἀνδρὶ ἐσποιοῦσιν οἱ πολλοὶ Μιλησίῳ· Χάρων δὲ ὁ Πύθειά φησιν αὐτὰ ποιῆσαι Ναυπάκτιον Καρκίνον. ἐπόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Λαμψακηνοῦ δόξῃ· τίνα γὰρ καὶ λόγον ἔχοι ἂν ἔπεσιν ἀνδρὸς Μιλησίου πεποιημένοις ἐς γυναικας τεθῆναι σφίσιν ὄνομα Ναυπάκτια; Cf. II, 3, 9 (7): Ἐπη δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλήσι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα. IV, 2, 1: Τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια.

Verum nomen est apud Pausaniam; alii Ναυπακτικά formam habent, cf. fragm. 1—9. 11. 12.

De carminis argumento disputavit Marcksch. p. 255 sq. „Quamvis accuratiore cognitione careamus, hoc pro certo poni videtur posse, in quo omnes nunc consentiunt, hoc carmine celebratas fuisse illustres in fabulis feminas una cum eorum prosapiis, ut Heynius dicit Nec tamen intra genealogiarum tenuitatem poetam se continuisse, sed satis copiose de heroum rebus gestis exposuisse ex iis concludi potest, quae scholiasta ad Apollonium de Argonautarum expeditione ex hoc carmine affert.“

1.

Τὴν δὲ μέθ' ὀπλοτάτην Ἑριώπην ἐξονόμαζεν,
Ἀλκιμάχην δὲ πάτῃρ τε καὶ Ἄδμητος καλέεσκεν.

Schol. Vict. ad Hom. Il. O, 336: Ὅμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἑριώπην μητέρα Αἰαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν εἰω¹⁾ καὶ Μνασέας ἐν ἡ' Ἀλκιμάχην· ὁ δὲ τῶν Ναυπακτικῶν ποιητῆς διώνυμον αὐτὴν φησι· „τὴν — καλέεσκεν“. Eadem e cod. Townl. protulit Cram. Anecd. Par. III p. 286.

2.

Ἄλλ' ὃ μὲν οὖν ἐπὶ θινὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἰκία ναιετάασκε πολύρρην, πουλυβοώτης.

Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 15 [II p. 922 Lentz.²⁾]: Ἐν συνθέσει πολύρρην παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσαντι· „ἀλλ' — πουλυβοώτης“.

3.

Apoll. Rhod. II, 298 sq.: Ἀρπυιαί τ' Ἰρὶς τε διέτμαγον. αἷ μὲν ἔδυσαν | κευθμῶνα Κρήτης Μινωίδος. Ubi Schol.: κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. τοῦτο δὲ φησι καὶ Νεοπτόλεμος. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας καὶ Φερεκύδης ἐν ε' φασίν³⁾ εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

4.

Apoll. Rhod. III, 242: τὸν μὲν (Ἀψυρτον) Κανασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια. Ubi Schol.: Ὁ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς Εὐρυλύτην⁴⁾ αὐτὴν λέγει.

1) Sic Vict.; ἐνεω cod. Townl. Legendum videtur ἐν ε'ω (i. e. ἐν πέμπτῳ).

Fragm. II. 1. ἐπὶ θινὶ] ἐπινευσὶ cod. ἀπάνευθε Lobeck paralipp. gr. gr. p. 71, qui praeterea οὐκ pro οὖν; — ἐπὶ θινὶ Cramer. Koechly coni. ep. p. 14. — 2. οἰκίαν cod., corr. Dind.

2) Cf. I p. 17. 3) Νεοπτ. — φασίν] Legebatur Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ν. ποιήσας καὶ Φ. — φησίν. Corr. Keil. —

4) Ἑριανύγη Cod. Par., male. Cf. fragm. 7.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 521: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τούτους φησὶ προαιρεῖσθαι ξεῦξαι τοὺς βόας. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας¹⁾ πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 523 ἀλλά τιν' οἶω μητρὸς ἐμῆς] δύναται, φησιν, ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ πείσαι τὴν Μήδειαν συνεργῆσαι τὸν ἄθλον. ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἰδμῶν ἀναστὰς Ἰάσονα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἄθλον.²⁾

7. 8.

Δὴ τότε ἄρ' Αἰήτη πόθον ἔμβαλε δὴ Ἀφροδίτῃ
Εὐρυλύτης φιλότῃ μιγήμεναι ἥς ἀλόχοιο,
κηδομένη φρεσὶν ἥσιν ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἰκόνδε σὺν ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.

Φευγέμεν ἐκ μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 59: παρὰ δὲ τῷ τὰ
Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προ-
αίρεσιν ἐξιούσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφέστιος ἀνακαλου-
μένη³⁾. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται κατ' ἐπιβουλήν ἐνστάντος
τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ⁴⁾ προτραπο-
μένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναι-

1) ποιήσας e Cod. Par. addidi. — 2) Cod. Par. ad v. 515—522: Ἐτι δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Ἀργον φησὶν ἐμποδίσαι τοὺς ἥρωας ὑποστῆναι βουλομένους τὸν ἀγῶνα· ἐν δὲ τοῖς N. κτλ. — 3) ἐφέστιος ἀνακαλουμένη] Sic Keil. ἐφ' ἑστίαν καλουμένη Cod. Laur., ἐφ' ἑστίασιν καλουμένη Marcksch. — 4) Lacunae signa pos. Keil.

κὺς συνουσίαν Ἰδμονος ὑποθεμένου τοῖς Ἀργοναύταις ἀποδιδράσκειν, καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ.

Id. ad IV, 86: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος φησι νυκτὸς πεφευγέναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποικηκὸς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων¹⁾ καὶ κοιμωμένων διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπρῆσαι „δὴ τότε — ἐτάροισιν“. ὁ δὲ Ἰδμων συνῆκε τὸ γεγονὸς καὶ φησι „φευγέμεναι — μέλαιναν“. τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοφοφίαν ἀκούσασαν²⁾ ἀναστᾶσαν συνεξορμήσαι. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδωρος ταῦτα.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 87: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πεποίηκεν ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσωνι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσαν αὐτὴν τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν κατὰ τὸν αὐτοῦ οἶκον κείμενον τοῦ Αἰήτου.

10.

Paus. II, 3, 9 (7): Ἐπεὶ δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλήσει Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα· πεποιήται δὲ ἐν αὐτοῖς Ἰάσωνα ἐξ Ἰωλκοῦ μετὰ τὸν Πελίου θάνατον εἰς Κόρυραν μετοικῆσαι, καὶ οἱ Μέρμερον μὲν τὸν πρεσβύτερον

1) τῶν Κόλχων] τῶν Ἀργοναυτῶν ci. Keil. — 2) ποδοφοφίην αἰούσα poetam dixisse suspicatur Schaefer.

τῶν παίδων ὑπὸ λεαίνης διαφθαρεῖναι θηρεύοντα ἐν τῇ πέραν ἡπείρῳ· Φέρητι δὲ οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην προσκείμενον.

11.

Adnot. marginalis ad Apollod. III, 10, 3, 9 (ab Heynio a mythographi textu seiuncta): Ἰππόλυτον (ἀνέστησεν ὁ Ἀσκληπιός), ὥς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει.

12.

Philod. περὶ εὐσ. p. 52 Gomp.: Ἀσκληπι[ὸν δὲ Ζε]ῦς ἐκεραύνωσ[εν, ὥς μ]ὲν ὁ τὰ Ναυπα[κτι]κὰ συγγράψας. Cf. p. 17.

13.

Paus. IV, 2, 1. Cf. Cinaeth. fragm. 5. p. 197.

ASIUS.

Paus. VII, 4, 1 (2): Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος. Cf. II, 6, 4 (2). Athen. III p. 125 B: κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον τὸν παλαιὸν ἐκείνον.

De carminibus Asio adscriptis. Composuit 1) Genealogias, breviter indicatas a Paus. IV, 2, 1. ἐπελεξάμην ὅποσα Κιναίθων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν coll. VII, 4, 1 (2): Ἄσιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν et fragm. 3—6. — 2) Carmen epicum de Samiorum moribus, cf. infra. — 3) Elegias, de quibus v. Athen. III p. 125, B, D.

Subsidia. — Callini, Tyrtaei, Asii carminum quae supersunt ed. Nic. Bach. Lips. 1831. Suppl. ed. 1832.

— Marckscheff. p. 259—261. 411—416. — Asii, Pissandri etc. fragmenta cum annotat. ed. Fred. Duebner. Par. 1840. — Bode Hist. poeseos Graecae I p. 491 sq.

ΕΠΩΝ (ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΩΝ) FRAGMENTA.

1.

Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα διον,
Ἀσωποῦ κούρη ποταμοῦ βαθυδινήεντος,
Ζηνί τε κύσαμένη καὶ Ἐπωπεί ποιμένι λαῶν.

Paus. II, 6, 3 (2): Λαμέδων γὰρ ὁ Κορώνου βασιλεύσας μετὰ Ἐπωπέα ἐξέδωκεν Ἀντιόπην· ἥ δὲ ὥς ἐς Θήβας ἤγετο τὴν ἐπ' Ἐλευθερῶν, ἐνταῦθα καθ' ὁδὸν τίκτει. καὶ ἐπὶ τούτῳ πεποιήκεν Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου· „Ἀντιόπη — λαῶν“.

2.

Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδῆς Μελανίππη.

Strab. VI p. 265: δοκεῖ δ' Ἀντίοχος τὴν πόλιν Μεταπόντιον εἰρῇσθαι πρότερον Μέταβον, παρωνομάσθαι δ' ὕστερον· τὴν τε Μελανίππην οὐ πρὸς τοῦτον ἀλλὰ πρὸς Δίον κομισθῆναι ἐλέγχειν ἡρώον τοῦ Μετάβου καὶ Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα ὅτι τὸν Βοιωτὸν „Δίου — Μελανίππη“, ὥς πρὸς ἐκείνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίππην, οὐ πρὸς Μέταβον.

3.

Paus. IX, 23, 6 (3): Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως (Θηβῶν) ἐν δεξιᾷ πέντε πον καὶ δέκα σταδίους

Fragm. I. 1. Ζῆθον ἀμφίονα Duebn., Ζῆθόν τ' Ἀμφίονα θ' υἱόν Naeke ad Choeril. p. 76.

ἐξῆς στίχοι εἰλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ὃ φησι Μήδεια πρὸς Ἰδμονα¹⁾).

EUROPIA.

10.

Schol. Ven. A et minn. ad Hom. II. Z, 131: Διόνυσος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης παῖς ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας ὑπὸ τῆς Ῥέας τυχὼν καθαρωῶν, καὶ διαθίς τὰς τελετάς, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διασκευὴν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν, χορειῶν τε²⁾ καὶ τιμῶν τυγχάνων προηγείτο πάντων ἀνθρώπων³⁾. παραγενόμενον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν Θράκην Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος λυπήσας Ἥρας μίσει, μύωπι ἀπελαύνει αὐτὸν τῆς γῆς καὶ καθάπτεται αὐτοῦ καὶ τῶν τιθηνῶν⁴⁾. ἐτύγχανον γὰρ αὐτῷ συνοργιάζουσαι· θεηλάτῳ δὲ ἐλαυνόμενος μάστιγι τὸν θεὸν ἔσπευδε τιμωρῆσασθαι· ὁ δὲ ὑπὸ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ Θέτιδος ὑπολαμβάνεται καὶ Εὐρυνόμης. ὁ οὖν Λυκοῦργος οὐκ ἀμισθὶ δυσσεβήσας ἔδωκε τὴν ἐξ ἀνθρώπων δίκην· ἀφηρέθη γὰρ πρὸς τοῦ Διὸς τὸν ὀφθαλμόν. τῆς ἱστορίας πολλοὶ ἐμνήσθησαν, προηγουμένως δὲ ὁ τὴν Εὐρώπειαν⁵⁾ πεποιηκὼς Εὐμηλος.

1) Ἰάσωνα Schol. Par. 2) χορειῶν τε] Sic Scholl. minn.; χορειῶν Schol. Ven. 3) τυγχάνων — ἀνθρώπων] ἐτύγχανε προηγουμένων τῶν ἀνθρ. Scholl. minn. — 4) καθάπτεται — τιθηνῶν] Sic Scholl. minn.; καθάπτει αὐτὸν τῶν τούτου τιθηνῶν Cod. Ven. — 5) Εὐρώπειαν Dind. Cf. Thesaur. III p. 2438 A. Marcksch. p. 236 sq.

11.

Ὅφρα θεῶν δεκάτην ἀκροθίνιά τε κρεμάσαιμεν
σταθμῶν ἐκ ζαθέων καὶ κίονος ὑψηλοῦ.

Clem. Alex. Strom. I p. 151 (349 A) Sylb. 419 Pott.
Ἀλλὰ καὶ ὁ τὴν Εὐρώπην ποιήσας ἱστορεῖ τὸ ἐν
Δελφοῖς ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κίονα εἶναι διὰ τῶνδε·
„Ὅφρα — ὑψηλοῦ“.

12.

Paus. IX, 5, 8 (4): Ὁ δὲ τὰ ἐπη τὰ ἐς Εὐρώπην
ποιήσας φησὶν Ἀμφίονα χρήσασθαι λύρα πρῶτον
Ἑρμοῦ διδάξαντος. πεποίηκε δὲ καὶ λίθων καὶ θη-
ρίων¹⁾ ὅτι καὶ ταῦτα ἄδων ἦγε.

ΛΙΣΜΑ ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ³⁾.

13.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτα καταθύμιος ἐπλετο μοῖσα
ἅ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα σάμβάλ' ἔχουσα.

Paus. IV, 33, 2 (3): Ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθω-
μάτα (Messenii)· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεισαν

1) Lacunae signa pos. Schubart. — 2) Cram. An. Oxon. IV
p. 314: προσόδιόν ἐστι ποίημα ὑπὸ ἀρρένων ἢ παρθένων
χοροῦ ἐν τῇ προσόδῳ τῇ πρὸς τὸν θεὸν ἀδόμενον. φέρεται
δὲ ἐν τούτῳ τῷ γένει καὶ τὸ ἀποτρεπτικόν· ἐστὶ δὲ ποίημα
σπαστικὸν κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν χωρισμὸν ἀδόμενον. Plut.
moral. p. 1136 F: οὐκ ἠγνόει δέ, ὅτι πολλὰ Δῶρια παρθένεια
ἄλλα Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποιή-
ται. ἀλλὰ μὴν καὶ ἔτι προσόδια καὶ παιᾶνες καὶ μέντοι καὶ
ὅτι τραγικοὶ οἰκτοὶ ποτε ἐπὶ τοῦ Δωρίου τρόπου ἐμελωδήθησαν
κτλ. Cf. Etym. M. p. 777, 3 sqq. Marcksch. p. 243 sq.

Fragm. XIII. 2. ἅ καθαρὰν κιθάραν Bergk Poett. Lyrr.
p. 811; ἅ καθαρὰ καὶ ἐλευθέριος καλὰ σ. ἐχ. Emperius.

μουσικῆς. τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν· ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον· „τῷ — ἔχοισα“. Cf. IV, 4, 1: Ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι. τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμηλος, εἶναί τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλου νομίζεται μόνον τὰ ἔπη ταῦτα. — V, 19, 10 (2).

INCERTORUM CARMINUM FRAGMENTA.

14.

Apollodor. III, 8, 2, 2: Εὐμηλος δὲ καὶ τινες ἕτεροι λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστῶ γενέσθαι.

15.

De Arcade Callistus filio Apollod. III, 9, 1, 1: Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου ἢ Μετανείρας τῆς Κρόκωνος, ὡς δὲ Εὐμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἐλατος καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο, τὸ δὲ πᾶν κράτος εἶχεν Ἐλατος.

Tzetz. ad Lycophr. 480: Ἀρκάς, ὁ Διὸς ἢ Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος θυγατρὸς, ὡς φησι Χάρων ὁ Λαμψακηνός, κυνηγῶν ἐνέτυχέ τι τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου ποταμοῦ ἐν τῇ δρυΐ, ἐν ἣ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν καὶ τὴν δρυὶν χώματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη, Χρυσοπέλεια τὴν κλῆσιν κατ' Εὐμηλον, συνελθοῦσα αὐτῷ

γεννᾷ Ἐλατον καὶ Ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀρκάδες, ὧς φησι Ἀπολλώνιος.

16.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐννέα κοῦραι.
Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (621 D) Sylb. 742 Pott.
Εὐμήλου γὰρ ποιήσαντος „Μνημοσύνης — κοῦραι“,
Σόλων τῆς ἐλεγείας ὧδε ἄρχεται „Μνημοσύνης καὶ
Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα“. Wilisch p. 5. 38 sq.

17.

Tzetz. ad. Hes. Opp. 1 p. 23 Gaisf. [25, 14 ed. Lips.]: Εὐμηλος μὲν¹⁾ ὁ Κορίνθιος τρεῖς φησιν εἶναι Μούσας θυγατέρας²⁾ Ἀπόλλωνος, Κηφισοῦν³⁾, Ἀπολλωνίδα⁴⁾, Βορυσθενίδα⁵⁾. Eadem habent Eudoc. p. 294, 14—16. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. IV p. 424. Excerpt. ap. Iriart. Catal. Bibl. Matr. p. 320. Cf. Ruhnk. ep. crit. p. 222 (Opp. II p. 609). Hermann. Opuscul. II p. 300. Wilisch p. 36.

18.

Laur. Lyd. de mens. IV, 48: Εὐμηλος δὲ ὁ Κορίνθιος τὸν Δία ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Λυδία τεχθῆναι βούλεται, καὶ μᾶλλον ἀληθεύει ὅσον ἐν ἱστορίᾳ· ἔτι γὰρ καὶ νῦν πρὸς τῷ δυτικῷ τῆς Σαρδιανῶν πόλεως μέρος ἐπ' ἀκρωρείας τοῦ Τμώλου τόπος ἐστίν, ὃς πάλαι μὲν Γοναὶ Διὸς Ἰετίου, νῦν δὲ παρατραπείσης τῷ χρόνῳ λέξεως Δευσίου προσαγορεύεται.

- 1) μὲν τοι cod. Hisp. 2) θυγατέρας om. cod. Hisp.
3) Ἰφισοῦν cod. Hisp. Κηφισοῦν cod. Par. ap. Ruhnk.
4) Ἀπολλωνίδα Gramm. ap. Cram. πολλωνίδα cod. Hisp.
5) Βορυσθενίδα Tzetz. ap. Gaisf. Κρυσθενίδα cod. Hisp.

CINAETHO.

Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναιθῶν ὁ Λακεδαιμόνιος*. Cf. Schol. ad Eur. Tro. 821. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 10 sq.

Hieron. Euseb. Chron. ad Olymp. IV, 2 (p. 81 Schoene): *Cinaethon Lacedaemonius poeta qui Telegoniam scripsit agnoscitur*.

Cinaethoni tribuuntur

1. *Ἔπη*¹⁾. Paus. II, 3, 9 (7): *Κιναιθῶν δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι*. Cf. fragm.

2. *Τηλεγονία*²⁾. Hieron. l. l.

3. *Ἡράκλεια*. Schol: ad Apoll. Rhod. I, 1357. V. infra. p. 212.

4. *Οἰδιποδία*. Supra, p. 8 sq.

5. *Ἰλιάς μικρά*. Supra, p. 38.

Cinaethonem a Cynaetho rhapsodo celeberrimo³⁾ non diversum fuisse censet Welcker Cycl. Ep. I p. 242 sqq. („Kinaethon und Kynaethōs sind derselbe Name etc.“) — Quam opinionem refellit Marcksch. p. 245 sqq.

1) *Γενεαλογίαι* substituit Marcksch. p. 248. 2) *Τηλεγονία* corruptum; *Θεογονία* vel *Γενεαλογίαι* ci. viri dd. — 3) Schol. ad Pind. Nem. II, 1: *Ὅμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοῦ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους, ὃ καὶ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἥδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὅμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβάλεῖν εἰς τὴν Ὅμηρον ποιήσιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσiais ἐρραψώδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὥς Ἰππόστρατός φησιν.*

ἙΠΩΝ FRAGMENTA.

1.

Paus. VIII, 53, 5 (2): Κιναιίδων δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν ὥς Ῥαδάμανθυς μὲν Ἥφαιστου, Ἥφαιστος δὲ εἶη Τάλω, Τάλων δὲ εἶναι Κρητὸς παῖδα. οἱ μὲν δὴ Ἑλλήνων λόγοι διάφοροι τὰ πλέονα καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τοῖς γένεσιν εἰσι.

2.

Paus. II, 3, 9 (7): Κιναιίδων δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ἐγενεαλόγησε γὰρ καὶ οὗτος ἔπεσι, Μῆδειον¹⁾ καὶ θυγατέρα Ἐριῶπιν Ἰάσονι εἶπεν ἐκ Μηδεΐας γενέσθαι· πέρα δὲ ἐς τοὺς παῖδας οὐδὲ τούτῳ πεποιημένα ἐστίν.

3.

Schol. Ven. A ad. Hom. Il. Γ, 175: Ἑλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Ἀρίαιθος παῖδα Μαράφιον ὥς δὲ Κιναιίδων, Νικόστρατον.

4.

Paus. II, 18, 6 (5): Ὀρέστου δὲ ἀποθανόντος ἔσχε Τιταμενὸς τὴν ἀρχὴν Ἑρμιόνης τῆς Μενελάου καὶ Ὀρέστου παῖς. τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πενθίλον Κιναιίδων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἥριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν. Cf. Strab. IX p. 402. XIII p. 582.

5.

Paus. IV, 2, 1: Πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθέλησας οἱ τινες παῖδες Πολυκάονι ἐγένοντο ἐκ Μεσ-

1) Μῆδον Siebelis.

σήνης, ἐπελεξάμην τάς τε Ῥοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια, πρὸς δὲ αὐτοῖς ὁπόσα Κιναίδων καὶ Ῥάσιος ἐγενεαλόγησαν. οὐ μὲν ἔς γε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον.

CARMEN NAUPACTIUM.

Paus. X, 38, 11 (6): Τὰ δὲ ἔπη τὰ Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων ἀνδρὶ ἐσποιοῦσιν οἱ πολλοὶ Μιλησίῳ· Χάρων δὲ ὁ Πύθειά φησιν αὐτὰ ποιῆσαι Ναυπάκτιον Καρκίνον. ἐπόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Λαμψακηνοῦ δόξῃ· τίνα γὰρ καὶ λόγον ἔχοι ἂν ἔπεσιν ἀνδρὸς Μιλησίου πεποιημένοις ἐς γυναικας τεθῆναι σφισιν ὄνομα Ναυπάκτια; Cf. II, 3, 9 (7): Ῥεπη δὲ ἔστιν ἐν Ῥελλησι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα. IV, 2, 1: Τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια.

Verum nomen est apud Pausaniam; alii Ναυπακτικὰ formam habent, cf. fragm. 1—9. 11. 12.

De carminis argumento disputavit Marcksch. p. 255 sq. „Quamvis accuratiore cognitione careamus, hoc pro certo poni videtur posse, in quo omnes nunc consentiunt, hoc carmine celebratas fuisse illustres in fabulis feminas una cum eorum prosapiis, ut Heynius dicit Nec tamen intra genealogiarum tenuitatem poetam se continuisse, sed satis copiose de heroum rebus gestis exposuisse ex iis concludi potest, quae scholiasta ad Apollonium de Argonautarum expeditione ex hoc carmine affert.“

1.

Τὴν δὲ μέθ' ὀπλοτάτην Ῥεριώπην ἐξονόμαζεν,
Ῥαλιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ῥάδητος καλέεσκεν.

Schol. Vict. ad Hom. II. O, 336: Ὅμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἑριώπην μητέρα Αἰαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν εὐ¹⁾ καὶ Μνασέας ἐν ἡ' Ἀλκιμάχην· ὁ δὲ τῶν Ναυπακτικῶν ποιητῆς διώνυμον αὐτὴν φησι· „τὴν — καλέεσκεν“. Eadem e cod. Townl. protulit Cram. Anecd. Par. III p. 286.

2.

Ἄλλ' ὁ μὲν οὖν ἐπὶ θινὶ θαλάσσης εὐρυπόροιο οἰκία ναιετάασκε πολύρρην, πουλυβοώτης.

Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 15 [II p. 922 Lentz.²⁾]: Ἐν συνθέσει πολύρρην παρὰ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσαντι· „ἄλλ' — πουλυβοώτης“.

3.

Apoll. Rhod. II, 298 sq.: Ἀρπυιαί τ' Ἰρίς τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν | κενθμῶνα Κρήτης Μινωίδος. Ubi Schol.: κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. τοῦτο δὲ φησι καὶ Νεοπτόλεμος. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας καὶ Φερεκύδης ἐν ε' φασίν³⁾ εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

4.

Apoll. Rhod. III, 242: τὸν μὲν (Ἄψυρτον) Κανασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια. Ubi Schol.: Ὁ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς Εὐρυλύτην⁴⁾ αὐτὴν λέγει.

1) Sic Vict.; ἐνεω cod. Townl. Legendum videtur ἐν ε' (i. e. ἐν πέμπτῳ).

Fragm. II. 1. ἐπὶ θινὶ] ἐπινευσι cod. ἀπάνευθε Lobeck paralipp. gr. gr. p. 71, qui praeterea οὐκ pro οὖν; — ἐπὶ θινὶ Cramer. Koechly coni. ep. p. 14. — 2. οἰκίαν cod., corr. Dind.

2) Cf. I p. 17. 3) Νεοπτ. — φασίν] Legebatur Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ν. ποιήσας καὶ Φ. — φησίν. Corr. Keil. —

4) Ἐριεύγη Cod. Par., male. Cf. fragm. 7.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 521: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τούτους φησὶ προαιρεῖσθαι ξεῦξαι τοὺς βόας. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας¹⁾ πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς.

6.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 523 ἀλλά τιν' οἶω μητρὸς ἐμῆς] δύναται, φησιν, ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ πεῖσαι τὴν Μήδειαν συνεργῆσαι τὸν ἄθλον. ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἰδμων ἀναστὰς Ἰάσωνα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἄθλον.²⁾

7. 8.

Δὴ τότε ἄρ' Αἰήτη πόθον ἐμβαλε δὴ Ἀφροδίτῃ
Εὐρυλύτης φιλότῃ μιγήμεναι ἥς ἀλόχοιο,
κηδομένη φρεσὶν ἥσιν ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἰκόνδε σὺν ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.

Φευγέμεν ἐκ μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 59: παρὰ δὲ τῷ τὰ
Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προ-
αίρεσιν ἐξιούσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφέστιος ἀνακαλου-
μένη³⁾. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται κατ' ἐπιβουλήν ἐνστάντος
τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ⁴⁾ προτραπο-
μένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναι-

1) ποιήσας e Cod. Par. addidi. — 2) Cod. Par. ad v. 515—522: Ἐτι δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Ἀργον φησὶν ἐμποδίσαι τοὺς ἥρωας ὑποστῆναι βουλομένους τὸν ἀγῶνα· ἐν δὲ τοῖς N. κτλ. — 3) ἐφέστιος ἀνακαλουμένη] Sic Keil. ἐφ' ἐστίαν καλουμένη Cod. Laur., ἐφ' ἐστίασιν καλουμένη Marcksch. — 4) Lacunae signa pos. Keil.

κὸς συνουσίαν Ἰδμονος ὑποθεμένου τοῖς Ἀργοναύταις ἀποδιδράσκειν, καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ.

Id. ad IV, 86: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος φησι νυκτὸς πεφευγέναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποικηκὼς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων¹⁾ καὶ κοιμωμένων διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπρῆσαι „δὴ τότε — ἐτάροισιν“. ὁ δὲ Ἰδμων συνῆκε τὸ γεγονὸς καὶ φησι „φευγέμεναι — μέλαιναν“. τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοφορίαν ἀκούσασαν²⁾ ἀναστᾶσαν συνεξορμῆσαι. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδωρος ταῦτα.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 87: Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πεποίηκεν ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσονι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσιν αὐτὴν τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν κατὰ τὸν αὐτοῦ οἶκον κείμενον τοῦ Αἰήτου.

10.

Paus. II, 3, 9 (7): Ἐπεὶ δὲ ἔστιν ἐν Ἑλλήσι Ναυπάκτια ὀνομαζόμενα· πεποιήται δὲ ἐν αὐτοῖς Ἰάσωνα ἐξ Ἰωλκοῦ μετὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐς Κόρκυραν μετοικῆσαι, καὶ οἱ Μέρμερον μὲν τὸν πρεσβύτερον

1) τῶν Κόλχων] τῶν Ἀργοναυτῶν ci. Keil. — 2) ποδοφορίην αἰούσα poetam dixisse suspicatur Schaefer.

*Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
 Ὀλός τ' Εὐρύβατος τε, δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.*
 Suid v. *Εὐρύβατος* [1, 2 p. 645 Bernh.] *Διότιμος*
Ἡρακλέους ἄθλοις „*Κέρκωπες — ἄνδρες*“. Eosdem
 versus affert Mich. Apost. IX, 33 (= VIII, 12 Leutsch);
 v. 3 laudat Schol. Vind. ad Lucian. Alex. 4 (Vol. IV
 p. 139 Jacobitz). Cf. supra p. 69 sq. Lobeck. Aglaoph.
 p. 1297. Osann Symb. I p. 302 sqq.

PHAEDIMUS.¹⁾

Δουράτεον σκύφος εὐρὺ μελιζώροιο ποτοῖο.
 Athen. IX p. 498 F: *Φαίδιμός τε ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας*
„δουράτεον — πότοιο“.

PISINUS.

Multi scriptores graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI
 p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera expila-
 verunt: *αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὥς ἴδια*
ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πείσανδρος Καμικρὺς Πισίνου
τοῦ Λινδίου τὴν Ἡράκλειαν. Cf. Welck. Cycl. ep. I
 p. 311, 17. Lobeck Aglaoph. p. 310.

p. 24. — 3. *σύλλοι τε τρίβαλλοί τε δύο κτλ.* Schol. ad Luc. —
Σίλλος (pro Ὀλος) veram lect. esse statuit Osann Symb. I, 302.
 Cf. Meinek. l. l. — *βαρυδαίμονε ἄνδρε* Apost.

1) Cf. Steph. Byz. v. *Βισάνθη*. *Φαίδιμος ἐλεγείων ποιη-*
τῆς Βισανθηνῆς ἢ Ἀμαστριανῆς ἢ Κρωμνίτης.

INCERTI POETAE FRAGMENTUM.

Φολλίς δ' ἀπέλαμπε φαεινὴ

ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τότε δ' ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.
Schol. ad Nicand. Ther. 257 p. 66 Schneid.: Τὸ δὲ
ἐμπερὲς ὅμοιον τῷ ἐν τῇ 'Ηρακλείᾳ' „φολλίς —
χαλκοῦ“. Panyasidis hos versus esse suspicatur Meineke
Diss. Acad. Berol. a. 1832 p. 105.

MINYAS.

Minyadis auctor victoriam, quam Hercules de Minyis
reportavit, Orehomenique expugnationem narravit. Cf.
Welck. Cycl. ep. I p. 253 sqq. — Paus. IV, 33, 7:
Πρόδικος δὲ Φωκαεύς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μι-
νυάδα ἔπη κτλ. Philodem. de pietate p. 7 Gomp.:
ὁ τὴν Μινυάδα γράψας cf. fr. 6.

1.

Ἐνθ' ἦτοι νέα μὲν νεκνάμβατον, ἣν ὁ γεραῖος
πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἐνδοθεν ὄρμου.
Paus. X, 28, 2 (1): Ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος
οἱ δοκεῖν ποιήσει Μινυάδι· ἔστι γὰρ δὴ ἐν τῇ
Μινυάδι ἐς Θησέα ἔχοντα καὶ Πειρίθουν· „ἐνθ' —
ὄρμου“. ἐπὶ τούτῳ οὖν καὶ Πολύγνωτος γέροντα
ἔγραψεν ἥδη τῇ ἡλικίᾳ τὸν Χάρωνα. Cf. Welck. l. l.
p. 258 sq.

2.

Paus. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσις ἡ ἐς
Ὀυσσέα καὶ ἡ Μινυάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι,

*Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
 Ὀλός τ' Εὐρύβατος τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.*
 Suid v. *Εὐρύβατος* [1, 2 p: 645 Bernh.] *Διότιμος*
Ἡρακλέους ἄθλοις „*Κέρκωπες — ἄνδρες*“. Eosdem
 versus affert Mich. Apost. IX, 33 (= VIII, 12 Leutsch);
 v. 3 laudat Schol. Vind. ad Lucian. Alex. 4 (Vol. IV
 p. 139 Jacobitz). Cf. supra p. 69 sq. Lobeck. Aglaoph.
 p. 1297. Osann Symb. I p. 302 sqq.

 PHAEDIMUS.¹⁾

Δουράτεον σκύφος εὐρὺ μελιζώροιο ποτοῖο.
 Athen. IX p. 498 F: *Φαίδιμός τε ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας*
„δουράτεον — πότοιο“.

 PISINUS.

Multi scriptores graeci, teste Clem. Alex. Strom. VI
 p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. aliorum opera expila-
 verunt: *αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι, ὥς ἴδια*
ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου
τοῦ Λινδίου τὴν Ἡράκλειαν. Cf. Welck. Cycl. ep. I
 p. 311, 17. Lobeck Aglaoph. p. 310.

p. 24. — 3. *σύλλοι τε τρίβαλλοί τε δύο κτλ.* Schol. ad Luc. —
Σύλλος (pro Ὀλος) veram lect. esse statuit Osann Symb. I, 302.
 Cf. Meinek. l. l. — *βαρυδαίμονε ἄνδρε* Apost.

1) Cf. Steph. Byz. v. *Βισάνθη*. *Φαίδιμος ἐλεγείων ποιη-*
τῆς Βισανθηνῆς ἢ Ἀμαστριανῆς ἢ Κρωμνίτης.

INCERTI POETAE FRAGMENTUM.

Φολλίς δ' ἀπέλαμπε φαεινὴ

ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τότε δ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.
Schol. ad Nicand. Ther. 257 p. 66 Schneid.: Τὸ δὲ
ἐμφερὲς ὁμοιον τῷ ἐν τῇ 'Ηρακλείᾳ' „φολλίς —
χαλκοῦ“. Panyasidis hos versus esse suspicatur Meineke
Diss. Acad. Berol. a. 1832 p. 105.

MINYAS.

Minyadis auctor victoriam, quam Hercules de Minyis
reportavit, Orchomenique expugnationem narravit. Cf.
Welck. Cycl. ep. I p. 253 sqq. — Paus. IV, 33, 7:
Πρόδικος δὲ Φωκαεὺς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μι-
ννάδα ἔπη κτλ. Philodem. de pietate p. 7 Gomp.:
ὁ τὴν Μιννάδα γράψας cf. fr. 6.

1.

Ἐνθ' ἦτοι νέα μὲν νεκνάμβατον, ἣν ὁ γεραῖος
πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἐνδοθεν ὄρμου.
Paus. X, 28, 2 (1): Ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος
έμοι δοκεῖν ποιήσει Μιννάδι· ἔστι γὰρ δὴ ἐν τῇ
Μιννάδι ἐς Θησέα ἔχοντα καὶ Πειρίθουν· „ἐνθ' —
ὄρμου“. ἐπὶ τούτῳ οὖν καὶ Πολύγνωτος γέροντα
ἔγραψεν ἥδη τῇ ἡλικίᾳ τὸν Χάρωνα. Cf. Welck. l. l.
p. 258 sq.

2.

Paus. X, 28, 7 (4): Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσις ἡ ἐς
Ὀδυσσέα καὶ ἡ Μιννάς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι,

μνήμη γὰρ ἐν ταύταις καὶ Ἄιδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν, ἴσασιν οὐδένα Εὐρύνομον δαίμονα. Cf. Welck. p. 255.

3.

Paus. IX, 5, 8 sq. (4): Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐν Ἄιδου δίκην δίδωσιν Ἀμφίων ὧν ἐς Λητὼ καὶ τοὺς παῖδας καὶ αὐτὸς¹⁾ ἀπέρριψε· κατὰ δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀμφίονος ἐστι ποιήσεως Μινυάδος, ἔχει δὲ ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὸν Θοῤ᾽α Θάμυριν. Cf. Welck. p. 258.

4.

Paus. IV, 33, 7: Πρόδικος δὲ Φωκαεύς, εἰ δὴ τούτου τὰ ἐς τὴν Μινυάδα ἔπη, προσκεῖσθαι φησι Θαμύριδι ἐν Ἄιδου δίκην τοῦ ἐς τὰς Μούσας ἀνχήματος.

5.

Paus. X, 31, 3 (2): Ἐς δὲ τοῦ Μελεάγρου τὴν τελευταίαν Ὀμήρῳ μὲν ἐστὶν εἰρημένα ὡς ἡ Ἐρινὺς καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαίας καὶ ἀποθάνοι κατὰ ταύτην ὁ Μελέαγρος τὴν αἰτίαν· αἱ δὲ Ἥοιαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὠμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

6.

Philodem. περὶ εὐς. p. 7 Gomp.: Φερεκύνδ[ης κα]τατοξευθέ[ντα τε]λευτήσασ[αι] φη[σιν], Ὡρίωνα δὲ²⁾

1) καὶ αὐτός] Fort. αὐτῆς. 2) Ὀμηρος suppl. Gomperz; cf. Od. 1, 572 sqq.

λέγει καὶ ὁ τῇ[ν Μι]ννάδα γράψ[ας]
 τ]ὸν Ἡρακλέα [τ]ετελευτη-
 [κέν]αί φησί.

THESEIDES.

Aristot. Poet. c. 8 [p. 1451^a 16]: Μῦθος δ' ἐστὶν εἰς, οὐχ ὥσπερ τινὲς οἴονται, ἐὰν περὶ ἓνα ἢ πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ γένει συμβαίνει, ἐξ ὧν ἐνίων οὐδέν ἐστιν ἐν· οὕτω δὲ καὶ πράξεις ἐνὸς πολλάί εἰσιν, ἐξ ὧν μία οὐδεμία γίνεται πράξις. διὸ πάντες εἰκόασιν ἀμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλίδα καὶ Θησηίδα καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήκασιν· οἴονται γὰρ ἐπεὶ εἰς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσήκειν.

Plut. Thes. 28: Ἦν γὰρ ὁ τῆς Θησηίδος ποιη-
 τῆς Ἀμαζόνων ἐπανάστασιν γέγραφε, Θησεῖ γαμοῦντι
 Φαίδραν τῆς Ἀντιόπης ἐπιτιθεμένης καὶ τῶν μετ'
 αὐτῆς Ἀμαζόνων ἀμυνομένων καὶ κτείνοντος αὐτὰς
 Ἡρακλέους, περιφανῶς ἔοικε μῦθῳ καὶ πλάσματι.

Schol. ad Pind. Ol. III, 52 χρυσόκερων ἔλαφον]
 θήλειαν δὲ εἶπε καὶ χρυσόκερων ἀπὸ ἱστορίας¹). ὁ
 γὰρ Θησηίδα γράψας τοιαύτην αὐτὴν λέγει καὶ
 Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης.

Schol. ad Pind. Ol. X (XI), 83 p. 253 Boeckh.
 Ἀριστόδημος δέ φησι Σῆμον δέ τινα νῦν
 νενικηκέναι ἄρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θη-

1) [ἱστορίας] Vulgo Ἰστρίας; corr. Schubart in Ephem. litt.
 Hal. a. 1840. Vol. I p. 526.

σηίδα ποιήσας ἐν τινι λαμβείῳ οὕτῳ· „τρέψας δὲ πᾶλους, ὥς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, | ὃς πρῶτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ“.

THESPROTIS.

Paus. VIII, 12, 5 (3): Ἐπὶ δὲ ὁδοῖς ταῖς κατειλεγμέναις δύο ἐς Ὀρχομενὸν εἰσιν ἄλλαι, καὶ τῇ μὲν ἐστὶ καλούμενον Λάδα στάδιον καὶ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ γῆς χῶμα ὑψηλόν· Πηνελόπης δὲ εἶναι τάφον φασίν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὴν ποιήσει τῇ Θεσπρωτίδι ὀνομαζομένῃ. Ἐν ταύτῃ μὲν γέ ἐστι τῇ ποιήσει ἐπανήκοντι ἐκ Τροίας Ὀδυσσεὺς τεκεῖν τὴν Πηνελόπην Πτολιπόρθην παῖδα. Cf. Welck. Cycl. ep. I (1835) p. 312.

MUSAEUS.

Suid. v. Μουσαῖος (II, 1 p. 890 Bernh.): Ἐλευσίνιος, ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Ἀντιφῆμου (τοῦ Ἐυφῆμου, τοῦ Ἐκφάντου, τοῦ Κερκυῶνος, ὃν κατεπολέμησεν ὁ Θησεύς) καὶ Ἑλένης γυναικὸς· ἐποποιός, μαθητὴς Ὀρφείως, μᾶλλον δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὸν δεύτερον Κέκροπα, καὶ ἔγραψεν Ὑποθήκας Εὐμόλπῳ τῷ υἱῷ, ἔπη δ. καὶ ἄλλα πλεῖστα. Eudoc. p. 303.

Paus. X, 5, 6 (3): Μουσαίῳ δὲ τῷ Ἀντιφῆμου προσποιοῦσι τὰ ἔπη. Cf. X, 12, 11 (5). Schol. ad Soph. Oed. Col. 1051. Orph. Argon. 306 (310).

Diog. Laert. I. prooem. § 3: Ἴδού γοῦν παρὰ μὲν

*Ἀθηναίοις γέγονε Μουσαῖος καὶ τὸν μὲν Εὐρόλ-
που παῖδά φασι.* Philoch. in Schol. ad Ar. Ran. 1033.
Hieron. ad Euseb. Chron. p. 88 Scal. 47 Schoen.

Serv. ad Verg. Aen. VI, 667: Eum alii Lunae (Lini) filium, alii Orphei volunt, cuius eum constat fuisse discipulum. Cf. Paus. X, 7, 2. Diod. IV, 24. Tatian. or. ad Gr. 41 § 62 p. 158 Otto. [Euseb. Praep. Ev. X, 11 p. 495 D.]

Plat. Republ. II p. 364 E: *Βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφείως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασι.* Ps.-Orph. ap. Clem. Alex. Protr. p. 21 sq. (48 C) Sylb. 63 Pott.: [cf. Justin. Mart. de monarchia Dei p. 82]: *σὺ δ' ἄκουε, φαεσφόρου ἔκγονε μήνης | Μουσαί'.* Procl. in Plat. Tim. p. 34 E [Bas. 1534]. 79 Schneid. *Εἰτε οὖν Γῆς υἱὸν τὸν Τιτυόν, εἰτε Ἑλλίου τὸν Φαέθοντα λέγοιεν, εἰτε Σελήνης τὸν Μουσαίου εἰτε ἄλλου τινὸς οἱ μυθοπλαστοί.* Cf. p. 51 B (117 Schneid.): *Ἐπείπερ καὶ ἀπὸ Μουσαίου τοῦ Σεληνιακοῦ τὸ γένος τοῖς ἐν Ἐλευσίνι τῶν μυστηρίων ἡγουμένοις,* et p. 326 C. Philochor. ap. Schol. ad Aristoph. Rom. 1033. Hermesianax ap. Athen. XIII p. 597 C.

Aristot. Mirab. Auscult. 131 [p. 843^b 1]: *Φασὶν οἰκοδομούντων Ἀθηναίων τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς ἐν Ἐλευσίνι περιεχομένην στήλην πέτραις εὐρεθῆναι χαλκῇν, ἐφ' ἧς ἐπεγέγραπτο „Δηιόπης τόδε σῆμα“, ἣν οἱ μὲν λέγουσι Μουσαίου εἶναι γυναικα, τινὲς δὲ Τριπτολέμου μητέρα γενέσθαι.* Hermesianax ap. Athen. l. l.: *Οὐ μὲν οὐδ' υἱὸς Μήνης ἀγέραςτον ἔθηκε | Μουσαῖος χαρίτων ἥρανος Ἀντιόπην, | ἧ τε πολὺν*

μύσθησιν Ἐλευσίνος παρὰ πέξαν | εὐασμὸν κρυφίων
ἐξεφόρει λογίων, | Ῥάριον ὀργειῶνι νόμῳ διαποιπνύ-
ουσα | Δήμητρι· γνωτὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἶδῃ.

Diog. Laert. prooem. § 3: Τοῦτον (sc. τὸν Μου-
σαῖον) τελευτῆσαι Φαληροῖ, καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφθαι
τόδε τὸ ἐλεγείον· Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαλη-
ρικὸν οὐδας, | Μουσαῖον φθίμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε
τάφῳ.

Paus. I, 25, 8 (6): Ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου
τοῦ ἀρχαίου τὸ Μουσεῖον, ἀπαντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως
λόφος, ἐνθα Μουσαῖον ἄδειν καὶ ἀποθανόντα γήρα
ταφῆναι λέγουσιν.

Musaeo tribuuntur¹⁾

1. Ἀκέσεις νόσων. Aristoph. Ran. 1033.
Eustath. ad Il. prooem. p. 4 Rom. 3 Bas. — Cf. Passow
p. 44 sq.

2. Εὐμολπία. Paus. X, 5, 6 (3). Suid. v.
Μουσαῖος (supra p. 218). — Passow p. 49—51.

3. Θεογονία. Diog. Laert. prooem. § 3 (infra
p. 229). — [Pompon. Sab. ad Verg. Aen. VI, 667.] —
Passow p. 47 sq.

4. Περὶ Θεσπρωτῶν. Clem. Alex. Strom. VI
p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. (cf. supra p. 58.) —
Passow p. 56 sq.

1) Plato Rep. II p. 364 E: βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται
Μουσαῖον καὶ Ὅρφεως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς
φασι, ubi Schol. [p. 150 Ruhnke. 398 Bekk.]: βίβλων] περὶ
ἐπιδῶν καὶ καταδέσμων καὶ καθαρσίων καὶ μελιγμάτων καὶ
τῶν ὁμοίων. Cf. Pausan. I, 22, 7: Ἔστιν οὐδὲν Μουσαῖον
βεβαίως ὅτι μὴ μόνον ἐς Δήμητρα ὕμνος Λυκομίδαις.

5. *Καθαροί*. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033.

Passow p. 41—43.

6. *Κρατήρ*. Serr. ad Verg. Aen. VI. 667. —

Passow p. 51 sq.

7. *Παραλύσεις*. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033.

— Passow p. 43 sq.

8. *Σφαίρα*. Ding. Latr. I. p. 300. § 3. —

Passow p. 45—47.

9. *Τελεταί*. Plat. Rep. I. p. 354 E. cf. Protag.

cap. 8 p. 316 D., ubi τελεταί τε καὶ χρησμοδίαi afferuntur. Schol. ad Aristoph. Ran. 1033. Cf. Diod. IV. 24 extr. Paus. X, 7, 2. Chalcid. comm. in Plat. Tim. p. 220 Meurs. 210 Mullach.: Simul exponit ea, quae Orpheus et Linus et Musaeus de divinis potestatibus vaticinati sunt. — Passow p. 39—41.

10. *Τιτανογραφία*. Schol. ad Apoll. Rhod. III.

1179. Eudoc. p. 248. — Passow p. 48 sq.

11. *ῥῥυνοί*. — 1) Hymnus in Bacchum. Aristid.

or. 4 p. 28 Iebb. 47 Dind. Τοῖς μὲν οὖν τελέουσ ῥῥυνοὺς τε καὶ λόγους περὶ Διονύσου Ὀρφεὶ καὶ Μουσαίῳ παρῶμεν. — Passow p. 55 sq. — 2) Hymnus in Cererem. Paus. IV, 1, 5 (4). I, 22, 7. — Passow p. 52—55.

12. *Χρησμοί*. Herodot. VII, 6. VIII, 96. Ari-

stoph. Ran. 1033. Plat. Il. II. cf. Apol. Socr. p. 41 A. Ion. p. 536 B. Strab. XVI p. 762. Philostr. Heroic. cap. 19 p. 693 Olear. 301 Kays. (Μουσαῖον δ' ἐν ᾧδαῖς

1) Cf. Oenom. ap. Euseb. Praep. Ev. V, 31 p. 226 C: Ὡς μὴ μᾶλλον τῆς Κρήτης σὺ καθαροῦ προσέδῃ, Ὀρφικὸς τις ἢ Ἐπιμενιδεὺς καθαροὺς φανταζόμενος.

χρησμών). — Cf. Paus. X, 9, 11 (5). 12, 11 (5).
Schol. ad Aristoph. Ran. 1033. — Passow p. 34—39. —

Paus. I, 14, 3 (2): Ἐπη δὲ ᾄδεται Μουσαίου
μὲν, εἰ δὲ Μουσαίου καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα
Ῥωκεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι. Cf. I, 22, 7: Ἐγὼ δὲ ἔπη
μὲν ἐπελεξάμην ἐν οἷς ἐστὶ πέτεσθαι Μουσαίου ὑπο
Βορέου δῶρον, δοκεῖν δέ μοι, πεποίηκεν αὐτὰ Ὀνο
μάκριτος, καὶ ἔστιν οὐδὲν Μουσαίου βεβαίως ὅτι μὴ
μόνον ἐς Δῆμητρα ὕμνος Λυκομίδαις.

De oraculorum auctore Clem. Alex. Strom. I p.
144 (332 D) Sylb. 397 Pott. Καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομέ
νους εἰς Μουσαίου χρησμούς Ὀνομακρίτου εἶναι λε
γουσι. Cf. Herodot. VII, 6. Tatian. or. ad Graec. 41
§ 62 p. 158 Otto.

Herodot. II, 53: Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὀμηρον ἡλικίην
τετρακοσίοις ἔτεσι δοκέω μεν πρεσβυτέρους γενέσθαι
..... οἱ δὲ πρότερον ποιητὰ λεγόμενοι τούτων τῶν
ἀνδρῶν γενέσθαι ὕστερον, ἔμοιγε δοκεῖν, ἐγένοντο.
Cf. Ioseph. c. Apion. I, 2.

Subsidia. Passow Musaeos. Lips. 1810. p. 3—88.
— Lobeck Aglaoph. p. 332 sqq. — Mullach de Mu
saeo (Fragmm. Philos. Graec. I [Par. 1860] p. 158—161).
— Eberhard De Pampho et Musaeo. Monast. 1864.

ΕΥΜΟΛΠΙΑ

I.

Αὐτίκα δὲ Χθονίῃ σφῶν δὴ πιστὸς γάρτο μῦθον.
 σὺν δέ τε Πύραων ἀφρίκτολος κίετοῦ Ἐννοσιγαίου.
 Paus. X, 5, 6 (3): Ἔστι δὲ ἐν Ἑλλάδι καίησις, ὄνομα
 μὲν τοῖς ἑκασὶν ἐστὶν Εὐμολπία. Μουσαίῳ δὲ τῷ
 Ἀντιοφῆμου προσκειοῦσι τὰ ἔκτῃ πεποιημένον οὖν
 ἐστὶν ἐν τούτοις Ποσειδῶνος ἐν κοινῷ καὶ Γῆς εἶναι
 τὸ μαντεῖον, καὶ τὴν μὲν χρᾶν αὐτὴν, Ποσειδῶνι δὲ
 ὑπηρετήν ἐς τὰ μαντεύματα εἶναι Πύραωνα καὶ
 οὕτως ἔχει τὰ ἔκτῃ „αὐτίκα — Ἐννοσιγαίου“.

HYMNUS IN CEREBEM.

2.

Paus. IV, 1, 5 (4): Πρῶτοι δ' οὖν βασιλεύουσιν
 ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ (sc. τῇ Μεσσήνῃ) Πολυκάων τε ὁ
 Λέλεγος καὶ Μεσσήνη γυνὴ τοῦ Πολυκάωνος. παρὰ
 ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομιζων τῶν μεγά-
 λων Θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσίνος ὁ Κελαίνου
 τοῦ Φλυοῦ. Φλυὸν δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖοι λέγουσι παῖδα
 εἶναι Γῆς· ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ ὕμνος Μουσαίου
 Λυκομίδαις ποιηθεὶς ἐς Δῆμητρα. Cf. I, 22, 7.

Fragm. I 1. Legebatur χθονίης. — Χθονίης edd. rec.;
 Χθονίη Mullach; χθονίοις Passow. — σφῶν Sylburg. — δῆ] Γῇ Passow.

MORBORUM CURATIONES.

3.

Plin. N. H. XXI, 20 § 145: Polio Musaeus et Hesiodus perungui iubent dignationis gloriaeque avidos. Cf. XXI, 7 § 44. XXV, 2 § 12. Theophr. Hist. Plant. IX, 23 St. (19, 2 Wimmer).

V. Hesiodi fragmm. 192. 193 (supra p. 160).

ORACULA.

4.

Herodot. VIII, 96: Τῶν δὲ ναυηγίων πολλὰ ὑπολαβὼν ἄνεμος ξέφυρος ἔφερε τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἡίονα τὴν καλεομένην Κωλιάδα. ὥστε ἀποπλησθῆναι τὸν χρησμὸν τὸν τε ἄλλον πάντα τὸν περὶ τῆς ναυμαχίης ταύτης εἰρημένον Βάκιδι καὶ Μουσαίῳ καὶ δὴ καὶ κτλ.

5.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίοισιν ἐπέρχεται ἄγριος ὄμβρος ἡγεμόνων κακότητι· παραιφασίη δέ τις ἔσται,
..... ἡμύσουσι πόλιν, τίσουσι δὲ ποινὴν.

Paus. X, 9, 11 (5): Τὴν δὲ πληγὴν Ἀθηναῖοι τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς οὐ μετὰ τοῦ δικαίου συμβῆναι σφισιν ὁμολογοῦσι· προδοθῆναι γὰρ ἐπὶ χρήμασιν ὑπὸ τῶν στρατηγησάντων, Τυδέα δὲ εἶναι καὶ Ἀδείμαντον οἱ

Fragm. V. 3. Locus corruptus. „Codices monstra producunt; in ἡτταλοῖς quo codd. plerique alludunt (ad ἡγαλῖς aliū), ἡττης invenit Bergkii conferens Syriani locum in Rhet. Gr. ed. Walz IV, 569“. Schubart in editione novissima Vol. II p. XXI sq. — Ἑλλάδος — πόλεις Mullach.

τα δῶρα ἐδέξαντο παρὰ Ἀνδάνθρον. καὶ ἐξ ἀπόδεξις
 τοῦ λόγου Σαρβύλης παρέχονται τῶν χειρῶν
 τα δὲ ἑτέρα ἐκ Μουσαίου χειρῶν περιμετρεῖται
 „καὶ — ποιήν”.

THEOGONIA

6.

Philodem. περὶ εἰσεβ. p. 61 Gompertz. ἐν δὲ τοῖς
 [ἀνα]φερομένοις εἰς [Μο]υσαίου γέγραπται [Τάρτ]αρον
 πρῶτον [τὴν Ν]ύκτα καὶ [. γεννῆσαι?]

7.

Pb.-Eratosth. Catast. 13 p. 11 Schaubach. Ἐσχημά-
 τισται δ' ἐν τούτῳ ἡ αἰξ καὶ οἱ ἔριφοι. Μουσαῖος
 γὰρ φησι Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Πέας
 Θέμιδι, Θέμιν δὲ Ἀμαλθεία δοῦναι τὸ βρέφος, τὴν
 δὲ ἔχουσαν αἶγα ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέναι Δία.¹⁾
 Eadem narrant Hygin. Astron. II, 13 p. 449 Stav. (48
 Bunte). Interpr. Germ. Arat. 157 sqq. p. 73 Breysig.
 Cf. Schol. Strozz., quod edidit Breysig p. 133 editionis suae.

8.

Schol. ad Pind. Ol. VII, 66: Ἐν τοῖς Μουσαίου
 Παλαμάων λέγεται πληῆσαι τοῦ Διὸς τὴν κεφαλὴν,
 ὅτε τὴν Ἀθηνᾶν ἐγέννα.

1) In codd. pergitur: τὴν δὲ αἶγα εἶναι Ἥλιον θυγατέρα,
 φοβεράν οὕτως κτλ. Haec ex alio fonte hausta esse videntur
 Koppiers Heyne alii; cf. Schol. Strozz. ad Germ. Arat. p. 133:
 Musaeus de capra hoc refert esse autem hanc capellam
 Solis filiam dicunt.

9.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1035: *Μουσαῖος ἱστορεῖ Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας μιγῆναι καὶ μιγέντα δοῦναι αὐτὴν τῷ Περσεῖ.* Cf. ad III, 467.

10.

• Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1: *Ἐν δὲ τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο ἱστοροῦνται γενέσεις Μουσῶν, πρεσβυτέρων μὲν μετὰ Κρόνου,¹⁾ νεωτέρων δὲ τῶν²⁾ ἐκ Διὸς καὶ Μνημοσύνης.*

11.

Paus. I, 14, 3 (2): *Ἐπὶ δὲ ἄδεται Μουσαίου μὲν, εἰ δὲ Μουσαίου καὶ ταῦτα, Τριπτόλεμον παῖδα Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς εἶναι.*

12.

Hygin. Astron. II, 21 p. 469 Stav. (62 Bunte). Pliades autem appellatae sunt, ut ait Musaeus, quod ex Atlante et Aethra³⁾ Oceani filia sint filiae XV procreatae, quarum V Hyades appellatas demonstrat, quod earum Hyas fuerit frater, a sororibus plurimum dilectus. Qui cum venans a leone esset interfectus, quinque, de quibus supra diximus, lamentationibus assiduis permotae, dicuntur interisse; quare eas, quod plurimum de eius morte laborarent, Hyadas appellatas. Reliquas autem decem sorores deliberasse de sororum morte et earum septem mortem sibi conscisse; quare quod plures idem senserint, Pliadas dictas.

Schol. ad Germ. Arat. 174 sqq. p. 75 Breysig. Musaeus ita refert: Hya ex Oceano procreavit filias duo-

1) πρεσβυτέρων — Κρόνου] τῶν τε πρότερον μετὰ τοῦ Κρ. γενομένων Schol. Par. 2) καὶ τῶν ὕστερον Par. 3) Aethra] Sic ed. Bunte, adnotans inter aethra, electra, plione et plutone fluctuare libros scriptos.

decim. Ex quibus quinque stellis figuratas Hyadas, septem autem Pliades. His unus fuit frater Hyas, quem omnes sorores dilexere. Quem in venatu alii ab leone, alii ab apro interfectum dicunt. Quae flentes eum obierunt, Pliades nuncupatas, alias Hyades. — Schol. Strozz. ad loc. p. 136 Breysig. Musaeus ita refert: Hya ex Atlante XII filias procreavit etc. E quibus V stellis figuratas Hyadas appellarunt, septem autem Pliadas. — Contra p. 150: Musaeus autem refert filias Atlantis fuisse VII.

Cf. Serv. ad Verg. Georg. I, 138. Scholl. Bernens. ad Verg. p. 857 Hagen.

Schol. ad Arat. Phaen. 172: οὐκ ἀνωνύμως, φησί, φέρονται αἱ Ῥάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ Ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν β' αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον τὴν δὲ νότιον, Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι γ', Ἀχαιοὺς δὲ δ', Μουσαῖος δὲ ε'¹), Ἰκπίας δὲ καὶ Φερεκύδης ζ'.

13.

Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 47 Gomperz²) ἐστὶ τέτταρας ἔχων ὀφθαλμούς· Μουσαῖος δὲ τὸν³) φησὶ τέτταρας Αἰθι[οπ]ας καὶ βασιλεῖς [Μερ]όπων (?) ἐκ Κελαι[νο]ῦς γεννηῖσθαι τῆς [Ἀτ]λαντος.

14.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1377: περὶ τῶν διατρεχόντων ἀστέρων καὶ ῥαδίως ἀφανιζομένων τὸν λόγον ποιεῖται, οἱ τῇ τῆς ὀξύτητος φορᾷ παραπλήσιόν τι ἔχουσιν ὑποβούλημα. ὁ κλὸν δὲ λέγει τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα παρασυρόμενον αὐτῷ φέγγος. τὰς δὲ τοιαύ-

1) Μουσαῖος δὲ ε'¹) Haec in editt. nostris desunt. Supplevi e codd. Marc. 476 et Laur. XXVIII. 37. — 2) Exciderunt nonnulla. — 3) αὐτὸν suppl. Gomperz.

τας φαντασίας ὁ Μουσαῖος ἀναφερομένης φησὶν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αἰθέρα ἀποσβέννυσθαι. τοὺς δὲ ὑπὸ Μουσαίου ἀστέρας εἰρημένους Ἀπολλώνιος πιθανῶς μαρμαρυγὰς εἰρηκε.

15.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 156: Ἡ δὲ ἄρκευθος δένδρον τι ἀκανθῶδες Ἀπόλλωνος ἰδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων. Fragmentum hoc ad Theogoniam retulit Passow.

16.

Harpocrat. v. *Μελίτη*· κεκληῖσθαι δέ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν γ' ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Cf. Phot. v.

TITANOGRAPHIA (TITANOMACHIA).

17.

Lactant. Instit. Div. I, 21: Huius capellae (sc. Amaltheae) corio usum esse pro scuto Iovem contra Titanas dimicantem Musaeus auctor est, unde a poetis αἰγίοχος nominatur. Cf. Schol. ad Arat. 156.

18.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 1179: Ἐν δὲ τῇ γ' τῆς Μουσαίου¹⁾ Τιτανογραφίας²⁾ λέγεται ὡς Κάδμος

1) τῆς Μουσαίου] Μουσαῖος cod. Laur.; correxi cod. Flor. ope (cf. Keil in praefat. ad Scholl. p. 301). 2) τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων περὶ Τιτανομαχίας maluit Passow p. 73.

ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο προκαθηγουμένης αὐτῇ
τῆς βοός. Quae exscripsit Endoc. p. 248.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

19.

Diog. Laert. prooem. § 3: Καὶ τὸν μὲν (Μουσαῖον)
.... φάναι τε ἐξ ἑνὸς τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς ταὐτὸν
ἀναλύεσθαι. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 80 Gomperz.

20.

Plato Rep. II. postquam versus Hesiodi (Opp. 233
sq.) et Homeri (Od. τ 109. 111—113) laudavit, p. 363
C. sic pergit: Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τὰ-
γαθὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασιν τοῖς δι-
καίοις· εἰς Ἄιδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ καὶ κατα-
κλίναντες καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες
ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἥδη
διάγειν μεθύοντας, ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς
μισθὸν μέθην αἰώνιον.

21.

Ὅς τρία μὲν τίκτει, δύο δ' ἐκλέπει, ἓν δ' ἀλεγίζει.
Aristot. Hist. Anim. VI, 6 p. 563^a 17: Ὁ δ' αἰτὸς ᾧ
μὲν τίκτει τρία, ἐκλέπει δὲ τούτων τὰ δύο, ὥσπερ
ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς Μουσαίου λεγομένοις ἔπεσιν· „ὅς —
ἀλεγίζει“. — Eundem versum affert Plut. Mar. 36.

22.

Βροτοῖς ἡδιστον αἰείδειν.

Fragm. XXII. [Ἄλλ' ὀλιγοχρονίοισι] βροτ. propos. Mullach.

Aristot. Polit. VIII, 5 p. 1339^b 21: φησὶ γοῦν καὶ Μουσαῖος εἶναι „βροτοῖς — ἀείδειν“.

23.

Ἡδὺν δὲ καὶ τὸ πνυθέσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἐννεῖμαν ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές.
Clem. Alex. Strom. VI p. 266 sq. (628 D) Sylb. 751 Pott. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ „ἡδὺν — ἐναργές“, καὶ τὰ ἐξῆς παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

24. 25.

Ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ἐστίν.

Ὡς δ' αὖτως καὶ φύλλα φύει ξείδωρος ἄρουρα,
ἄλλα μὲν ἐν μελίησιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει·
ὥς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεὴ καὶ φύλλον ἐλίσσει.
Clem. Alex. Strom. VI. p. 264 (618 D) Sylb. 738 Pott. Γράψαντός τε Μουσαίου· „ὥς — ἐστίν“, Ὅμηρος λέγει· μήτι τοι δρυτόμος περιγίγνεται ἢ βίηφι (Il. Ψ 315). — Πάλιν τοῦ Μουσαίου ποιήσαντος „ὥς — ἐλίσσει“, Ὅμηρος μεταγράφει· φύλλα — ἀπολήγει (Il. Z 147—149).

EPIMENIDES.

Suid. v. Ἐπιμενίδης [I, 2 p. 434 Bernh.], Φαίστου, ἡ Δοσιάδου, ἡ Ἀγιάσαρχου υἱός, καὶ μητρὸς Βλάστας, Κρής ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καιρόν, καὶ πάλιν εἰσῆει ἐν τῷ σώματι.

τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων τὸ δέσμα εἰρη-
σθαι γράμμασι κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐκίτης λ' Ὀλυμ-
πιάδος, ὥς προτερεῦειν καὶ τῶν ξ' κληθέντων σοφῶν.
ἢ καὶ ἐκ' αὐτῶν γενέσθαι. ἐκάθηρε γοῦν τὰς Ἀθη-
νας τοῦ Κυλωνείου ἄγοις κατὰ τὴν μδ' Ὀλυμπιάδα.
γρηαιὸς ὢν. ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, καὶ καταλογί-
δην μυστήριά τινα καὶ καθαροὺς καὶ ἄλλα αἰνιγμα-
τώδη. πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης.
μεμφόμενος τῆς πόλεως κάθαρσιν. οὗτος ἔζησεν ρν'
ἔτη, τὰ δὲ ξ' ἐκαθεύδῃσεν. καὶ παροιμία, τὸ Ἐπιμε-
νίδειον δέσμα, ἐκὶ τῶν ἀποθέτων.

Paus. I, 14, 4 (3): Ἐπιμενίδης Κνωσῖος, ὃν ἐλ-
θόντα ἐς ἀγρὸν κοιμᾶσθαι λέγουσιν ἐσελθόντα ἐς
σπήλαιον· ὁ δὲ ὕπνος οὐ πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν
πρὶν ἢ οἱ τεσσαρακοστὸν ἔτος γενέσθαι καθεύδοντι,
καὶ ὕστερον ἔπη τε ἐποίει καὶ πόλεις ἐκάθηρεν ἄλλας
τε καὶ τὴν Ἀθηναίων.

Cf. Diog. Laert. I, 10. Plut. Sol. cap. 12. Eudoc.
p. 150. Apollon. Hist. Mirab. 1 p. 102 Xyland. [43
Keller]. Alciph. III, 38. Clem. Alex. Strom. VI p.
268 (631 B) Sylb. 755 Pott. Schol. ad Clem. Alex.
Protr. II, 26 p. 22 Pott. (Vol. IV p. 103 Klotz): Ἐπι-
μενίδης οὗτος Κρής μὲν ἦν τὸ γένος, ἱερεὺς Διὸς
καὶ Πέας, καὶ καθαίρειν ἐπαγγελλόμενος παντὸς οὔτι-
νοσοῦν βλαπτικοῦ, εἴτε περὶ σῶμα εἴτε περὶ ψυχὴν,
τελευταῖς τισί, κατ' αὐτὸν εἰπεῖν· οὗτος καὶ ὕβριν καὶ
ἀναίδειαν ὑπέλαβεν εἶναι θεοῦς, καὶ νεῶς καὶ βωμοὺς
αὐταῖς ἰδρῦσατο καὶ Ἀθήνησι θύειν παρεκελεύετο.
Strab. X p. 479. Eustath. ad Hom. II. p. 313, 19 Rom.
237 Bas.

Carmina Epimenidi adscripta.

1. Ἀργοναυτικά. Diog. Laert. I, 10, 5 § 111. Ἀργοῦς ναυπηγίαν τε καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπὸ πλοῦν, ἔπη ἑξακισχίλια πεντακόσια. — Heinrich p. 132.

2. Καθαρμοί. Suid. v. Ἐπιμενίδης. Strab. X p. 479. Plut. Sol. 12. Eustath. ad Hom. II. p. 313, 19 Rom. 237 Bas. Cf. Oenom. ap. Euseb. Praep. Evang. V, 31 p. 226 C: ὥς μὴ μᾶλλον τῆς Κρήτης σὺ καθαρμοῦ προσδέη, Ὀρφικούς τινας ἢ Ἐπιμενιδεῖους καθαροὺς φανταζόμενος. — Heinrich p. 133.

3. Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις καὶ θεογονία (ἔπη πεντακισχίλια). Diog. l. l. Heinrich p. 130—132. Lobeck Aglaoph. p. 1141.

4. Περὶ Μίνω καὶ Ραδαμάνθους (εἰς ἔπη τετρακισχίλια). Diog. l. l.

5. Τελχινιακὴ ἱστορία. Athen. VII p. 282 E. — Fabricius Bibl. Gr. I p. 33 ed. Harl. Heinrich p. 131. Cf. infra.

6. Χρησμοί. — Hieronymus IX fol. 122 B (ed. Bas. 1516). Niceph. X, 26. alii, cf. infra. Heinrich p. 133.

Subsidia. Heinrich Epimenides aus Kreta. Lips. 1801. — Hoeck Kreta Vol. III p. 246 sqq. — Lobeck Aglaoph. p. 1141 sq. 1183.

Diog. I, 10, 13 § 115: Γεγόνασι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαι ἄλλοι δύο, ὃ τε γενεαλόγος καὶ τρίτος ὁ Δωριεὺς γεγραφὼς περὶ Ῥόδου.

ARGONAUTICA.

1.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. III, 242: Ἐπιμενίδης δέ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί. Eudoc. p. 31, 7—9.

2.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. II, 1122 de Phrixi filiis disserens: Καὶ οὕτως (sc. Hesiodus) μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον. Ἐπιμενίδης δὲ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα.

HISTORIA TELCHINIACA.

3.

Athen. VII p. 282 E: Τί δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος ἱερὸς ἰχθύς; ὁ μὲν τὴν Τελχινιακὴν ἱστορίαν συνθεὶς, εἰτ' Ἐπιμενίδης ἐστὶν ὁ Κρής ἢ Τηλεκλείδης εἰτ' ἄλλος τις, ἱερὸς φησὶ εἶναι ἰχθύας δελφῖνας καὶ πομπίλους.

ORACULA.

4.

Aristot. Rhet. III, 17 p. 1418^a 21: Τὸ δὲ δημηγορεῖν χαλεπώτερον τοῦ δικάζεσθαι, εἰκότως, διότι περὶ τὸ μέλλον· ἐκεῖ δὲ περὶ τὸ γεγονός, ὃ ἐπιστητὸν ἤδη καὶ τοῖς μάντεσιν, ὡς ἔφη Ἐπιμενίδης ὁ Κρής· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν ἐσομένων οὐκ ἐμαντεύετο, ἀλλὰ περὶ τῶν γεγονότων μὲν ἀδήλων δέ.

5.

Κρηῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.
 Paulus Apost. Epist. ad Tit. I, 12: *Εἰπέ τις ἐξ αὐτῶν ἰδιος αὐτῶν προφήτης· „Κρηῆτες — ἀργαί“.* Cf. Hieron. Vol. III fol. 148 D [ed. Bas. 1516. — Hieronymus Magno Oratori Romano]: Sed et Paulus apostolus Epimenidis poetae abusus versiculo est scribens ad Titum „*Κρηῆτες — ἀργαί*“. V. eund. Vol. IX fol. 122 B. Clem. Alex. Strom. I p. 129 (299 C) Sylb. 350 Pott. Callimach. Hymn. in Iov. 8. Socrat. III, 16. Niceph. X, 26. Plura dabit Meyer Comment. ad Nov. Test. XI (Gott. 1850) p. 281 sq.

6.

Οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὀμφαλός, οὔδὲ θαλάσσης· εἰ δέ τις ἐστι, θεοῖς δῆλος, θνητοῖσι δ' ἄφαντος.
 Plut. moral. p. 409 E: *Ἀετούς τινας ἢ κύκνους μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταὐτὸ συμπεσεῖν Πυθοῖ, περὶ τὸν καλούμενον ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολον, εἰπεῖν „Οὔτε — ἄφαντος“.* Cf. fragm. 4.

7.

Diog. Laert. I, 10, 11 § 114 de Epimenide: *Λέγεται δὲ ὥς καὶ πρῶτος αὐτὸν Αἰακὸν λέγοι, καὶ Λακεδαιμονίοις προεῖποι τὴν ὑπὸ Ἀρχάδων ἄλωσιν.* Cf. § 115: *Θεόπομπος δ' ἐν τοῖς θαυμασίοις Κρησί*

τε προειπεῖν τὴν Λακεδαιμονίων ἦταν ὑπὸ Ἀρκάδων
 καὶ δὴ καὶ ἐλήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῶ. Paus.
 II, 21, 3 (4). — Tatian. adv. Gr. 41 (§ 62).

THEOGONIA.

8.

Damasc. de princ. p. 383 Kopp: Τὸν δὲ Ἐπιμενίδην
 δύο πρῶτας ἀρχὰς ὑποθέσθαι, αἴερα καὶ νύκτα,
 δῆλον ὅτι σιγῇ τιμήσαντα τὴν μίαν πρὸ τῶν δυοῖν,
 ἐξ ὧν γεννηθῆναι Τάρταρον οἶμαι τὴν τρίτην ἀρχήν,
 ὥς τινα μικτὴν ἐκ τῶν δυοῖν συγκραθεῖσαν· ἐξ ὧν
 δύο τινὰς τὴν νοητὴν μεσότητα οὕτω καλέσαντα, διό
 τι ἐπ' ἄμφω διατείνει τό τε ἄκρον καὶ τὸ πέρας, ὧν
 μιχθέντων ἀλλήλοις ὧν γενέσθαι τοῦτο ἐκεῖνο τὸ
 νοητὸν ζῶον ὡς ἀληθῶς, ἐξ οὗ πάλιν ἄλλην γενεὰν
 προελθεῖν. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 19 Gomperz:
 ἐν δὲ τοῖς [εἰς Ἐπι]μενίδην (ἀναφερομένοις) [ἐξ αἴερος]
 καὶ νυκτὸς [τὰ πάντα σ]υστῆναι

9.

Γήματο δ' Εὐονύμην θαλερὴν Κρόνος ἀγκυλομήτης·
 ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσέη Ἀφροδίτη

Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 42: Ἐπιμενίδης
 Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας· „ἐκ τοῦ — αἰολόδωροι“
 (V. 2—3). Cetera servavit Tzetz. ad Lycophr. 406.

Fragm. IX. 1. Εὐνομίην vel Εὐρυνόμην propos. Düntz.
 Suppl. p. 32; sed cf. Schol. ad Soph. l. 1.: Ἰστρος δὲ ἐν τῇ ὁ
 μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει. — θαλερὸν —
 ἀγκυλομήτης codd. Tzetzæ; cf. Düntz. l. 1. — 3. αἰολόδωροι
 Heyne ad Apollod. Vol. I p. 13 [II p. 6 ed. II]; αἰολόμορφοι
 Heinrich p. 131.

5.

Κρηῆτες ἀεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.
 Paulus Apost. Epist. ad Tit. I, 12: *Εἰπέ τις ἐξ αὐτῶν ἰδιος αὐτῶν προφήτης· „Κρηῆτες — ἀργαί“.* Cf. Hieron. Vol. III fol. 148 D [ed. Bas. 1516. — Hieronymus Magno Oratori Romano]: Sed et Paulus apostolus Epimenidis poetae abusus versiculo est scribens ad Titum „*Κρηῆτες — ἀργαί*“. V. eund. Vol. IX fol. 122 B. Clem. Alex. Strom. I p. 129 (299 C) Sylb. 350 Pott. Callimach. Hymn. in Iov. 8. Socrat. III, 16. Niceph. X, 26. Plura dabit Meyer Comment. ad Nov. Test. XI (Gott. 1850) p. 281 sq.

6.

Οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὀμφαλός, οὐδὲ θαλάσσης· εἰ δέ τις ἐστι, θεοῖς δῆλος, θνητοῖσι δ' ἄφαντος.
 Plut. moral. p. 409 E: *Ἀετούς τινας ἢ κύκνους μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταὐτὸ συμπεσεῖν Πυθοῖ, περὶ τὸν καλούμενον ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολον, εἰπεῖν „Οὔτε — ἄφαντος“.* Cf. fragm. 4.

7.

Diog. Laert. I, 10, 11 § 114 de Epimenide: *Λέγεται δὲ ὥς καὶ πρῶτος αὐτὸν Αἰακὸν λέγοι, καὶ Λακεδαιμονίοις προεῖποι τὴν ὑπὸ Ἀρκάδων ἄλωσιν.* Cf. § 115: *Θεόπομπος δ' ἐν τοῖς θαυμασίοις Κρησί*

τε προειπεῖν τὴν Λακεδαιμονίων ἦτταν ὑπὸ Ἀρκάδων
 καὶ δὴ καὶ ἐλήφθησαν πρὸς Ὀρχομενῶ. Paus.
 II, 21, 3 (4). — Tatian. adv. Gr. 41 (§ 62).

THEOGONIA.

8.

Damasc. de princ. p. 383 Kopp: Τὸν δὲ Ἐπιμενίδην δύο πρῶτας ἀρχὰς ὑποθέσθαι, ἀέρα καὶ νύκτα, δῆλον ὅτι σιγῇ τιμήσαντα τὴν μίαν πρὸ τῶν δυοῖν, ἐξ ὧν γεννηθῆναι Τάρταρον οἶμαι τὴν τρίτην ἀρχήν, ὥς τινα μικτὴν ἐκ τῶν δυοῖν συγκραθεῖσαν· ἐξ ὧν δύο τινὰς τὴν νοητὴν μεσότητα οὕτω καλέσαντα, διότι ἐπ' ἄμφω διατείνει τό τε ἄκρον καὶ τὸ πέρας, ὧν μυχθέντων ἀλλήλοις ὧν γενέσθαι τοῦτο ἐκείνο τὸ νοητὸν ζῶον ὡς ἀληθῶς, ἐξ οὗ πάλιν ἄλλην γενεὰν προελθεῖν. Cf. Philodem. περὶ εὐσ. p. 19 Gomperz: ἐν δὲ τοῖς [εἰς Ἐπι]μενίδην (ἀναφερομένοις) [ἐξ ἀέρος] καὶ νυκτὸς [τὰ πάντα σ]υστῆναι

9.

Γήματο δ' Εὐωνύμην θαλερὴν Κρόνος ἀγκυλομήτης·
 ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ

Μοῖραί τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι.

Schol. Laur. ad Soph. Oed. Col. 42: Ἐπιμενίδης Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας· „ἐκ τοῦ — αἰολόδωροι“ (V. 2—3). Cetera servavit Tzetz. ad Lycophr. 406.

Fragm. IX. 1. Εὐνομίην vel Εὐρυνόμην propos. Düntz. Suppl. p. 32; sed cf. Schol. ad Soph. l. l.: Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δ' μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει. — θαλερὸν — ἀγκυλομήτης codd. Tzetzae; cf. Düntz. l. l. — 3. αἰολόδωροι Heyne ad Apollod. Vol. I p. 13 [II p. 6 ed. II]; αἰολόμορφοι Heinrich p. 131.

10.

Paus. VIII, 18, 2 (1): Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρής εἶναι μὲν καὶ οὗτος θυγατέρα Ὀκεανοῦ τὴν Στύγα ἐποίησε, συνοικεῖν δὲ αὐτὴν οὐ Πάλλαντι, ἀλλὰ ἐκ Πείραντος Ἐχιδναν τεκεῖν, ὅστις δὴ ὁ Πείρας ἐστί.

11.

Laur. Lyd. de mens. IV, 13: Οἱ δὲ περὶ Ἐπιμενίδην ἄρρενα καὶ θήλειαν ἐμύθευσαν τοὺς Διοσκούρους, τὸν μὲν αἰῶνα ὥσπερ μονάδα, τὴν δὲ φύσιν ὡς δυνάδα καλέσαντες· ἐκ γὰρ μονάδος καὶ δυνάδος ὁ πᾶς ζωογονικὸς καὶ ψυχογονικὸς ἐξεβλάστησεν ἀριθμὸς.

12.

Πᾶνα καὶ Ἀρκάδιον διδύμους.

Schol. vet. ad Theocr. I, 3: Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ δια τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα· Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς „Πᾶνα — διδύμους“. Cf. Schol. ad v. 123: Τὸν δὲ Πᾶνα . . . ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς. Schol. ad Eur. Rhes. 36. Eudocia p. 323. Phavor. v. [p. 1420, 24.]

13.

Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ Σελήνης ἠνκόμοιο,
ἣ δεινὸν φρίξας' ἀπεσεῖσατο θῆρα λέοντα
ἐν Νεμέῃ, ἀνάγουσ' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥρην.

Aelian. de nat. anim. XII, 7 de leone disserens: Λέγει γοῦν καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη „καὶ — Ἥραν“.

Fragm. XII. Vulgo Ἀρκάδα; corr. Ahrens.

Fragm. XIII. 2. Θουρολέοντα Meineke ad Euphor. p. 112.

— 3. Versum corruptum (ἐν νεμεαία ἄγουσ', ἐν νεμαία αὐτὸν vel ἐν νεμαίαν ἄγ. mss.) sanavit Bentley ad Phalar. p. 335.

14.

Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 43 Gomp.: Τὰς Ἀρπυίας τὰ μῆ[λα φ]υλάττειν Ἀκο[υσίλ]αος, Ἐπιμενίδης δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίσιν.

15.

Schol. ad Clem. Alex. Protr. II § 26 [Vol. IV p. 103 Klotz]: Οὗτος (sc. Ἐπιμενίδης) καὶ ὕβριν καὶ ἀναίδειαν ὑπέλαβεν εἶναι θεοῦς, καὶ νεῶς καὶ βωμοὺς αὐταῖς ἰδρύνετο κτλ. Cf. Clem. Alex. l. l. Plut. Sol. 12.

16.

Philodem. *περὶ εὐσ.* p. 46 Gomperz. De Typhonis origine sermo esse videtur.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

17.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 57 [p. 487, 4 Keil]: Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν (sc. τὸν Ἐνδυμίωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναί φησι τῆς Ἥρας, διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Cf. Schol. vet. ad Theocr. III, 49.

18.

Aristot. Polit. I, 2 p. 1252^b 12: Ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν οἶκός ἐστιν, οὓς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρής ὁμοκάπους.¹⁾

1) Historiam a Schol. ad German. Arat. p. 70 Buhle [87 Breysig cf. Schol. Strozz. p. 155 sq.] enarratam (Epimenides dicit in Ida utrosque [Iovem et Capricornum] nutritos et ad

ONOMACRITUS.

Herodot. VII, 6: Πεισιστρατιδέων οἱ ἀναβεβηκό-
τες ἐς Σοῦσα προσωρέγοντό οἱ (sc. τῷ Ξέρξῃ),
ἔχοντες Ὀνομάκριτον ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμολό-
γον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου ἀναβεβή-
κεσαν τὴν ἐχθρὴν προκαταλυσάμενοι· ἐξηλάσθη γὰρ
ὑπὸ Ἰπάρχου τοῦ Πεισιστράτου ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ
Ἀθηνέων, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλούς ὑπὸ Λάσου τοῦ Ἑρμι-
ονέος ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν ὥς αἱ ἐπὶ
Λήμνῳ ἐπικείμεναι νῆσοι ἀφανιζοίατο κατὰ τῆς θαλάσ-
σης· διὸ ἐξήλασέ μιν ὁ Ἰππαρχος, πρότερον χρεώμε-
νος τὰ μάλιστα. τότε δὲ συναναβὰς ὅπως ἀπίκοιτο
ἐς ὅψιν τὴν βασιλέος, λεγόντων τῶν Πεισιστραδέων
περὶ αὐτοῦ σεμνοὺς λόγους, κατέλεγε τῶν χρησμῶν·
εἰ μὲν τι ἐνέοι σφάλμα φέρον τῷ βαρβάρῳ, τῶν μὲν
ἔλεγε οὐδέν, ὁ δὲ τὰ εὐτυχέστατα ἐκλεγόμενος ἔλεγε
τόν τε Ἑλλήσποντον ὥς ζευχθῆναι χρεὸν εἶη ὑπ'
ἀνδρὸς Πέρσεω τὴν τε ἔλασιν ἐξηγεόμενος.

Clem. Alex. Strom. I p. 143 (332 D) Sylb. 397
Pott. *Ναὶ μὲν Ὀνομάκριτος ὁ Ἀθηναῖος, οὗ τὰ εἰς*

Titanorum bellum cum Iove profectum etc.) ex opere prosaico depromptam esse Ps.-Eratosth. 27 p. 22 Schaubach (*Ἐπιμενίδης ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν*) docet. Cf. Schol. ad German. Arat. p. 43 Buhle (62. 120 Breys.; „qui Cretica conscripsit“). Diod. V, 80.

Quae ap. Schol. ad Pind. Ol. I, 127 (cf. Hesiodi fragm. 158, supra p. 142) et Schol. ad Eur. Phoen. 13 (*Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντός φησιν αὐτὸν [sc. τὸν Λαῖον] γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα*) leguntur, Epimenidi genealogo debentur; fragmentum autem XI. Düntz. ap. Schol. ad Pind. Ol. VII, 24: *Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν (sc. τὴν Ρόδον) Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν ὠνομασθαι*, Epimenidi tertio ap. Diog. I, 10, 13 § 115 vindicandum esse recte vidit Boeckh.

Ὀρφέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, κατὰ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν (?) ὀλυμπιάδα εὑρίσκεται καὶ τοὺς μὲν ἀναφερομένους εἰς Μουσαῖον χρησμούς Ὀνομακρίτου εἶναι λέγουσι. Cf. Tatian. or. ad Graec. cap. 41 (§ 62). Paus. I, 22, 7. Plut. moral. p. 407 B. Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. III § 30 p. 135 sq. [126 Bekk.] Adv. Mathem. IX § 361 p. 620 [462 Bekk.] Schol. ad Aristid. Panath. p. 165 Iebb. 206 Frommel (τὰ δὲ δόγματα Ὀρφείως Ὀνομάκριτος μετέβαλε δι' ἐπῶν, χρόνῳ ὕστερον Ὀμήρου γενόμενος). Philop. ad Aristot. de anim. I, 5 p. 5 Ald. Suid. v. Ὀρφεύς [II, 1 p. 1174 Bernh.]: ἔγραψε Χρησμούς, οἳ ἀναφέρονται εἰς Ὀνομάκριτον· Τελετάς· ὁμοίως δέ φασι καὶ ταύτας Ὀνομακρίτου.

Anonymus de comoedia [Cod. Par. 2677.] ap. Cram. Anecd. Par. I p. 6: Τὰς Ὀμηρικὰς (βίβλους) ἑβδομήκοντα δύο γραμματικοὶ ἐπὶ Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίων τυράννου διέθηκαν οὕτωςί, σποράδην οὔσας τὸ πρὶν Οἱ δὲ τέσσαρσί τισι τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου διόρθωσιν ἀναφέρουσιν, Ὀρφεὶ Κροτωνιάτῃ, Ζωπύρῳ Ἡρακλεώτῃ, Ὀνομακρίτῳ Ἀθηναίῳ, καὶ κατ' ἐπὶ κορυφῇ¹). Scholium Plautinum [Cod. Collegii Romani 4. C. 39.] ap. Ritschl. de bibl. Alexandrr. comment. Vratislav. 1838. p. 4. [= Opuscc. philoll. I p. 6.]: Pisistratus sparsam prius Homeri poesim ante Ptolemaeum Philadelphum annis ducentis et eo etiam

1) In hoc monstro (cf. interpretationem latinam) ἐπικὸν κύκλον vel ἐπικῶ κύκλῳ latere probabilis est coniectura Crameri l. l. p. 16; cf. Ritschl. Opuscc. acad. I p. 165 sq. 205.

amplius sollerti cura in ea quae nunc extant redegit volumina usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimorum hominum videlicet Concyli Onomacriti atheniën. Zopyri heracleotae et Orphei crotoniatae. Nam carptim prius Homerus et non nisi difficillime legebatur. Cf. Schol. ad Hom. Od. λ, 604 (v. infra).

Subsidia. Ritschl Onomakritus von Athen. In Erschii Encyclop. Sect. III fasc. 4 (1833) p. 4—6 [= Opuscc. acad. I p. 238 sqq.], cf. eundem de bibl. Alexandrr. comment. Vrat. 1838 (v. supra). — Eichhoff De Onomacrito Atheniensi Comm. I Elberf. 1840. — Gerhard Onomakritus als Kunstverfälscher, in Jahni Annal. Vol. LXXVII (1858) p. 725—731. — Haupt Orpheus, Homerus, Onomacritus sive theologiae et philosophiae initia apud Graecos. Regim. 1864. — Duentzer Peisistratus und Homer, in Jahni Annal. Vol. XCI (1865) p. 729 sqq.

1.

Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. III § 30 p. 135 sq. [126 Bekk.] cf. adv. Mathem. IX § 360 sq. p. 620 [461 sq. Bekk.]: Φερεκύδης μὲν γὰρ ὁ Σύριος γῆν εἶπε τὴν πάντων εἶναι ἀρχήν, Ὀνομάκριτος δὲ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν.

2.

Paus. VIII, 37, 5 (3): Παρὰ δὲ Ὀμήρου Ὀνομάκριτος παραλαβὼν τῶν Τιτάνων τὸ ὄνομα Διονύσῃ τε συνέθηκεν ὄργια, καὶ εἶναι τοὺς Τιτᾶνας τῷ Διονύσῳ τῶν παθημάτων ἐποίησεν αὐτουργοὺς.

3.

Paus. IX, 35, 5 (1): Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ¹⁾
 τὰς Χάριτάς φησιν εἶναι Διὸς τε καὶ Εὐφυνό-
 μης, καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαΐαν
 εἶναι καὶ Θαλίαν. κατὰ ταῦτα δὲ ἐν ἔπεσιν ἔστι τοῦ
 Ὀνομακρίτου. Cf. Ps.-Orph. Hymn. 60, 1—3.

4.

Paus. VIII, 31, 3 (1): Ἔστι δὲ καὶ Ἡρακλῆς παρὰ
 τῇ Δήμητρι μέγεθος μάλιστα πῆχυν· τοῦτον τὸν Ἡρα-
 κλέα εἶναι τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων Ὀνο-
 μακρίτος φησιν ἐν τοῖς ἔπεσι.

5.

Paus. I, 22, 7: Ἐγὼ δὲ ἔπη μὲν ἐπελεξάμην ἐν
 οἷς ἔστι πέτεσθαι Μουσαῖον ὑπὸ Βορέου δῶρον,
 δοκεῖν δέ μοι, πεποίηκεν αὐτὰ Ὀνομάκριτος.

6. 7.

Herodot. VII. 6, cf. supra.

8.

Homer. Od. λ, 601—4. Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα
 βίην Ἡρακλεΐην, | εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι
 θεοῖσι | τέρεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον
 Ἥβην | παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσο-
 πεδίλου. Schol. Harl. ad v. 604: τοῦτον ὑπὸ Ὀνο-
 μακρίτου ἐμπεποιῆσθαι φασιν. ἡθέτηται δέ.

1) Theog. 907 sqq.

A B A R I S.

Suid. v. [I, 1 p. 13 sq. Bernh.] Ἀβαρις· Σκυθῆς, Σεύθου υἱός ἦκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα φασὶ δὲ ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροις, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἔθνων πρὸς αὐτούς, καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφίκεσθαι λέγουσι κατὰ τὴν νῦν Ὀλυμπιάδα. Cf. Harpocrat. v. Lycurg. orat. fragm. 86. ed. Tur. Schol. ad Aristoph. Eq. 725: Ἀβαρίν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἔλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμούς τοὺς νῦν προσγορευομένους Ἀβάριδος. Apollon. Hist. mirab. 4. — Strab. VII p. 301: Ἀβαρις καὶ τινες ἄλλοι τοιοῦτοι παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν εὐδοκίμουν, ὅτι ἐθνικὸν τινα χαρακτῆρα ἐπέφαινον εὐκολίας καὶ λιτότητος καὶ δικαιοσύνης. Himer. orat. 25. Paus. III, 13, 2. Herodot. IV. 36. Iamblich. Vita Pythag. c. 19. 28.

Suid.: Συνεγράψατο δὲ χρησμούς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἑβρου τοῦ ποταμοῦ· καὶ καθαρμούς· καὶ θεογονίαν καταλογάδην· καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέτρως.

Plut. moral. p. 14 E: οὐ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἀβαριν τὸν Ἡρακλείδου, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι, [ἀλλὰ καὶ] τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογία μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

Auctor περὶ συντάξεως ap. Bekk. Anecd. Gr. I p. 145: ἐπιστρέφομαι ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι καὶ φροντίζω, μετὰ γενικῆς. Ἡρακλείδου Ποντικοῦ τῶν εἰς Ἀβαριν ἀναφερομένων· „ἔφη δὲ τὸ δένδρον αὐτῷ τὸν δαίμονα, νεανίαν γενόμενον, ἐπιθεῖναι, προστάξαι δὲ πιστεύειν περὶ θεῶν, ὅτι ὥς οἶόν τε καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστρέφονται πραγμάτων“.

Ibid. p. 178: ὕλακτῷ αἰτιατικῇ. Ἡρακλείδου Ποντικοῦ ἐκ τοῦ δευτέρου λόγου τῶν εἰς τὸν Ἀβαριν ἀναφερομένων· „ἐκ δὲ τῶν ἐγγὺς φωλεῶν ἐξείρπυσαν ὄφεις ἐπὶ τὸ σῶμα σφοδρῶς ὀρούοντες. ἐκωλύοντο μέντοι ὑπὸ τῶν κυνῶν, ὕλακτούντων αὐτούς“.

Lobeck Aglaoph. p. 314. C. G. Mueller in Paulyi Encycl. I² p. 7 sq.

ARISTEAS.

Herodot. IV, 13: Ἀριστεύης ὁ Καῦστροβίου ἀνὴρ Προκοννήσιος ποιέων ἔπεα. Suid. v. [I, 1 p. 720 Bernh.] Ἀριστεάς, Δημοχάριδος ἢ Καῦστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. Tatian. orat. ad Graec. cap. 41 (§ 62): Ἀρισταίου τοῦ Προκοννήσιου. Cum Tatiano conspirat Eustath. ad Il. p. 331, 7 Rom. 250 Bas.

Suid.: Γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. Contra Strab. XIV p. 639: Τινὲς δὲ διδάσκαλον Ὁμήρου τοῦτόν (sc. Creophylum) φασιν, οἱ δ' οὐ τοῦτον ἀλλ' Ἀριστεάν τὸν Προκοννήσιον, cf. Eustath. l. l.

De vita eius fabulosa disserunt Herodot. IV, 14

(Aristeas dicitur fuisse τῶν ἀστῶν οὐδενὸς γένος ὑποδεέστερος). Apollon. Hist. mirab. cap. 2 p. 102 Xyland. [44 Keller]: Ἀριστεάν δὲ ἱστορεῖται τὸν Προκοννήσιον ἐν τινι γναφείῳ τῆς Προκοννήσου τελευτήσαντα ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ πολλῶν θεωρηθῆναι γράμματα διδάσκοντα, ὅθεν πολλάκις αὐτῷ τοῦ τοιοῦτου συμβαίνοντος καὶ περιφανοῦς γιγνομένου διὰ πολλῶν ἐτῶν καὶ πικνότερον ἐν τῇ Σικελίᾳ φανταζομένου οἱ Σικελοὶ ἱερὸν τε καθιδρύσαντο αὐτῷ καὶ ἔθυσαν ὡς ἥρωι. Cf. Athen. XIII p. 605 C. Orig. c. Cels. III p. 126. Aen. Gaz. Theophr. p. 45 Wolf. Tzetz. Chil. II, 723 sqq. IV, 522. — Suid.: Τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἐξιέναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. — Strab. XIII p. 589: Ἀριστεάς ἀνὴρ γόης εἴ τις ἄλλος. — Mirabilium scriptoribus adnumeratur a Gellio IX, 4, 3.

Carmina. — 1. Suid.: Τὰ Ἀριμάσπει¹⁾ καλούμενα ἔπη· ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. Herodot. IV, 14: Τὰ ἔπεα τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεα καλεῖται. — Tatian.: Τὰ Ἀριμάσπια.

2. Suid.: Ἐγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην θεογονίαν, εἰς ἔπη α'.

Subsidia. Bode Hist. Poes. gr. I p. 472 sqq. Bernhardt II, 1 p. 278 sq. I. G. Hubmann, τὰ περὶ Ἀριστεά τοῦ Προκοννησίου μυθολογούμενα, Amberg. 1838. Tournier De Aristeia Proconnesio et

1) Formam hanc tuentur Strab. Longin. Tzetz.

Arimaspeo poemata. Par. 1863. Westermann in Paulyi Encycl. I² p. 1581 sq.

1.

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν·
 ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
 δύστηνοὶ τινὲς εἰσιν, ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά,
 ὄμματ' ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
 ἥ που πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες 5
 εὗχονται σπλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Longin. de subl. X, 4: 'Ο μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἶεται δεινὰ· „θαῦμ' — ἀναβαλλομένοισι“.

2—4.

Ἰσσηδοὶ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι ταναῆσι·

καὶ σφεας ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν ὁμούςρους
 πρὸς Βορέω, πολλοὺς τε καὶ ἐσθλοὺς κάρτα μαχητάς,
 ἀφνειοὺς ἵπποισι, πολύρρηνας, πολυβούτας

Ὅφθαλμόν δ' ἔν' ἕκαστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ.

Χαίτησιν λάσιοι, πάντων στιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

Tzetz. Chil. VII, 686 sqq.: Καὶ Ἀριστεάς δέ φησιν ἐν τοῖς Ἀριμασπέις· „Ἰσσηδοὶ — ἀνδρῶν“.

5.

Herodot. IV, 13: Ἐφη δὲ Ἀριστεύης
 ἀπικέσθαι ἐς Ἰσσηδόνας φοιβόλαμπτος γενόμενος,

Fragm. III. Verba poetae καὶ — πολυβούτας ad Arimaspos spectare videntur; itaque a superioribus seiungi. — καὶ σφεας] Legebatur καὶ σφᾶς; corr. Koechly.

Ἰσσηδόνων δὲ ὑπεροικέειν Ἀριμασποὺς ἄνδρας μονοφθαλμούς, ὑπὲρ δὲ τούτων τοὺς χρυσοφύλακας γρυῖπας, τούτων δὲ τοὺς Ὑπερβορέους κατήκοντας ἐπὶ θάλασσαν. τούτους ὦν πάντας πλὴν Ὑπερβορέων, ἀρξάντων Ἀριμασπῶν, αἰεὶ τοῖσι πλησιοχώροισι ἐπιτίθεσθαι, καὶ ὑπὸ μὲν Ἀριμασπῶν ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρας Ἰσσηδόνας, ὑπὸ δὲ Ἰσσηδόνων Σκύθας, Κιμμερίους δὲ οἰκέοντας ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ ὑπὸ Σκυθέων πιεζομένους ἐκλείπειν τὴν χώραν. οὕτω οὐδὲ οὗτος συμφέρεται περὶ τῆς χώρας ταύτης Σκύθησι.

6.

Herodot. IV, 16: Τῆς δὲ γῆς, τῆς περὶ ὅδε ὁ λόγος ὥρμηται λέγεσθαι, οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ κατύπερθέ ἐστι· οὐδενὸς γὰρ δὴ αὐτόπτεω εἰδέναι φαμένου δύναμαι πυνθέσθαι· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέης οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων ἐν αὐτοῖσι τοῖσι ἔπεσι ποιέων ἔφησε ἀπικέσθαι· ἀλλὰ τὰ κατύπερθε ἔλεγε ἀκοῇ, φὰς Ἰσσηδόνας εἶναι τοὺς ταῦτα λέγοντας.

Paus. V, 7, 9 (4): Ἀρισταῖος δὲ ὁ Προκοννήσιος, μνήμην γὰρ ἐποιήσατο Ὑπερβορέων καὶ οὗτος, τάχα ἂν τι καὶ πλεόν περὶ αὐτῶν πεπυσμένος εἴη παρὰ Ἰσσηδόνων, ἐς οὓς ἀφικέσθαι φησὶν ἐν τοῖς ἔπεσιν.

7.

Paus. I, 24, 6: Τούτους τοὺς γρυῖπας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι περὶ τοῦ χρυσοῦ φησὶν Ἀριμασποῖς τοῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων¹⁾.

1) Plin. Nat. Hist. VII, 2 § 10 de Scytharum nationibus disserens: Sed et iuxta eos qui sunt ad septentrionem versi, haud procul ab ipso aquilonis exortu specuque eius dicto, quem

τὸν δὲ χρυσόν, ὃν φυλάσσουσιν οἱ γρυῖπες, ἀνιέναι τὴν γῆν· εἶναι δὲ Ἀριμασποὺς μὲν ἄνδρας μονοφθάλμους πάντας ἐκ γενετῆς¹⁾, γρυῖπας δὲ θηρία λέουσιν εἰκασμένα, πτερὰ δὲ ἔχειν καὶ στόμα ἀετοῦ.

ANTIMACHUS TEIUS.

1.

Ἐκ γὰρ δώρων πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Clem. Alex. Strom. VI p. 264 (622 D) Sylb. 743 Pott.: Ἀντιμάχου τε τοῦ Τήλιου εἰπόντος· „ἐκ γὰρ — πέλονται“. Cf. Nostorum fragm. 8 (supra p. 56).

2.

Plut. Rom. 12: Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, ἥ τὴν πόλιν ὁ Ῥωμύλος ἔκτιζεν, ἀτρεκῇ τριακάδᾳ τυχεῖν λέγουσι· καὶ σύνοδον ἐκλειπτικὴν ἐν αὐτῇ γενέσθαι σελήνης πρὸς ἥλιον, ἣν εἰδέναι καὶ Ἀντίμαχον οἴονται, τὸν Τήλιον ἐποποιόν, ἔτει τρίτῳ τῆς ἑκτης ὀλυμπιάδος συμπεσοῦσαν.

locum γῆς κλειθρον appellant, produntur Arimaspi quos diximus, uno oculo in fronte media insignes, quibus adsidue bellum esse circa metalla cum grypis, ferarum volucris genere quale volgo traditur eruente ex cuniculis aurum, mira cupiditate et feris custodientibus et Arimaspis rapiētibz, multi sed maxime inlustres Herodotus et Aristēas Proconnesius scribunt.

1) Strab. I p. 21: Τάχα δὲ καὶ τοὺς μονομμάτους Κύκλωπας ἐκ τῆς Σκυθικῆς ἱστορίας μετενήνοχε (Ὀμηρος)· τοιοῦτους γὰρ τινὰς τοὺς Ἀριμασποὺς φασιν, οὓς ἐν τοῖς Ἀριμασπειοῖς ἔπειν ἐνδέδωκεν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος.

PISANDER CAMIRENSIS.

Suid. v. Πείσανδρος [II, 2 p. 255 Bernh.]. Πείσανδος καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειραῖος¹⁾ ἀπὸ Ῥόδου. Κάμειρος γὰρ ἦν πόλις Ῥόδου. καὶ τινες μὲν αὐτὸν Εὐμόλπου τοῦ ποιητοῦ σύγχρονον καὶ ἐρώμενον ἱστοροῦσι· τινὲς δὲ καὶ Ἡσιόδου πρεσβύτερον· οἱ δὲ κατὰ τὴν λγ' Ὀλυμπιάδα τάττουσιν· ἔσχε δὲ καὶ ἀδελφὴν Διόκλειαν. ποιήματα δὲ αὐτοῦ Ἡράκλεια²⁾, ἐν βιβλίοις β'. ἔστι δὲ τὰ Ἡρακλέους ἔργα· ἐνθα πρῶτος Ἡρακλεὶ ρόπαλον περιτέθεικε. τὰ δὲ ἄλλα τῶν ποιημάτων νόθα αὐτοῦ δοξάζεται, γενόμενα ὑπὸ τε ἄλλων καὶ Ἀριστεύς τοῦ ποιητοῦ.³⁾ — Procl. in Chrestomath. I. Ἐπῶν ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δ' εἰσὶ κράτιστοι Ὅμηρος Ἡσιόδος Πείσανδρος Πανύασσις Ἀντίμαχος. Andronicus in Bekk. Anecd. Gr. p. 1461: Ποιηταὶ δὲ ἀπροσδιόριστοι καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰσιν, οὓς τινὰς ταῦτα χαρακτηρίζει τὰ τέσσαρα, μετρὸν ἥρωικόν, μῦθος ἀλληγορικός, ἱστορία ἥτοι παλαιὰ ἀφήγησις, καὶ ποιὰ λέξις ἥτοι ἥρωικὴ καὶ ἀξιωματικὴ καὶ τῷ ἥρωικῷ μέτρῳ ἀρμόζουσα, ἀλλ' οὐ κατατετριμμένη καὶ χθαμαλή. μᾶλλον δὲ ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ὁ ἀλληγορικὸς μῦθος ὁ χαρακτηρίζων τοὺς κυρίως ποιητάς. γεγόνασι τοίνυν πάντων τούτων ποιητῶν ἄνδρες ὀνομαστοὶ οὗτοι, Ὅμηρος ὁ πολὺς, Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Πανύασσις, Πείσανδρος ὁ Καμει-

1) Cf. Anthol. Pal. VII, 304. Clem. Alex. Strom. VI p. 751 Pott. Auctores quibus fragm. 2—4. 6. 11 debentur.

2) Cf. Eustath. ad Il. p. 785, 22 Rom. 697 Bas. [supra, p. 57 not. 2]. 3) Eudoc. p. 357 sq.

ρεὺς καὶ Ἡσίοδος ὁ Ἀσκραῖος. καὶ ταῦτα μὲν τὰ γνωρίσματα τῶν καλουμένων κατ' ἐξοχὴν ποιητῶν. Cf. Steph. Byz. v. Κάμιρος. Epigr. in Anthol. Gr. I p. 200 ed. Lips. (1794).

HERACLEA.

Aristot. Poet. cap. 8 p. 1451^a 16 [supra p. 217].
 Quintil. X, 1, 56. — Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B)
 751 Pott. (Multi scriptores) αὐτοτελῶς τὰ
 ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὥς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ
 Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου τὴν
 Ἡράκλειαν (?). Welck. Cycl. ep. I (1835) p. 312.
 not. 509.

Subsidia. — Heyne Excurs. I ad Verg. Aen. II
 p. 377 sqq. — Welcker Cycl. ep. I (1835) p. 97 sqq.
 — Mueller Dor. II p. 475—477. — Bode I p. 499
 sqq. — Mure Hist. Ling. Graec. II p. 457—462. —
 Pisandri fragmenta ed. Duebner (Hesiodi edit. Paris. 1840
 append. p. 5—8).

Plut. moral. p. 857 F. Τῶν παλαιῶν καὶ λογίων
 ἀνδρῶν, οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐχ Ἀρχίλοχος,
 οὐ Πείσανδρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον
 Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες
 Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίον ἡμῖν καὶ Ἀργεῖον.

1.

Strab. XV p. 688 de Bacchi et Herculis in Indiam
 expeditionibus disserens: Τῶν δὲ κοινωνησάντων αὐτῷ
 (Herculi) τῆς στρατείας (τῆς ἐπ' Ἀορνον) ἀπογόνους
 εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους σώζοντας τό

τε δορὰς ἀμπέχεσθαι, καθάπερ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸ σκυταληφορεῖν καὶ ἐπικεκαῦσθαι βουσί καὶ ἡμιόνοις ῥόπαλον καὶ ἡ τοῦ Ἡρακλέους δὲ στολὴ ἡ τοιαύτη πολὺ νεωτέρα τῆς Τρωικῆς μνήμης ἐστὶ, πλάσμα τῶν τὴν Ἡράκλειαν ποιησάντων, εἴτε Πείσανδρος¹⁾ ἢν εἰτ' ἄλλος τις· τὰ δ' ἀρχαῖα ξόανα οὐχ οὕτω διεσκεύασται²⁾. — Ps.-Eratosth. Cataster. 12 (Λέων). τινὲς δέ φασιν ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἄθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι. φιλοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοις ἀνείλεν, ἀλλὰ συμπλακείς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος³⁾ ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν, ὡς ἐνδοξον πεποιηκώς. οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθείς. Schol. ad German. Arat. p. 131 Breysig (52 Buhle)⁴⁾: Periandrus⁵⁾ Rhodius refert, eum ob primos labores Herculis memoriae causa honorifice astris inlatum. Hygin. Astr. II, 24 p. 475 Stav. 66 Bunte. Nonnulli etiam hoc amplius dicunt, quod Herculis prima fuerit haec certatio, et quod eum inermis interfecerit. De hoc et Pisandrus et complures alii scripserunt.

2.

Paus. II, 37, 4: Κεφαλὴν δὲ εἶχεν (ἡ ὕδρα), ἐμοὶ δοκεῖν, μίαν καὶ οὐ πλείονας. Πείσανδρος δὲ ὁ Καμιρεύς, ἵνα τὸ θηρίον τε δοκοίη φοβερώτερον καὶ αὐτῷ γίνηται ἡ ποιήσις ἀξιόχρεως μᾶλλον, ἀντὶ τούτων τὰς κεφαλὰς ἐποίησε τῇ ὕδρᾳ τὰς πολλὰς.

- 1) Cf. p. 655: Πείσανδρος ὁ τὴν Ἡράκλειαν γράψας ποιητῆς Ῥόδιος. 2) Muell. Dor. I p. 444. II p. 476. 3) Πείσανδρος vulgo; corr. Fell. 4) Cf. Schol. p. 71 sq. Breysig. 5) Leg. Pisandrus ex Hygin.

3.

Schol. ad Pind. Ol. III, 52: *Θήλειαν δὲ εἶπε (τὴν ἔλαφον) καὶ χρυσόκερων ἀπὸ ἱστορίας¹⁾. ὁ γὰρ Θησηίδα γράψας τριαύτην αὐτὴν λέγει καὶ Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς καὶ Φερεκύδης.*

4.

Paus. VIII, 22, 4: *Ἐπὶ δὲ τῷ ὕδατι τῷ ἐν Στυμφήλῳ κατέχει λόγος ὄρνιθας ποτε ἀνδροφάγους ἐπ' αὐτῷ τραφῆναι· ταύτας κατατοξεῦσαι τὰς ὄρνιθας Ἡρακλῆς λέγεται. Πείσανδρος δὲ αὐτὸν ὁ Καμειρεὺς ἀποκτείνει τὰς ὄρνιθας οὗ φησιν, ἀλλὰ ὥς ψόφῳ κροτάλων ἐκδιώξειεν αὐτάς.²⁾*

5.

Athen. XI p. 469 C: *Πείσανδρος ἐν δευτέρῳ Ἡρακλείας τὸ δέπας ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ὠκεανὸν εἶναι μὲν φησιν Ἡλίου, λαβεῖν δ' αὐτὸ παρ' Ὠκεανοῦ Ἡρακλέα. Cf. Panyas. fr. 7.*

6.

Schol. ad Pind. Pyth. IX, 183: *Ὀνομα δὲ αὐτῇ (sc. Antaei filiae) Ἀλκίης, ὥς φησι Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς· ἕτεροι δὲ Βάρκην.*

7.

Τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ποιεῖ θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

1) Cf. p. 217 not. 2) Cf. Schol. ad Apoll. Rhod. II, 1088 (*πιθανῶς δὲ ὁ Πείσανδρος τοὺς ὄρνιθας φησιν εἰς Σκυθίαν ἀποπτήναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεισαν*). — Haec ad Heracleam spectare censet Schubart Ephem. litt. Hal. a. 1840 Vol. I p. 527, repugnant alii; cf. Duentz. p. 90. Duebn. ad Pseudo-Pisandri fr. 12. 14.

Schol. Rav. ad Aristoph. Nub. 1050: Ἡρακλεῖ πολλὰ καμόντι περὶ Θερμοπύλας Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος „Τῷ — θαλάσσης“. Zenob. VI, 49: Ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων, ὥς φησι καὶ Πείσανδρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους. Harpocrat. v. Θερμοπύλαι.

8.

Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν. Stob. Floril. XII, 6 [Vol. I p. 272 Gaisf. ed. Lips.]: Πεισάνδρου. „Οὐ — ἀγορεύειν“. „Poterant haec in historia Cercopum dici“. K. O. Müller.

9.

Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι. Hesych. „Νοῦς — Κενταύροισι“. παροιμιῶδες. ἔστι δὲ Π(ε)ισάνδρου κομμάτιον, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττόμενον. [Cf. Meineke Fragmm. Com. I p. 162.] Cf. Phot. Suid. Diogenian. VI, 84. Apostol. XIII, 74 [XII, 12 Leutsch.] etc.

10.

Δικαιοτάτου δὲ φονῆος. Olympiodor. ad Plat. Alcib. p. 156 Creuzer: Ἐκάτερος (sc. Perseus Herculesque) μὲν γὰρ ἐπὶ καθάρσει τῶν κακῶν γέρονε, καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὸ φησὶ περὶ αὐτοῦ ὁ Πείσανδρος „δικ. — φονῆος“. ἐπὶ γὰρ καθαρότητα φόνους ἐποίει.

11.

ἀέ.

Gramm. in Cram. Anecd. Par. III p. 321: ἔστι δὲ καὶ

ἀέ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμικεῖ¹). Cf. Etym. Gud. v. ἀεί (p. 9 extr.) Greg. Corinth. p. 347 Schaeef.

PANYASSIS.

Suid. v. [II, 2 p. 56 Bernh.]: Πανύασις, Πολυάρχου²), Ἀλικαρνασσεύς³), [τερατοσκοπὸς καὶ] ποιητῆς ἐπῶν· ὅς σβεσθεῖσαν τὴν ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Δοῦρις δὲ Διοκλέους τε παῖδα ἀνέγραψε καὶ Σάμιον· ὁμοίως δὲ καὶ Ἡρόδοτος Θούριον. Ἰστορήται δὲ Πανύασις Ἡροδότου τοῦ ἱστορικοῦ ἐξάδελφος. γέγονε γὰρ Πανύασις Πολυάρχου· ὁ δὲ Ἡρόδοτος Λύξου, τοῦ Πολυάρχου ἀδελφοῦ. τινὲς δὲ οὐ Λύξην, ἀλλὰ Ροιῶ, τὴν μητέρα Ἡροδότου, Πανυάσιδος ἀδελφὴν ἱστόρησαν. ὁ δὲ Πανύασις γέγονε κατὰ τὴν οἴᾳ ὀλυμπιάδα· κατὰ δὲ τινὰς πολλῶ πρεσβύτερος· καὶ γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν Περσικῶν. ἀνηρέθη δὲ ὑπὸ Λυγδάμιδος τοῦ τρίτου τυραννήσαντος Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν δὲ ποιηταῖς τάττεται μεθ' Ὀμηρον· κατὰ δὲ τινὰς καὶ μεθ' Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον. ἔγραψε δὲ καὶ Ἡρακλειάδα⁴) ἐν βιβλίοις ιδ', εἰς ἔπη θ'.

Cf. Procl. in Chrestom. I (supra p. 248). — Anonym. ap. Cram. An. Oxon. III p. 189. Andronici locum supra (p. 248) laudatum.

Dionys. Halicarn. vett. serr. cens. II, 4. Πανύασις δὲ τὰς τ' ἀμφοῖν (Hesiodi et Antimachi) ἀρετὰς

1) καὶ μηρεῖ Cod.; em. Cramer. 2) Cf. Paus. X, 8, 9 (5).

3) Cf. Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott.

4) Ἡράκλεια nomen est carminis ap. Athen. Clem. alios. Cf. infra.

ἡνέγκατο, καὶ αὐτῶν πραγματεία καὶ τῇ κατ' αὐτὸν οἰκονομία διήνεγκεν.

Quintil. X, 1, 54. Panyasin, ex utroque (sc. Hesiodo et Antimacho) mixtum, putant in eloquendo neutrius aequare virtutes, alterum tamen ab eo materia, alterum disponendi ratione superari.

Subsidia. Funcke De Panyasidis vita et poesi, Bonnae 1837. Tzschirner Panyasidis fragmenta, prae-missis de P. vita et carminibus commentationibus, Vratisl. (1836.) 1842. Dübner l. l. (v. supra) p. 13—20. Meineke Anal. Alexandr. p. 363—370. Näke Choeril. p. 14 sqq. Mueller Dor. II p. 471 sqq. Eckstein in Erschii Encycl. III, 11 p. 8 sqq. Bode I p. 503 sqq.

HERACLEA.

Clem. Alex. Strom. VI p. 266 (628 B) Sylb. 751 Pott. (Multi scriptores) αὐτοτελῶς τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὥς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Πανύασίς τε ὁ Ἀλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου¹⁾ τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Clementis verba laudat Euseb. Praep. Evang. X, 2 p. 462 D.

1. 2.

Δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος.

Καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος.

Steph. Byz. v. Βέμβινα· κόμη τῆς Νεμέας ὁ πολίτης Βεμβινίτης ὥς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρῶτη „δέρμα — λέοντος“. καὶ ἄλλως „καὶ — λέοντος“.

1) Κλεοφύλου Clem.

3.

Ps.-Eratosth. Catast. 11 (Καρκίνος). Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι δι' Ἡραν, ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων¹⁾, ὅτε τὴν ὕδραν ἀνῆρει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἔδακεν αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ φησὶ Πανύασις ἐν Ἡρακλείᾳ. θυμωθεὶς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ ποδὶ συνθλάσαι αὐτόν. Eadem narrat Schol. ad German. Arat. p. 51 Buhl. [128 Breys. cf. p. 70]. Cf. Schol. ad Arat. 147. Phavorin. v. καρκίνος. p. 991 sq. Bas.

4.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο φαεινόν,
σκήπτους αἰνύμενος θαμέας πότον ἥδυν ἐνειμεν.
Athen. XI p. 498 D: Πανύασις τρίτῳ Ἡρακλείας φησὶ „τοῦ — ἐπινεν“.

5.

Καί ῥ' ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης.
Schol. ad Pind. Pyth. III, 177: Θυώνην τὴν Σεμέλην λέγει. ἐνιοι δὲ τὴν Θυώνην ἐτέραν τῆς Σεμέλης φασὶν εἶναι, τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας „καί ῥ' — Θυώνης“.

6.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (23 A) Sylb. 31 Pott. Ναὶ μὴν καὶ τὸν Ἀιδωνέα ὑπὸ Ἡρακλέους τοξευθῆναι

1) τοῦ Ἰολάου συμμαχοῦντος Gale; τῶν περὶ Ἰόλαον συμμαχούντων Koppiers. Cf. Apollod. II, 5, 2.

Fragm. IV. 1. Fort. φαεινοῦ. 2. ἐνειμεν Koechly coni. ep. I p. 14; ἐπινεν vulgo.

Ὅμηρος¹⁾ λέγει καὶ τὸν Ἥλιον αὐτὸν²⁾ Πανύασσις ἱστορεῖ. Cf. Apollodor. II, 5, 10, 5: *θερμαινόμενος δὲ ὑπὸ Ἥλιου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον ἐπὶ τὸν θεὸν ἐνέτεινεν· ὃ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας χρυσοῦν ἔδωκε δέπας κτλ.* (fragm. 7).

7.

Athen. XI p. 469 D: Πανύασσις δ' ἐν πρώτῳ³⁾ Ἡρακλείας παρὰ Νηρέως⁴⁾ φησὶ τὴν τοῦ Ἥλιου φιάλην κομίσασθαι τὸν Ἡρακλέα καὶ διαπλεῦσαι εἰς Ἑρῦθειαν. Macrobian. Sat. V, 21 § 19: Poculo autem Herculem vectum ad Ἑρῦθειαν id est Hispaniae insulam navigasse et Panyasis, egregius scriptor Graecorum, dicit et Pherecydes auctor est.

8.

Schol. Harl. Ambr. Vind. 56 ad Hom. Od. μ, 301: Πανύασσις φύλακα τῶν Ἥλιου βοῶν Φάλακρον⁵⁾ φησὶ γενέσθαι.

1) Il. E, 395 sqq. 2) τὸν Ἥλιον αὐτὸν] Sic Heyne ad Apollod. p. 161; τὸν Ἥλειον Ἀνγέαν vulgo. — Cod. Collegii novi τὸν ἥλιον Ἀνγέαν, unde Potter τὰς ἥλιον ἀνγὰς. — Falsa cum veris commixta tradit Schol. ad loc. Vol. IV p. 107 Kl.: *δαίμων τις οὗτος Ἥλειος Ἀνγέας, ἐναντίος τῷ Πλούτωνι, ὃν καὶ τοξενόμενον ὑπὸ Ἡρακλέους Πανύασσις εἰσάγει.* 3) πρώτῳ corruptum, τετάρτῳ Duebn. p. 14. — 4) „De partibus Nerei in hac fabula cf. Heynium ad Apollodor. p. 170 sq.“ Duebn. 5) Φάλακρον] Φυλάικον Harl. Φυλάκιον Ambr. Φύλαιον Vind. — „Panyasis armentorum illorum custodem neque Phylacium neque Phylaeum appellaverat, sed aut Phylacum, quod frequens in fabulis graecis nomen est, aut quod magis credo Phalacrum“. Meineke Anal. Alex. p. 370.

9.

Paus. X, 29, 9 (4): *Πανύασις δὲ ἐποίησεν ὥς
Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐπὶ τῶν θρόνων παράσχοιντο
σχῆμα οὐ κατὰ δεσμώτας, προσφυῆς δὲ ἀπὸ τοῦ χρω-
τὸς ἀντὶ δεσμῶν σφίσιν ἔφη τὴν πέτραν.*

10.

Schol. ad Germ. Arat. p. 61 Breysig. Dicitur, cum
ad mala aurea profectus esset (Hercules), ut refert Panu-
assis Heraclea, serpens hortorum custos immensae magni-
tudinis insomnisque fuisse. Qui cum Herculi obstiterit
victorque maximo periculo Hercules abierit, Iovis hunc
laborem memoriae dignum honoravit etc. (Cf. Schol.
Strozz. p. 118 Br.) — Hygin. Astron. II, 6 p. 41 Bunte.
Engonasin. Hunc Eratosthenes Herculem dicit, supra
draconem collocatum eumque paratum ut ad
decertandum, sinistra manu pellem leonis, dextra clavam
tenentem. Conatur interficere draconem Hesperidum
custodem, qui numquam oculos operuisse somno coactus
existimatur, quo magis custos adpositus esse demonstra-
tur. De quo etiam Panyasis in Heraclea dicit. — Cf.
Avien. Phaenom. 175 sqq. Panyasi sed nota tamen, cui
longior aetas | eruit excussis arcana exordia rebus | etc.
— Ps.-Eratosth. Catast. 4. Schol. ad Arat. 45.

11.

Steph. Byz. v. *Ἀσπίς*. *ἔστι καὶ πέτραν Πίσσης, ὥς
Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἐνδεκάτῃ.* Cf. Muell. Dor. II
p. 474¹⁾.

12.

*Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν'· ἀρετὴ νύ τίς ἐστι καὶ αὖτη,
ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ*

1) „Die Gründung der olympischen Spiele kam wohl erst
im elften Buche vor“.

εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύη·
 ἴσόν θ' ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνὴρ
 ὑσμίνας διέπων ταλαπενθείας, ἐνθα τε παῦροι 5
 θαρσαλέοι τελέθουσι μένουσί τε θυῶρον Ἄρηα·
 τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος ὅστ' ἐνὶ δαιτὶ
 τέρπεται παρεὼν ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγη·
 οὐ γάρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς οὐδὲ βιῶναι
 ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου 10
 θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλ' ἐνεόφρων·
 οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
 ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης σννοπηδὸν ἀοιδῆς·
 ἐν μὲν γὰρ θαλίσῃ ἱλαρὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
 ἐν δὲ χοροῖτυπλῆς, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότῃτος· 15
 τῷ σὲ χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφροني θυμῷ
 πίνειν, μηδὲ βορῆς κεκορημένον ἥντε γῦπα
 ἥσθαι πλημμύροντα λελασμένον εὐφροσυνάων.

Stob. Floril. XVIII, 22 [Vol. I p. 317 Gaisf. ed. Lips.]:

Πανυάσιδος. „ξείν' — εὐφροσυνάων“. V. 12—18

Fragm. XII. 4. θοὸς suspectum. — 5. Legebatur ἐνθα δὲ;
 corr. Brunck. — 8. λαὸν ἀνώγη] φῶτα κελεύη Meineke. —
 9. οὐδὲ] ἢ Brunck. — 11. ἄλλ' ἐνεόφρων Valck. pro vulgato
 ἄλλο νεόφρων; ἀλλὰ κενόφρων Schaefer. — 13. πάση — ἀνίη
 Athen. Suid. πάση — ἀοιδῇ Valck., πάση — ἀδείη Jacobs ad
 Anthol. Palat. p. 670. — 14. ἱλαρὸν] Sic Koechly Coni. ep. I
 p. 10 sq. cf. Meinek. Analect. Crit. ad Athen. p. 20. ἱερὸν
 Stob. cf. ad Titanom. fragm. 6. — ἐρατὸν Athen.; ἐρατῆς
 ed. Meineke. — 15. φιλότῃτος] Apud Stobaeum legitur φιλότῃ-
 τος· ἐν δὲ τε μὲν θήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ σὲ χρὴ κτλ. Hunc versum poetae abiudicant omnes praeter
 Meinekium, qui Anal. Alexandr. p. 365 ex Hesychio v. μενθή-
 ραις et Etym. M. p. 508, 6 μενθήρῃ coll. Phot. p. 258, 16
 ἐν δὲ τε μενθήρης legendum censet adnotans „Hac cor-
 rectione admissa nihil iam ille versus habet quod non sit
 aptissimum“ (? — cf. v. 17 τῷ σὲ χρὴ — εὐφροني θυμῷ κτλ.).
 17. βορῇ κεκαωμένον Stob. — γῦπα] παῖδα Ath.

affert Athen. II p. 37 A; v. 12—13 Suid. v. οἶνος
[II, 2 p. 1277 Bernh.].

13.

Πρώτην μὲν Χάριτες τ' ἔλαχον καὶ ἐνφρονες Ὄραι
μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἷπερ ἔτευξαν.

τοῖς δ' ἐπὶ Κυπρογένεια θεὰ λάχε καὶ Διόνυσος.
ἐνθα τε κάλλιστος πότος ἀνδράσι γίνεται οἶνου,

εἴ τις τόνγε πίοι καὶ ἀπότροπος οἴκαδ' ἀπέλθοι 5
δαιτὸς ἀπὸ γλυκερῆς, οὐκ ἂν ποτε πήματικύρσαι·

ἀλλ' ὅτε τις μοίρης τριτάτης πρὸς μέτρον ἐλαύνει
πίνων ἀβλεμέως, τότε δ' ὕβριος αἶσα καὶ ἄτης

γίνεται ἀργαλή, κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάζει.
ἀλλὰ πέπον, μέτρον γὰρ ἔχεις γλυκεροῦ ποτοῦ, 10

στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον, κοίμιζε δ' ἐταίρους·
δεῖδια γὰρ τριτάτης μοίρης μελιηδέος οἶνου

πινομένης μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρσῃ,
ἔσθλοῖς δὲ ξενίοισι κακὴν ἐπιθῇσι τελευτήν.

ἀλλὰ πιθοῦ καὶ παῦε πολὺν πότον. 15

Athen. II p. 36 D: Πανύασις δ' ὁ ἐποποιὸς τὴν μὲν
πρώτην πόσιν ἀπονέμει Χάρισιν Ὄραις καὶ Διονύσῳ,
τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, ὕβρει
δὲ καὶ ἄτῃ τὴν τρίτην. Πανύασίς φησι „πρώτην
— πότον“.

Fragm. XIII. 1. Legebatur πρῶται; em. Hoeschel. —
5. τόνγε πίοι Koechly l. l. p. 14. με πίοι C. γε πίοι codex
Hoeschelii. μὲν πίνου Schweigh. — 6. κύρσας Schweigh. —
14. ἐσθλ. ἐν ξεν. κακὴν δ' ἐπιθήσεις libri; corr. Funck. Meineke.
[ἐσθλοῖσιν ξενίοισι κακὴν ἐπιθεῖσα τελ. Jacobs ad Anthol. Pal.
p. 667]. — 15. ἀλλὰ πιθοῦ Meineke pro vulgato ἀλλ' ἀπιθι.

14.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 ἀγλαός· ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαί,
 πάντες δ' ὀρχηθμοί, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότητες.
 πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει
 πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρείων· 5
 ἧ γάρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἴσ' ἄμ' ὀπηδεῖ.

Athen. II p. 36 F — 37 B: Πανύασις δὲ λέγει „οἶνος
 — εὐφροσυνάων“ (Fragm. XII, 12—18). καὶ πάλιν
 „οἶνος — χειρείων“ (v. 1—5). Versum sextum idem
 p. 36 D fragmento XIII laudato affert (καὶ ἐξῆς περὶ
 ἀμέτρου οἶνου „ἐκ γάρ οἱ — ὀπηδεῖ“). — Hos versus
 coniungendos esse vidit Meineke. Cf. Anal. Alexandr.
 p. 366. — V. 1. 5 citat Clem. Alex. Strom. VI p. 264
 (622 A. B) Sylb. 742 Pott.

Fragmm. 4. 12—14 ad convivium apud Pholum
 centaurum retulit Muell. Dor. II p. 473.

15.

Παρνησὸν νιφόεντα θοοῖς διὰ ποσσὶ περήσας
 ἵκετο Κασταλῆς Ἀχελωίδος ἄμβροτον ὕδωρ.
 Paus. X, 8, 9 (5): Πανύασις δὲ ὁ Πολυάρχου πεποιή-
 κως ἐς Ἡρακλέα ἐπη θυματέρα Ἀχελῷου τὴν Καστα-
 λίαν φησὶν εἶναι· λέγει γὰρ δὴ περὶ τοῦ Ἡρακλέους·
 „Παρνησὸν — ὕδωρ“. Cf. Muell. Dor. I p. 436¹⁾.

Fragm. XIV. 1. ὡς οἶνος θν. Clem. — 2. ἀγλαόν praetu-
 lit Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 20. — 5. ὑπέρμετρος Clem.
 — 6. ἧ γάρ] Sic Meineke Anal. Alexandr. p. 366 not.; ἐκ γάρ
 codd. Athen.; καὶ γάρ Naeke. — αἴσ' ἄμ' Naeke; αἴσα vulgo.

1) „Der von tiefer Schwermuth niedergedrückte Held wen-
 det sich nun an den sühnenden Gott Apollon.“

16.

Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητευέμεν εἰς ἐνιαυτόν.

τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκη.
 Clem. Alex. Protr. p. 10 (22 D) Sylb. 30 Pott. Πανύασ-
 σις γὰρ καὶ ἄλλους παμπόλλους ἀνθρώποις
 λατρεῦσαι θεοὺς ἱστορεῖ, ὥδὲ πως γράφων· „τλῆ —
 ἀνάγκη“, καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. Cf. Muell. l. l. p. 437.

17.

Νύμφαι Ἀχελήτιδες.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. IV, 1149: Πανύασις δὲ
 ἐν Λυδία τὸν Ἡρακλέα νοσήσαντα¹⁾ τυχεῖν ἰάσεως
 ὑπὸ Ἵλλου τοῦ ποταμοῦ, ὃς ἐστι τῆς Λυδίας· διὸ καὶ
 τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ἵλλους ὀνομασθῆναι. —
 Schol. Vict. ad Hom. Il. Ω, 616 ἄμφ' Ἀχελώιον] Τινὲς
 ἄμφ' Ἀχελήσιον. ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πλη-
 ροῦται Ἵλλος. καὶ Ἡρακλέους νοσήσαντος ἐπὶ τῶν
 τόπων, ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν,
 τοὺς παῖδας Ἵλλον ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης
 Ἀχέλητα, ὃς Λυδῶν ἐβασίλευεν. εἰσὶ δὲ καὶ νύμφαι
 Ἀχαλήτιδες, ὥς φησι Πανύασις. — Steph. Byz. v.
 Ἀκέλης. πόλις Λυδίας. οἱ πολῖται Ἀκέλητες, τὸ θηλυ-
 κὸν Ἀκελῆτις. ἔοικε δὲ λέγεσθαι ἀπὸ Ἀκέλου τοῦ
 Ἡρακλέους καὶ Μαλίδος παιδός, δούλης τῆς Ὀμφάλης,
 ὥς Ἑλλάνικος κτλ.

Frag. XVI. 3. θητευσέμεν Clem. — 4. Legebatur ἀνάγκης;
 corr. Duentz. Duebn.

1) Naeke Choeril. p. 16.

18.

Ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγημε θύγατρα,
 νύμφην Ὀγγυλίνην, ἣν Πραξιδικήν καλέουσι,
 Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινῆεντι·
 τῆς δ' ὅλοοι παῖδες Τλῶος Ξάνθος Πίναρός τε
 καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας λήϊζετ' ἀρούρας. ⁵
 Steph. Byz. v. Τρεμίλη· ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ
 Τρεμίλου, ὡς Πανύασις· „ἐνθα — ἀρούρας“. Cf.
 Muell. Dor. II p. 474.

19.

Schol. ad Eur. Alc. 1: Ἀπολλόδωρος δέ φησι κε-
 ραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἰππόλυτον
 ἀναστῆσαι, Ἀμελησαγόρας δὲ ὅτι Γλαῦκον, Πανύασις
 ὅτι Τυνδάρεων. Cf. Adnotat. margin. ad Apollodor.
 III, 10, 4. Sext. Empir. adv. math. I, 261. Philodem.
 περὶ εὐσ. p. 17 Gomperz.

20.

Ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.

Clem. Alex. Protr. p. 10 (23 A) Sylb. 31 Pott. Τὴν
 Ἥραν τὴν ξυγίαν ἱστορεῖ (τοξευθῆναι) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 Ἡρακλέους ὁ αὐτὸς οὗτος Πανύασις „ἐν Π. ἡμα-
 θόεντι“. Cf. Arnob. adv. gent. IV, 25 (fr. 21).

21.

Arnob. adv. gent. IV, 25: Non ex vobis Panyassis
 unus est, qui ab Hercule Ditem patrem et reginam

Fragm. XVIII. 1. θύγατρα] „Fortasse γυναῖκα“ Meineke.
 — 3. παρὰ δινῆεντι] βαθυδινῆεντι Meineke Diss. Acad. Berol.
 1832 p. 106 not.; cf. Anall. Alex. p. 368.

memorat sauciatam esse Iunonem? Cf. Schol. ad Clem. Alex. Vol. IV p. 107 Kl. (v. supra p. 256 not. 2).

22.

Paus. IX, 11, 2 (1): *Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνημα, οὐδὲν τι ἀλλοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν. Θηβαῖοι δὲ καὶ τάδε ἐπιλέγουσιν, ὥς Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρούωνα ἐμελλεν ἀποκτινύναι κτλ.*

23.

βηλά.

Schol. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. A, 591: *βηλός ἐστιν ὁ ἀνωτάτω τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ γὰρ τοῦ βεβηκέναι — ἀπὸ τοῦ ὀδεύεσθαι. καὶ Πανύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλά λέγει. Cf. Etym. M. p. 196, 34. Suid. [I, 1 p. 989] et Zonar. (p. 389) v. βίολα. Gramm. ap. Bachm. Anecd. Grr. I p. 179.*

24.

Apollodor. I, 5, 2: *Πανύασις δὲ Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει· φησὶ γὰρ Δῆμητρα πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν. [Cf. Hygin. fab. 147.] Ad Ionica¹⁾ retulit Mueller.*

1) Suid. v. Πανύασις. *ἔγραψε Ἰωνικά ἐν πενταμέτρῳ* [cf. Ulric. Hist. poes. I, 505], *ἔστι δὲ τὰ περὶ Κόδρον καὶ Νηλέα καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας, εἰς ἔπη ζ'.*

25.

Apollodor. III, 14, 4, 1: Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (sc. Ἀδωνιν) Φοῖνικος καὶ Ἀλφεισιβοίας λέγει, Πανύασις δὲ φησι Θείαντος βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης (οὐ γὰρ αὐτὴν ἐτίμα) ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα, καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνηννάσθη. ὃ δὲ ὥς ἤσθητο, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν αὐτήν· ἥ δὲ περικαταλαμβανομένη θεοῖς ἠϋξάτο ἀφανῆς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτεῖραντες αὐτήν εἰς δένδρον μετέλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ τοῦ δένδρου ῥαγέντος γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἀδωνιν, ὃν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν, εἰς λάρνακα κρύψασα Περσεφόνῃ παρέθηκετο. ἐκείνη δὲ ὥς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπέδίδου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης εἰς μοίρας γ' διηρέθη ὁ ἐνιαυτός, καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἀδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρ' Ἀφροδίτης. ὃ δὲ Ἀδωνις ταύτην προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν μοῖραν. — Hesych.: Ἡοίην· τὸν Ἀδωνιν. Πανύασις.

Haec ex Ionicis petita esse censet Heyne ad Apollodor. p. 327; cf. Muell. Dor. II p. 474.

26.

Πέμματα πόλλ' ἐπιθελς πολλὰς δέ τε νοσσάδας ὄρνις. Athen. IV p. 172 D: πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγείται, πολλὰ μὲν

Cf. Muell. l. l. p. 472²).

CHOERILUS SAMIUS.

[illegible]

„Sed poterat in Ionicis quoque, carmine Odysseae dimidiam partem aequante, oblata esse de Aegyptiorum ἀνθρῶπι-
νοδραία dicendi occasio“ Due bn. 3) Ad Choerilum Iasen-

sem spectat. 4) Endoc. p. 437: ἔγραψε δὲ ἐπιστολὰς πολλὰς, καὶ ἐπιγράμματα, καὶ κωμωδίας. 5) ποιητῶν al.; cf. Duebn. p. 21.

Athen. VIII p. 345 D: Ἴστρος δὲ φησι Χοιρίλον τὸν ποιητὴν παρ' Ἀρχελάου τέσσαρας μνᾶς ἐφ' ἡμέρᾳ λαμβάνοντα, ταύτας καταναλίσκειν εἰς ὀψοφαγίαν γενόμενον ὀψοφάγον.¹⁾

Marcellin. Vita Thucyd. § 29 [I, 1 p. 325 Poppo]: συνεχρόνισε δ'; ὥς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, Ἀγάθωνι τραγικῷ, Νικηφάτῳ ἐποποιῷ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Μελανιππίδῃ.

Suid.: Ἐγραψε δὲ τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου. — Stob. Floril. (v. fragm. 7) Χοιρίλου Περσηίδος. — Herodian. (v. fragm. 2): Χοιρίλος ἐν α' Περσικῶν. Cf. Propert. II, 1, 22.

Aristot. Top. VIII, 1 [p. 153^a 14]: Εἰς δὲ σαφήνειαν παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον, παραδείγματα δὲ οἰκεία καὶ ἐξ ὧν ἴσμεν, οἷα Ὅμηρος, μὴ οἷα Χοιρίλος· οὕτω γὰρ ἂν σαφέστερον εἴη τὸ προτεινόμενον. Cf. ad fragm. 1. 1a.

Subsidia. — Choerili Samii quae supersunt collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate vita et poesi diss. A. F. Naеke. Lips. 1817. Duebner Choerili Fragmenta. Par. 1840.

1.

Ἄ μάκαρ, ὅστις ἔην κείνον χρόνον ἰδρὶς ἀοιδῆς,
Μουσάων θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἐτι λειμών·

1) „Choerilum ab Archelao quotidie, in singulos dies, accepisse quatuor minas: alius credat, non ego. Semel tantam pecuniam, ab Archelao acceptam, diei spatium in obsonia expenderit.“ Naеke p. 88.

Fragm. I. 1. ἀοιδῶν Schol. ap. Victor. — 2. ἀκείρατος

νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχνηαι,
 ὕστατοι ὥστε δρόμου καταλείπομεθ', οὐδέ πη ἔστι
 πάντῃ παπταίνοντα νεοξυγὲς ἄρμα πελάσσαι. δ
 Aristot. Rhet. III, 14 p. 1415^a 1: ἔτι δ' ἐκ τῶν δικα-
 νικῶν προοιμίων· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐκ τῶν πρὸς τὸν
 ἀκροατὴν, εἰ περὶ παραδόξου λόγος ἢ περὶ χαλεποῦ
 ἢ περὶ τεθρυλημένου πολλοῖς, ὥστε συγγνώμην ἔχειν,
 οἷον Χοιρίλος „νῦν δ' — δέδασται“ (v. 3). Ipsos
 versus servarunt Schol. ad loc. ap. Victorium [Aristot.
 Rhet. ed. Gaisf. p. 448].

[1 a.]

Ἥγεό μοι λόγον ἄλλον, ὅπως Ἀσίης ἀπὸ γαίης
 ἦλθεν εἰς Εὐρώπην πόλεμος μέγας.

Aristot. Rhet. III, 14 p. 1415^a 11: ἐν δὲ τοῖς λόγοις
 καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ
 οὗ ἦν ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμῃται ἡ διάνοια· τὸ γὰρ
 ἀόριστον πλανᾷ· ὁ δούς οὖν ὥσπερ εἰς τὴν χεῖρα τὴν
 ἀρχὴν ποιεῖ ἐχόμενον ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ. διὰ τοῦτο
 „μῆνιν ἄειδε θεά“, „ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα“,
 „ἥγεό μοι — μέγας“.

Fragmentum hoc ex Choerili Perseide desumptum
 esse censent Naeke p. 111 sqq. Schubart in Ephem.
 litt. Hal. a. 1840 Vol. I p. 509; repugnant Welcker
 Cycl. ep. I (1835) p. 313 sqq. Duentz. p. 4. Duebn. p. 23.

2.

Παρά δὲ κρήνας ἀρεθούσας

μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις

Victor. — 4. Legebatur οὐδέ τοι ἔστι; — οὐδέ πη ἔστι cod.
 Gaisf.

Fragm. II. 2. μελίσσαις | εἵκελοι Duebn., μελίσσαις | εἵκελα
 Meineke in Diar. Antiq. a. 1845 p. 1067.

Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 13 [II p. 919 Lentz.]: Ἀρέθουσα κρήνη κυρίως· ἀλλὰ καὶ πᾶσαι κρήναι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν οὕτω καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ ἄρδεν ἴσως σχηματισθεῖσαι. ὃ γ' οὖν Χοιρίλος ἐν α' ¹⁾ Περσικῶν „παρὰ — μελίσσαις“. — „Ex descriptione itineris copiarum in Asia petittum puto, ex loco de commemoratione Celaenis. Herodot. VII, 26. 27“. Duebn.

3.

Μηλονόμοι τε Σάκαι, γενεῇ Σκύθαι· αὐτὰρ ἔναιον Ἀσίδα πυροφόρον· νομάδων γε μὲν ἦσαν ἄποικοι, ἀνθρώπων νομίμων.

Strab. VII p. 303: καλεῖ δὲ καὶ (Ἔφορος) Χοιρίλον εἰπόντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς σχεδίας [ἣν ἔξευξε Δαρκεῖος] ²⁾ „μηλονόμοι — νομίμων“.

4.

Τῶν δ' ὅπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ἰδέσθαι, γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες, ᾧκεον δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι πλατέῃ ἐπὶ λίμνῃ· αὐχμαλέοι κορυφάς, τροχοκουράδες, αὐτὰρ ὑπερθευ ἵππων δαρτὰ πρόσωπ' ἐφόρευν ἐσκληκότα καπνῷ. 5

Ioseph. c. Apion. I, 22 p. 454 [Vol. II p. 353 Dind. (ed. Par. 1865)]. Καὶ Χοιρίλος δὲ ἀρχαιότερος γενόμενος ποιητής, μέμνηται τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὅτι συνεστράτευται Ξέρξῃ τῷ Περσῶν βασιλεῖ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. καταριθμησάμενος γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τελευταῖον καὶ

1) δ' Meineke l. l. 2) Cf. Naeke p. 127—129.

Fragm. VI. 3. ᾧκεον aut ᾧκουν codd. Eusebii. Variant Iosephi libri; ᾧκουν ed. Dind. — ἐπὶ] παρὰ Euseb. — 4. κεφαλὰς Euseb. — 5. ἐφόρον Euseb.

τὸ ἡμέτερον ἐνέταξε λέγων „τῶν — καπνῶ“. Iosephum sequitur Euseb. Praep. Ev. IX, 9 p. 412 B.

5.

Schol. Laur. ad Apoll. Rhod. I, 211 de Orithyiae raptu disserens: *Χοιρίλος δὲ ἀρπασθῆναι φησιν αὐτὴν ἄνθη ἀμέργουσαν*¹⁾ *ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισοῦ πηγὰς.* Ex quibus Hermann versum restituit, *ἄνθε' ἀμέργουσαν πηγὰς ὕπο Κηφισοῦ.*

Scholiastam Apollonii Cephissum pro Ilisso scripsisse probabilis est coniectura Naekii p. 153.²⁾

6.

Νηῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμίη σὺς εἶδος ἔχουσα.
Hesych. v. *Σαμιακὸς τρόπος· Δίδυμος δὲ τὰς Σαμαίνας ιδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γάρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὥς δοκεῖν ῥύγχεσιν ὕψιν ὁμοίως κατασκευάσθαι, οἷον ὑοπρώρους εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ τ(οι)αύτης λέγεται „ναῦς — ἔχουσα“.* Eadem narrat Phavorin. p. 1633, 31 sqq. ed. Bas. — Choerili versum esse discimus e Photii Lex. v. *Σαμιακὸν τρόπον· Τὸ γὰρ ἐμφορεῖς εἶχε τὰς πρῶρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα, ὥς Χοιρί(λο)χος ὁ Σάμιος.*

1) *ἀμέργουσαν* Pierson veris. p. 202 et Naeke p. 154; *ἀμέλγουσαν* cod. Laur., *ἐκλέγουσαν* Par. — 2) Naeke p. 152: „Haud dubie eodem loco atque eadem occasione Boreae et Orithyiae mentionem fecerat Choerilus, qua eam fabulam insertam legimus ab Herodoto VII, 189 Boreae operam, qua adiuvisset Athenienses, fortasse splendida narratione descripsit Choerilus“.

Fragm. VI. *ναῦς — Σαμία* ὕς Hesych.

7.

Ὅρκον δ' οὐτ' ἄδικον χρεὼν ἔμμεναι οὔτε δίκαιον.
Stob. Floril. XXVII, 1 [Vol. I p. 380 Gaisf. ed. Lips.]:
Χοιρίλου Περσηίδος. „ὄρκον — δίκαιον“.¹⁾

8.

Ἐπὶ πρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρον
Αἰγάλεω θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετόν, ἔσση.
Suid. v. μᾶσσον [II, 1 p. 721 sq. Bernh.] et Phavorin.
Lex. v. μᾶσσον (p. 1214, 47 Bas.): μείζον, μακρότερον·
„ἐπὶ πρὸ — ἔσση“. — Verba ἄγων — ἔσση citat Suid.
v. ὑετός [II, 2 p. 1299]. Fragmentum hoc Choerilo
vindicans Buttman. „De Xerxe poetam loqui, qui
spectaturus erat pugnam Salaminiam [Herodot. VIII, 90],
Toup. emend. in Suidam P. II. Vol. I, p. 398 sq. ed.
Oxon. accurata explicatione docet“ Naeke in Indice prae-
lectt. hibern. Bonnens. 1827. p. 3.

9.

Χερσὶν δ' ὄλβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἑαγός,
ἀνδρῶν δαιτυμόνων νανάγιον, οἷά τε πολλὰ
πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἐβαλεν ἀκτάς.
Athen. XI p. 464 A: παραιτητέον δ' ἡμῖν τὰ κεράμεια
ποτήρια. καὶ γὰρ Κτησίας „παρὰ Πέρσαις“ φησὶν

1) „Persam loquentem audire tibi videaris, vel poetam de Persis. Quos veritatis fuisse studiosissimos, testatur, ut unum advocem, Herodot. I. 138“. Naeke p. 160.

Fragm. VIII. 2. θυμόεντος Küster.

Fragm. IX. 1. χερσὶν | ὄλβον ἀνολβον Naeke, χερσὶν ἀνολ-
βον Toup. — 3. ἐκβαλ' ἀναντος codd.; corr. Canter.

„ὃν ἂν βασιλεὺς ἀτιμάσῃ, κεραμέοις χρῆται“. Χοιρίλος δ' ὁ ἐποποιός φησιν „χερσὶν — ἀκτάς“.

Haec a Xerxe victo dici potuisse observavit Hermann.

10.

Πέτρην κοιλαίνει ῥανὼς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.

Simplic. ad Aristot. Phys. VIII. f. 276 b. p. 429^a 41
Brandis: τὸ γὰρ λέγειν, φησὶν, ὅτι κινεῖται μὲν αἰὲν πάντα, λανθάνει δὲ ἡμᾶς τῷ κατ' ὀλίγον, ὁμοίον ἐστὶν ἐκείνῳ τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ τὸν συνεχῆ τοῦ ὕδατος σταλαγμὸν κοιλαίνειν τὴν πέτραν· „πέτρην — ἐνδελεχείῃ“, φησὶν ὁ Χοιρίλος. — Versum sine nomine auctoris affert Galen. de temper. III, 4 (Vol. I p. 676 Kühn), de locis adfectis I, 2 (Vol. VIII p. 27 Kühn).

11. 12.

γῆς ὀστέα. — γῆς φλέβες.

Tzetz. in Walzii Rhet. III p. 650: ὥσπερ ποιεῖ Χοιρίλος | καλῶν τοὺς λίθους γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας.

13.

Diog. Laert. I, 1, 3 § 24 de Thalete: "Ἐνιοι δὲ καὶ αὐτὸν πρῶτον εἰπεῖν φασιν ἀθανάτους τὰς ψυχὰς· ὧν ἐστὶ Χοιρίλος ὁ ποιητής.

14.

Schol. Bern. ad Verg. Georg. I, 482 (p. 882 Hagen) de Eridano: Ctesias hunc in India esse adfirmat, vel Choerilus in Germania, in quo fluvio Phaethon¹⁾ ex-

1) Sic Hagen pro feton; edion Serv.

stinctus est. Cf. Serv. ad loc., quem primus citavit Naeke in Indice praelectt. hibern. Bonn. 1838.

EPILYCUS.

Suid. v. *Κράτης* [Vol. II, 1 p. 394 Bernh.]. *Ἀθηναῖος, κωμικός· οὗ ἦν ἀδελφὸς Ἐπίλυκος, ποιητὴς ἐπῶν.*

MELANIPPIDES.

Suid. v. [II, 1 p. 757 Bernh.] *Μελανιππίδης, Κρίτωνος, γεγονὼς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπικά, καὶ ἐπιγράμματα κτλ. Cf. Marcellin. Vit. Thuc. § 29.*

NICERATUS.

Marcellin. Vit. Thucyd. § 29 [I, 1 p. 325 Poppo]: *συνεχρόνισε δ', ὥς φησι Πραξιφάνης ἐν τῷ περὶ ἱστορίας, Νικηράτῳ ἐποποιῶ, καὶ Χοιρίῳ, καὶ Μελανιππίδῃ.*

ANTIPHON.

Suid. v. [I, 1 p. 492 Bernh.]. *Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς καὶ σοφιστής· ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος.*

Diog. Laert. II, 5, 25 § 46: *τούτῳ (sc. Socrati) τίς, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς¹⁾, ἐφιλονεῖκει Ἀντιφῶν τερατοσκόπος.*

1) ποιητῶν al.

Cf. Xenoph. Memorab. I, 6. Cic. de div. I, 20, 39. 51, 116. II, 70, 144. Artemidor. II, 14 p. 103 (109 Herch.). Lucian. Ver. Hist. II, 33. Athen. XV p. 673 F. Hermog. in Walzii Rhett. Grr. III p. 386. — Ruhnken De Antiphonte Cap. IV [Davidis Ruhnkenii Opuscula. Lugd. 1807. p. 249 sqq.].

ANTIMACHUS.

Suid. v. [I, 1 p. 475 Bernh.]. Ἀντίμαχος, Κολοφώνιος¹⁾, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Παννύσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευδόμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστικὴ καὶ Στησιμβρότου. γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

Diodor. XIII, 108: Μικρὸν δὲ τῆς εἰρήνης ὕστερον (?) ἐτελεύτησε Δαρεῖος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς τὴν δ' ἡγεμονίαν διεδέξατο τῶν υἱῶν ὁ πρεσβύτατος Ἀρταξέρξης (Mnemon) ... καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀντίμαχον τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖός φησιν ἠνθικέναι.

Plut. Lysand. 18: Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου ποιήμασι Λυσάνδρεια διαγωνισαμένων ἐπ' αὐτοῦ τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀχθεσθεὶς ἠφάνισε τὸ ποίημα. Πλάτων δὲ νέος ὢν τότε καὶ θαυμάζων τὸν Ἀντίμαχον ἐπὶ τῇ ποιητικῇ, βαρέως φέροντα τὴν ἥτιαν ἀνελάμβανε καὶ παρεμυθεῖτο, τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι φάμενος τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα τοῖς μὴ βλέπουσιν. Cf. Cic. Brut. 51. — Procl.

1) Clarius est apud Ovid. Trist. I, 6, 1.

in Plat. Tim. I p. 28 C (64 Schneid.): *Εἶπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄριστος κριτὴς ὁ Πλάτων.* Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὔτιμῃσε καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός· μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις ὥς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Quintil. X, 1, 53: In Antimacho vis et gravitas et minime vulgare eloquendi genus habet laudem. Sed quamvis ei secundas fere grammaticorum consensus¹⁾ deferat, et adfectibus et iucunditate et dispositione et omnino arte deficitur, ut plane manifesto appareat, quanto sit aliud proximum esse, aliud parem²⁾.

Dion. Halicarn. cens. vett. scrr. II, 3: Ἀντίμαχος δ' (ἐφρόντισεν) εὐτονίας, καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος, καὶ τοῦ συνήθους τῆς ἐξαλλαγῆς. — De compos. verb. 22: Ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας (sc. τῆς αὐστηραῆς) πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατὰ τε ποίησιν καὶ ἱστορίαν καὶ λόγους πολιτικούς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, ἐν μὲν ἐπικῇ ποιήσει ὃ τε Κολοφώνιος Ἀντίμαχος καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός. Plut. Timol. 36: Ἡ μὲν Ἀντιμάχου ποίησις καὶ τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα, τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε, ταῖς δὲ Νικομάχου γραφαῖς καὶ τοῖς Ὀμήρου στίχοις μετὰ τῆς ἄλλης δυνάμεως καὶ χάριτος πρόσσεστι τὸ δοκεῖν εὐχερῶς καὶ ὁαδίως ἀπειργάσθαι. Procl. in Plat. Tim. I p. 20 E

1) Cf. Procl. in Chrestom. I; Dübn. p. 30.
Sic Hertz; legebatur secundum.

2) parem]

(45 sq. Schneid.): *Καὶ γὰρ εἴ τι τεχνικόν ἐστι παρὰ τινι τῶν ποιητῶν ὕψος, πολὺ τὸ μεμηχανημένον ἔχει καὶ στομφῶδες*¹⁾, *μεταφοραῖς χρώμενον ὥς τὰ πολλά, καθάπερ τὸ Ἀντιμάχειον.* Cf. Antipat. Thessal. in Anthol. Palat. VII, 409.

Schol. ad Nicand. Ther. 3: *Ἔστι δὲ ὁ Νίκανδρος ζηλωτὴς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρῶζει.*

Subsidia. Antimachi Colophonii reliquiae, nunc primum conquirere et explicare instituit C. A. G. Schellenberg. Hal. 1786. — Blomfield Diatribe in Antimacho Colophonio in Diar. Class. Vol. VII p. 231 sqq. [Gaisford Poett. Minn. Grr. Vol. III p. 349 sqq. ed. Lips.] — Antimachi fragmenta ed. Dübner. Par. 1840 (v. supra p. 203). — Ant. Coloph. reliquias praemissa de eius vita et scriptis disputatione collectas explanavit H. G. Stoll. Dillenb. 1845. Eiusd. Animadversiones in Antimachi Colophonii fragmenta. Gott. 1840. — Poetae lyrici Graeci ed. Bergk p. 485—489 [611—615 ed. III]. — Volkmann in Paulyi Encycl. I² p. 1121 sqq.

THEBAIS.

Acron ad Horat. Epist. ad Pis. 146 [II p. 601 Hauthal.]: Antimachus poeta reditum Diomedis narrans coepit ab exordio primae originis, id est, coepit ab interitu Meleagri.

Porphyrion ad loc. [Vol. II p. 656 Hauthal.]: Nec reditum Diomedis ab interitu Meleagri] Antimachus. Fuit cyclicus poeta. Hic adgressus est materiam, quam sic

1) *στομφῶδες* Jacobs.

extendit, ut viginti quattuor volumina inpleverit, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret. Cf. Acron ad v. 136. [Aristot. Rhet. III, 6; infra ad fr. 2.]

Cic. Brut. 51: Nec enim posset idem Demosthenes dicere, quod dixisse Antimachum, clarum poetam, ferunt, qui quum convocatis auditoribus legeret eis magnum illud¹⁾ quod novistis volumen suum, et eum legentem omnes praeter Platonem reliquissent, „legam“, inquit, „nihilominus: Plato enim mihi unus instar est milium“. De quibus recte iudicavit Volkmann in Paulyi Encycl. I² p. 1121.

Plut. moral. p. 513 A: Ὁ δὲ περιττὸς καὶ ἀδολέσχης, ἅν γε δὴ τύχη καὶ τὸν Κολοφώνιον ἀνεγνώκως Ἀντίμαχον κτλ. Cf. Duebn. p. 29 extr.

Porphyrus ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3 p. 467 A: Ὁ δ' Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ, de quibus infra (ad fr. 47—49) plura dicentur. — Eustath. ad Hom. Il. p. 9 Rom. (v. ad fr. 1): Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ξήλῳ φησὶν κτλ.

1.

Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρες.
Eustath. ad Hom. Il. A, 1 p. 9, 43 Rom. (8 Bas.): Τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλάσσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ξήλῳ φησὶν „ἐννέπετε — θύγατρες“. Eundem versum afferunt Schol. Ven. A et Lips. ad loc.; Schol. Hom. ap. Matrang. Anecd. Gr. p. 374.

1) Cf. Schol. ad Stat. Theb. III, 466 [infra fr. 30].

2.

Ἔστι τις ἡνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Aristot. Rhet. III, 6 p. 1408^a 1: Καὶ τὸ Ἀντιμάχου χρήσιμον, ἐξ ὧν μὴ ἔχει λέγειν, ὃ ἐκεῖνος ποιεῖ ἐπὶ τοῦ Τευμησσοῦ, „ἔστι — λόφος“, αὖξεται γὰρ οὕτως εἰς ἄπειρον.¹⁾ Strab. IX p. 409: ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θέραπναι καὶ ὁ Τευμησσός, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμενος „ἔστι — λόφος“. γνώριμα δὲ τὰ ἔπη.

3.

Οὔνεκά οἱ Κρονίδης, ὅσπερ μέγα πᾶσιν ἀνάσσει,
ἄντρον ἐνὶ σκηνῇ τευμήσατο, τόφρα κεν εἴη
Φοίνικος κούρη κεκυθμένη, ὥς ῥά ἐ μή τις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρὲς φράσσαιτό κεν αὐτοῦ.
Steph. Byz. v. Τευμησσός. ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀν-
τίμαχος πρῶτῳ Θηβαῖδος „οὔνεκα — αὐτοῦ“.

1) Cf. Stephanum ad loc. in Cram. An. Par. I p. 306.

Fragm. III. 1. ὅσπερ] ὅς libri; ὅστε vel ὅς δὴ Schellenb., ὅσπερ Hermann. — πᾶσιν] πάντων libri; corr. Holsten. — ὅς δὴ πάντων μέγ' Duentz. — 2. Locus nondum emendatus. Vulgo σκιῇ; σκηνῇ quod solus praebet cod. Rhed., recepit Meineke. σπῆι Jacobs, στήι Meineke ad Euphor. p. 129, στείλει idem ad Steph. Byz. p. 619; ἄντρον ἐνὶ σκηνῇ Unger Paradox. Theb. I p. 156, ἄντρον ἐκεῖ σκιερὸν Koechly Coni. ep. I p. 15, ἄντρον ἐν ἐσχατιῇ Hermann. — τόφρα κ' ἐνείη Unger l. l. — 3. κεκυθμένα vel κεκευθμένα libri; corr. Herm. (κεκυρμένη Stoll.). — ἔ conservavit cod. Rhed., qui ὅς ῥά ἔ μητις exhibet (ὅς ῥά μητις Paris. ap. Meinek.), unde ὡς ῥά ἔ μητις Unger l. l. (sed ὡς ἄρα μῆτιν — παρεκφράσσαιτο idem Unger in Anal. crit. p. 25).

4.

Τευμησόνδε.

Steph. Byz. l. l.: οἱ κατοικοῦντες Τευμήσσιοι, καὶ Τευμησσία ἡ ἀλώπηξ ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ τὸ οὐδέτερον Τευμήσιον. καὶ τὸ ἐκ τόπου Τευμησσόθεν, καὶ τὸ εἰς τόπον Τευμησσόνδε. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος.

5.

Οἶοι ἔσαν βασιλεύτορες Αἰγιαλήων.

Etym. M. p. 189, 5: βασιλεύτωρ· παρὰ τὸ βασιλεύ(σ)ω. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαῖδος· „οἶοι — αἰπαλήων“. Eadem habet Etym. Flor. [Miller Mélanges p. 61]; verba οἶοι — βασιλεύτορες affert Zonar. p. 370 Tittm. — Zonarae locum indicavit Duentz. Suppl. p. 38.

6. 7.

*Τύδης τ' Οἰνείδης.**Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη, Οἰνῆιε Τύδη.*

Priscian. VI, 92 [Gramm. Lat. Vol. II p. 276 Keil] de formis Ὀρφης (pro Ὀρφεύς), Τύδης (pro Τυδεύς) disserens: Sic Antimachus in I Thebaidos: „Τύδης τ' Οἰνείδης“ et vocativum in e productam „τὸν — Τύδη“, teste Herodiano, qui hoc ponit in I Catholicorum.

Fragm. IV. *Τευμησόνδε* Stoll, qui p. 37: „Extrema verba (Stephani) potissimum referimus ad *Τευμησόνδε*, quamquam reliquis quoque Antimachum usum esse non negamus“.

Fragm. V. οἶοι Etym. Par. (cod. 346) cum Zonara [cf. Meineke Anal. Alex. p. 116]; legebatur οἱ οἱ. — ὅσσοι Stoll. — *Αἰγιαλήων* Valck. ad Herod. V, 68 p. 406 pro αἰπαλήων.

8.

Κύνθος.

Steph. Byz. v. *Κύνθος*, παρ' *Ἀντιμάχῳ* ἐν πρώτῃ *Θηβαϊδος*.

9.

Ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε.

Apollon. Dysc. de pronom. p. 373 C: τὸ πλήρες σφωέ· παρὰ γὰρ *Ἀντιμάχῳ* καὶ μονοσυλλάβως ἐν πρώτῃ (*Θηβαϊδος*)· „ἀσπασίως — οἴκαδε“.

10.

Σφωίτερον μῦθον.

Ibid. p. 401 B., cf. ad fragm. 13.

11.

Τὸ καί σφω γείνατο μήτηρ.

Ibid. p. 373 C: τὸ πλήρες σφωέ· παρὰ γὰρ *Ἀντιμάχῳ* καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ *Θηβαϊδος*· „τὸ — μήτηρ“.

12.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 400 [p. 189 Dind.]:

Ἀντίμαχός φησιν παρὰ συφορβοῖς ἀνατετραφῆναι *Τυδέα*:

Cf. Schol. Ven. B et Vict. ap. Bekk. Schol. Par. ap.

Cram. Anecd. Par. III p. 375.

13.

Σφωιτέρην οἶζύν.

Apoll. Dysc. de pronom. p. 401 B—C: Καὶ ἀπ' αὐτῆς (pronomine σφωῖν) κτητικὴν παρ' *Ἀντιμάχῳ* εἰρησθαι

· Fragm. XI. τῷ Bekk.; sed v. Stoll p. 40.

Fragm. XIII. σφωιτ. δι' οἶξ. ci. Dübner.

ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ „σφωιτέρην οἰζύν“
καὶ διὰ τῆς δευτέρας Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ
„σφωίτερον μῦθον“ (fragm. 10), ἐαυτοῖς ἐναντιοῦνται.

14.

Interpr. Maii Verg. Aen. X, 565 p. 323 Lion: Homerus¹⁾ amicum Aegaeona dicit Iovis. Sed Antimachus in III Thebaidos dicit adversum eum armatum²⁾.

15.

Ἄλλοι δὲ κρητῆρα πανάργυρον ἥδὲ δέπαστρα
οἰσόντων χρύσεια, τὰ τ' ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι
κείται

16.

Πάντα μάλ', ὅσ' Ἄδρηστος ἐποιχομένους ἐκέλευσε
ῥεξέμεν· ἐν μὲν ὕδωρ, ἐν δ' ἄσκηθές μέλι χεῦαν
ἀργυρέῳ κρητῆρι, περιφραδέως κερώοντες·
νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐνσχερῶ ἐστηῶσι, καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶδαρ
χρυσεῖη προχόῳ

17.

Καὶ χρύσεια δέπαστρα καὶ ἄσκητὸν κελέβειον
ἐμπλειον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστατον εἶη.

1) Il. A, 402 sqq. 2) dicit — armatum] d. adv. eum arma^{dm} cod.

Fragm. XVI. 2. ἄσκηθές] ἄσκητον Stoll. — χεῦαν Schellenb. pro codicum χεῦε et χεῦεν. — 5. Legebatur ἐκ χειρὸς εἰσιῶσι; — ἐνσχερῶ εἰσιῶσι Jacobs Append. ad Porson. Advers. p. 320; ἐνσχερῶ ἐστηῶσι Hermann. —

Fragm. XVII. 1. ἄσκητὸν Stoll pro ἄσκηθές. — 2. προφερέστατον Stoll hic et fr. XVIII pro προφερέστερον comprobante Meinekio Anal. crit. ad Ath. p. 215.

18.

*Ἄτὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἐλόντες
ἐμπλειον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφερέστατον ἦεν.*

19.

*Κήρυκας θ' ἄμα τοῖσι φέρειν μέλανος οἶνοιο
ἄσκον ἐνίπλειον κελέβειόν θ' ὅττι φέριστον
οἷσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός.*

20.

*Πᾶσιν δ' ἡγεμόνεσσιν ἐποιχόμενοι κήρυκες
χρύσεια καλὰ κύπελλα τετυγμένα νωμήσαντο.*

Athen. XI p. 468 A: *Ἀντίμαχος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαϊδος φησί „πάντα — προχώρ“* (fr. 16). *καὶ πάλιν „ἄλλοι — κείναι“* (fr. 15). *κὰν τοῖς ἐξῆς δέ φησι „καὶ χρύσεια — εἶη“* (fr. 17). — P. 475 D: *Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν πέμπτῳ Θηβαϊδος φησί „κήρυκας — πεπληθός“* (fr. 19). *καὶ πάλιν „ἄτὰρ — ἦεν“* (fr. 18). *ἀλλαχοῦ δέ φησι „καὶ χρύσεια — εἶη“* (fr. 17). *σαφῶς γὰρ νῦν κελέβειον ἀντὶ ἀγγείου τινὸς τέθεικε, προειπὼν ποτήρια δέπαστρα.* — P. 482 F: *Ἀντίμαχος δ' ἐν πέμπτῳ Θηβαϊδος „πᾶσιν — νωμήσαντο“* (fr. 20).

„In quinto Thebaidis libro convivium, quod Adrastus heroibus contra Thebas profecturis apparavit, descriptum esse facile ex ipsis fragmentorum verbis concluditur.

Fragm. XIX. 1. *θ' ἄμα τοῖσι] ἀθανάτοισι libri. θ' ἄμα τοῖσι Stoll Animadv. et Jacobs in Diar. Antiq. VIII (a. 1841) p. 763; δὲ ταγοῖσι (aliā coniecturam a Jacobsio prolatam) tuetur Koechly coni. ep. I p. 15. δ' ἄρα τοῖσι Dobree. — μέλας τ' οἶνοιο Jacobs l. l.*

Athen. XI. princ. [p. 459] παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ
 καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσιν“. Stoll

21.

Πλήσαι δ' ἄρ' ἐπιστέψαντα δεπαστρόν.

Etym. M. v. θαύμακτρον (p. 443, 56): ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ παρὰ¹⁾ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἶον „πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον“. οὐχ ὕγιως ἐχρήσατο τῷ σημαينوμένῳ· ἐδήκαμεν γὰρ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὴν λέξιν, τὸ δεπαζόμενον· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δεπάζοντος, ὡς εἰ πινόμενον εἰρήκει ἀντὶ τοῦ πίνοντος.

22.

Αὐτίκα δ' ἡθελίοισιν ἀναπτύσσων φάτο μῦθον.

Etym. Gud. v. ἡθεῖος [p. 238, 17]: σημαίνει δὲ προσφώνησιν²⁾ νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. καὶ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι πρὸς ἀδελφὸν μόνον λέγεται οὐ καλῶς δὲ λέγουσι. εὐρίσκεται γὰρ καὶ μὴ πρὸς ἀδελφὸν λεγόμενον, ὥσπερ ὁ Εὐμαῖος περὶ τοῦ Ὀδυσσέως „ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω καὶ νόσφιν εἶοντα“³⁾· ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀντίμαχος ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει, μὴ ποιήσας τινὰ λέγοντα αὐτήν, ἀλλ' αὐτὸς

Fragm. XXI. πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον libri. [ἐπιστράψας cod. Par. 2654.] — πλήσεν — ἐπιστέψας τὸ δ. Jacobs, πλήσεν — ἐπιστέψασα δ. Blomf. Spohn, πλήρες δ' ἄρ' ἐπεστέψαντο δεπ. Stoll in Animadv. p. 10, πλήσαι — ἐπιστέψαντα δεπαστρόν Koechly, qui Coni. ep. I p. 15: „Grammaticus ille haud dubie putavit a verbo quodam δεπάζω, quod non tam nostro „bechern“ responderet, quam de distribuendis poculis diceretur, novum procusum esse ab Antimacho substantivum δεπαστρός, quod haud absimile analogiae substantivorum δαιτρός, λατρός, μαστρός pocillatorem significaret.“

1) παρὰ inseruit Koechly. 2) Sic Stoll; φρόνησιν vulgo.
 3) Od. § 147.

ἐξ ἑαυτοῦ λεγόμενος ἐχρήσατο, λέγων „ἀντίκα — μῦθον“. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τοῖς οἰκείοις φίλοις, ταῦτα δὴ λέγων περὶ τοῦ Ἀδράστου¹⁾).

23.

Ἐν δέ νυ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβέων
ὠμίλῃσ', εἴως διεπέρσατε Δύμιον ἄστν.

Steph. Byz. v. Δύμη· Ἀντίμαχος ἐν ε' Θηβαϊδος „ἐν δέ — ἄστν“.

24.

Τὼ δ' ἐπαπειλήτην, ὥσπερ Κανκωνίδα Δύμην
ἐπραθέτην παλιδεσσιν Ἐπειῶν ἀρχεύοντες.

Tzetz. ad Lycophr. 591: Καὶ Ἀντίμαχος ἐν Θηβαϊδι· „ὥς ἐπαπ. — ἀρχεύοντες“. Ad Antimachi verba spectant Strab. VIII p. 387. Steph. Byz. v. Δύμη. „Verba ad eandem rem, quae memoratur in fr. antecedenti, spectantia de Molionibus, Euryto et Cteato, dicta videntur.“ Stoll.

25.

Ἄδρηστος Ταλαὸν υἱὸς Κρηθηιάδαο
πρώτιστος Δαναῶν εὐαινέτω ἥλασεν ἵππω,

1) δὴ — περὶ τοῦ Ἀδράστου] δὲ — παρὰ τὸν ἄνδρα σου vulgo; corr. Schneidewin exercitt. critt. p. 28.

Fragm. XXIII. 1. Legebatur ἐν δὲ σὺ τοῖσι; emend. Meineke. — ἀμορβέων Meineke pro ἀμορβῶν. Eidem ὠμίλῃσ', εἴως (pro vulgato ὠμίλησας) debetur. ὠμίλησας, ἕως Jacobs. ὠμίλησας, ὅπως Stoll.

Fragm. XXIV. τὼ δ'] Sic Koechly coni. ep. I p. 16; ὡς Tzetz., ὡς Stoll, ὡδ' vel ὦ δ' Dübner.

Fragm. XXV. 1. Ταλαῶν e Choerobosco (Bekk. Anecd. Gr. p. 1223 [p. 413 Gaisf.]) reponi iubent Siebelis et Bergk in Diar. Antiq. IV (1837) p. 456; cf. Stoll. p. 54. — 2. εὐαινέτω] Legebatur περὶ ἐπαινετῶ. — εὐαινέτω Hermann ap. Stoll. l. l.;

Καιρόν τε κραιπνὸν καὶ Ἀρείονα Θελπουσαῖον,
τόν ῥά τ' Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἄλσεος Ὀγκαίοιο
αὐτὴ γαῖ' ἀνέδωκε, σέβας θνητοῖσιν ιδέσθαι. 5
Paus. VIII, 25, 9 (5): Ἀντίμαχος δὲ (τὸν Ἀρείονα)
παῖδα εἶναι γῆς φησίν· „Ἀδρηστος — ιδέσθαι“.

26.

Ὅς ῥά ποτ' Ἀδρήστω τριτάτῳ δέδμηθ' ὑπ' ἄνακτι.
Ibid. § 10 (5): λέγεται δὲ καὶ τοιάδε, Ἡρακλέα πολε-
μοῦντα Ἡλείοις αἰτῆσαι παρ' Ὀγκου τὸν ἵππον καὶ
ἐλεῖν τὴν Ἥλιν ἐπὶ τῷ Ἀρείονι ὀχούμενον ἐς τὰς
μάχας, δοθῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ὕστερον Ἀδράστῳ
τὸν ἵππον. ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρείονα ἐποίησεν
Ἀντίμαχος· „ὅς ῥα — ἄνακτι“.

27.

Πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς.
Choerobosc. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1187 [p. 124 Gaisf.]:
Ἔστι γὰρ τῷ κυανοχαίτου (sic), καὶ γίνεται κατὰ με-
ταπλασμὸν τῷ κυανοχαίτα, καὶ οὐκ ἔχει προσγεγραμ-
μένον τὸ ἰ, οἷον ὥς παρὰ Ἀντιμάχῳ „πατρί τε —
πεποιθώς“.

28.

Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐρινύος εἶναι ἔδεθλον.
Paus. VIII, 25, 4 (3): Μετὰ δὲ Θέλπουσαν ἐπὶ τὸ

ἐὼ αἰνετὼ La [variant codd. rell.] Buttm. Bekk. Dind., cf.
Bergk. in Bullet. dell' Instit. arch. 1848 p. 140. νέω αἰνετὼ
Siebelis, πόδας αἰνετὼ Duentz. Stoll. — 3. Ἀρείονα] Cf. Eustath.
ad Il. p. 1304, 63 sq. Rom. 1419 Bas.

Fragm. XXVI. τότ' Stoll.

Fragm. XXVII. κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι cod.; corr. Stoll.

Fragm. XXVIII. τόδε — Ἐριννύος Schol. ad Anth.

ἱερὸν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκείῳ·
καλοῦσι δὲ Ἐρινὺν οἱ Θελπούσιοι τὴν θεόν, ὁμολογεῖ
δὲ σφισι καὶ Ἀντίμαχος ἐπιστρατεῖαν Ἀργείων ποιήσας
ἐς Θήβας· καὶ οἱ τὸ ἔπος ἔχει, „Δήμητρος — ἐδεθλον“.
Ex Pausania hausit Schol. ad Anthol. Gr. I, 48 p. 90
(ed. Francof. 1600), quem citavit Stoll. Cf. Meinek. in
Philol. I p. 647.

29.

Ἐγγύθι δὲ προχοαὶ ποταμοῦ Λάδωνος ἔασιν.

Theodosius (?) περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυντόνων
ap. Dind. ad Schol. Aristoph. III p. 418 ed. Lips.: τὸ
Λάδων ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω¹) κλίνεται· „ἐγγύθι
— ἔασιν“. Cf. Choerobosc. p. 75 Gaisf. [= Bekk.
Anecd. Gr. p. 1394]: τὸ Λάδων (ἔστι δὲ ὄνομα ποτα-
μοῦ) ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω κέκλιται ἀναλόγως,
οἶον Λάδωνος.

30.

Schol. ad Stat. Theb. III, 466: Gemini vates,
qui sunt Melampus et Amphiaraus: Dicunt poetam ista
omnia ex Graeco poeta Antimacho deduxisse, qui et ipse
(lon)gam Thebaidem scripsit et veteribus in magno pretio
habitam.

31.

Schol. ad Pind. Ol. VI, 21: Κατεπόθη δὲ Ἀμφιά-
ραος, οἱ μὲν περὶ Ὠρωπόν, οἱ δὲ περὶ Κλεωνάς· τοὺς

Fragm. XXIX. Λάδωνος pro Λάδωνος scripsit Dind., ἔασιν
pro ἦσαν Meineke del. epigr. p. 128. cf. Stoll. in Philol. IV
p. 171. — ἴασιν Stoll in ed. — πρ. Λάδωνος ἔσαν ποταμοῖο
Bergk in Diar. Antiq. VIII (a. 1841) p. 88.

1) ω Dind. pro ο.

δὲ ἵππους αὐτοῦ φησιν Ἀντίμαχος εἶναι ἀσυστάτους¹⁾, οἱ δὲ Θεσσαλούς, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θόας καὶ Δίας. ὁ δὲ ἡνίοχος αὐτοῦ Βάτων ἐκαλεῖτο ἢ Σχοίνικος, συγκαταποθεὶς αὐτῷ.

32.

Ἀμφιγένεια.

Steph. Byz. v. Ἀμφιγένεια· πόλις Μεσσηνιακή. Στράβων ὀγδόῃ²⁾. ἔστι δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον τῆς Μακιστίας, κατὰ δὲ Ἀντίμαχον τῆς Μεσσηνίας. Fragmentum hoc ad Thebaidem referendum esse colligitur e Stat. Theb. IV, 178 sq.: Huic (Capaneo) parere dati, quos fertilis Amphigenia | Planaque Messene montanaque nutrit Ithome etc. — Statii locum citavit Schellenberg.

33.

Schol. vet. ad Aesch. Sept. 164 Dind.: Ὀγκαία Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, Ὀγκα δὲ παρὰ τοῖς Φοίνιξι· καὶ Ὀγκαῖαι πύλαι· μέμνηται καὶ Ἀντίμαχος. Unde hauserunt Scholl. recce. ad loc. p. 320 Dind.

34.

Schol. ad Eur. Phoen. 150: Παρθενοπαῖος, ὥς μὲν Ἀντίμαχος φησι Ταλαοῦ τοῦ Βίαντος τοῦ Ἀμυνθάονος τοῦ Κρηθέως τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος τοῦ Διός, μητρὸς δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκνόνος τοῦ Ποσειδῶνος· ὥς δὲ Ἑλλάνικος κτλ. Cf. Dind. ad Schol. ad v. 126.

1) Ἀμυκλαίους Stoll, conferri iubens Stat. Theb. IV, 214 sqq. VI. 326 (Amyclaeas — habenas v. 329); Ἀσβοτίους Unger Parad. Theb. I p. 475, Antimachum pro Euphorione nominatum ratus. 2) p. 349.

Schol. vet. ad Aesch. Sept. 547 Dind.: Ἀντίμαχος φησιν Ἀργεῖον αὐτόν (sc. Παρθενοπαῖον), οὐκ Ἀρκάδα.

35.

Λέχρις δὲ δρεπάνῳ τέμνων ἄπο μήδεα πατρὸς
Οὐρανοῦ Ἀκμονίδεω λάσιος Κρόνος ἄγχι τέτυκτο.

Plut. moral. p. 275 A: Γέγραφεν Ἀντίμαχος Ἡσιόδῳ¹⁾ πειθόμενος „λέχρις — τέτυκτο“.

36.

Φλοίουσαν ὀπώραις.

Plut. moral. p. 683 E: Εἰπόντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα, γραμματικοὶ τινες ἔφασαν ὑπέρφλοια λελέχθαι τὰ μῆλα διὰ τὴν ἀκμήν· τὸ γὰρ ἄγαν ἀκμάζειν καὶ τεθηλέναι φλοίειν ὑπὸ τῶν ποιητῶν λέγεσθαι· καὶ τὸν Ἀντίμαχον οὕτω πως „φλοίουσαν ὀπώραις“ εἰρηκέναι τὴν τῶν Καδμείων πόλιν. Cf. p. 735 D: τὸ γὰρ θέρος αὐτοῖς μαρτυρεῖ καὶ τὸ μετόπωρον, ὅτε μάλιστα χλωρὰν καὶ φλύουσαν, ὥς Ἀντίμαχος ἔφη, τὴν ὀπώραν γεννωμένην κτλ.

37.

Ὡς ἔα τότε Ἀργείων κολῶει στρατός.

Eustath. ad II. p. 205, 8 sqq. Rom. 155 Bas. Σημείω-

Fragm. XXXV. 1. λέχρις — ἀπὸ codd. — 2. ἀντιτέτυκτο codd. Plut.; cf. Koechly Coni. ep. I p. 17: „Probabilius est ex clipei vel vestis descriptione haec petita [cf. Stoll p. 64, Kinkel Euripides et ars graeca p. 38], a poeta autem solemne illud ἄγχι τέτυκτο scriptum fuisse“.

1) Theog. v. 160 sqq.

Fragm. XXXVI. φλύουσαν Valck. ad Eur. Phoen. 832.

Fragm. XXXVII. ἐκολῶει Eust. — κολῶει Buttm. Lexil. I p. 160. ὥς ἔα τότε στρατὸς Ἀργείων ἐκολῶει Blomf., ὥς ἔα τότε στρατὸς Ἀργ. ἐκολῶει Spohn de extr. Odyss. parte p. 209.

σαι δὲ ὅτι Ὅμηρου δευτέρως συζυγίας εἰδότες τὸ κολῳῶ, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐκολῳά ὁμοιον ὄν τῷ ἐβόα, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρώτης αὐτὸ εἶναι παρ' Ἀντιμάχῳ εἰπόντι „ὥς ῥα — στρατός“.

38.

Ἀργειώνη.

Steph. Byz. v. Ἀργος. Ἀργεῖωνες λέγονται ὡς Καδμείωνες, καὶ Ἀργειώνη, ὡς Ἀντίμαχος.

39.

Ἔδρακε νῶε μολοῦσα.

Apollon. de pronom. p. 373 B: διὰ τοῦ ἐ ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ενθηβεσιν¹⁾ „ἔδρακε — μολοῦσα“.

40.

Steph. Byz. v. Αἶα. Ἔστιν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαῖδι. Cf. Scholl. minn. ad Hom. Il. B, 850. Strab. VII p. 330 (fragm. 21, 23). Eustath. ad Il. p. 360, 11 sqq. Rom. 272 Bas. Etym. M. p. 27, 25.

41.

Βόας ὀστρίμου ἐξήλασεν.

Phot. Lex. v. ὄστριμα p. 258 Herm. (354 Pors.): περίβολοι κτηνῶν καὶ οἶον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαῖδι „βοῦς — ἐξήλασεν“.

42.

Γηγενέας τε θεοὺς προτερηγενέας Τιτῆνας.

1) L. ἐν Θηβαῖδι.

Fragm. XLl. βοῦς — ἐξήλασεν vulgo; corr. Stoll. — οστρίμου ἐξέλασεν βοῦς Duentz. Suppl. p. 40.

Fragm. XLII. Legebatur προτερηγενέας τε Τιτ.; τε deleverunt Schneidew. Duebn. Stoll.

Schol. ad Arat. 15 (Arat. ed. Buhle Vol. II p. 440 sq.):
*Οὐ λέγει καὶ μέγα. χαῖρε αὐτὸς καὶ προτέρη γενεή.
 ὦ Ζεῦ σὺ καὶ ἡ σὴ γενεά· ἦτοι οἱ Τιτᾶνες. ἴσως καὶ
 παρὰ Ἀντιμάχῳ· „Γηγενέας — Τιτῆνας“.*

43.

*Ἔστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
 πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἷσατο πρῶτος
 Ἀδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο,
 ἔνθα τετίμηται τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.*

Strab. XIII p. 588: *Ἐνταῦθα μὲν οὖν (ἐν Ἀδραστείας
 πεδίῳ) οὐδὲν ἱερὸν Ἀδραστείας δείκνυται, οὐδὲ δὴ
 Νεμέσεως, περὶ δὲ Κύζικον ἔστιν Ἀδραστείας ἱερὸν.
 Ἀντίμαχος δ' οὕτω φησὶν· „ἔστι — καλεῖται“. Eos-
 dem versus afferunt Harpocrat. v. Ἀδράστειαν. Apostol.
 I, 40 (31 Leutsch). Eustath. ad Il. p. 355, 24 sqq. Rom.
 269 Bas. Arsen. I, 47 p. 18 Walz.; vv. 1—3 (Αἰσήποιο
 omisso) Suid. v. Ἀδράστεια [I, 1 p. 110 Bernh.], Gramm.
 in Bekk. Anecd. p. 342 [= Bachm. Anecd. I p. 28].
 Cf. Zenob. I, 30.*

44.

*Ἥφαιστου φλογὶ εἴκελον, ἣν ῥα τιτύσκει
 δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῇσι Μοσύχλου.*

Schol. ad Nic. Ther. 472 p. 83 Schneider. *Μόσυχλος
 δὲ ὄρος τῆς Δήμνου, ὡς Ἀντίμαχος· „Ἥφαιστου —
 Μοσύχλου“. Cf. Bergk. Poett. lyrr. Grr. p. 486 (612 sq.)*

Fragm. XLIII. 2. εἷσατο Apost. Eust. — 3. ῥόφ Gramm.
 apud Bekk. cum duobus codd. Harpocrat.

Fragm. XLIV. 1. φλογὶ] πυρὶ Schol.; corr. Duebn.

45.

Οὐδέ τι

θερμὸν ἀναπνείων χολάδας δέρτροισι καλύψεις.
 Schol. Harl. Ambr. ad Hom. Od. λ, 579: Τὸ δέρτρον
 Ἀντίμαχος μὲν ὁ Κολοφώνιος τὸν ἐπίπλουν ἀκούει
 τὸν ἐν τοῖς καλουμένοις ἐγκάτοις. λέγει γὰρ „οὐδέ τι
 θερμὸν — καλύψεις“. Cf. Eustath. ad loc. p. 1700,
 9 sq. Rom. 456 Bas.

46.

Δεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος, πόδας αἰνετώ, νῆε Θυέλλης.
 Schol. Ven. A ad Hom. Il. Δ, 439 ὥρσε δὲ τοὺς μὲν
 Ἄρης] αἱ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωικῶν θεῶν
 τέταχε τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεως
 υἱοί. πλανηθεὶς δὲ Ἀντίμαχος ἱππων Ἄρεως ὀνόματα
 ἀποδέδωκεν „Δεῖμος — Θυέλλης“.

47—49.

Ἰδεώ θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Διομήδης.

Λαῶν, οἷσιν ἄνασσον, ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Porphyr. ap. Euseb. Praep. Evang. X, 3 p. 467 A—C:
 Ο δ' Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ.
 Ὀμήρου γὰρ εἰπόντος „Ἰδεώ θ' ὅς κάρτιστος ἐπιχθο-

Fragm. XLV. οὐδέ τι αἶμα | θερμὸν ἀναπνεῖον Herm.,
 οὐδέ τι θυμὸν | θερμὸν ἀναπνεῖων Stoll. ὅς δ' ἔτι . . . | θερμὸν
 ἀναπν. Koechly Coni. ep. I p. 16. οὐδ' ἔτ' ἀναπν. κτλ. Bergk.
 — δέρτροισι Eustath., δέντροισι Harl., δέρτροις Ambr. — καλύ-
 ψεις Harl. Stoll; καλύψοις Ambr., καλύψας Eust.

νίων γένετ' ἀνδρῶν⁽¹⁾), Ἀντίμαχος λέγει „Ἰδεώ θ' — ἀνδρῶν“ (fr. 47). Καὶ Λυκόφρων ἐπαινεῖ τὴν μετὰθεσιν, ὥς δι' αὐτῆς ἐστηριγμένου τοῦ στίχου. τὸ γὰρ „τὸν δ' ἀπαμειβόμενος — Διομήδης“ (fr. 48) σιγῶ, Ὀμήρου κωμωδηθέντος ὑπὸ Κρατίνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ „τὸν δ' ἀπαμειβόμενος“. ὅπερ οὕτω πεπατημένον οὐκ ὤκνησεν Ἀντίμαχος μεταθεῖναι. τοῦ δὲ „λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν“⁽²⁾), Ὀμηρικοῦ ὄντος· καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ που λεγομένου, „οἷ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας“⁽³⁾), ὁ Ἀντίμαχος μεταθεὶς ἡμιστίχια πεποίηκε, „λαῶν — φάλαγγας“ (fr. 49)⁽⁴⁾).

50.

Ἰδαντος κούρη.

Etym. M. p. 465, 10⁵): Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον Φείδας, Φεῖδαντος· Οἶδας, Οἶδαντος· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἐνὶ φωνήεντι, οἷον Αἰήδας, Αἰήδου· Μίδαας, Μίδου· τὸ γὰρ διὰ τοῦ ντ κλινόμενον, Μείδας Μείδαντος, διὰ διφθόγγου. οὕτως οὖν καὶ Ἰδας Ἰδου· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἤμαρτεν εἰπὼν διὰ τοῦ ι, „Ἰδαντος κούρη“. Eustath. ad Od. p. 1390 [32 sqq. Rom. 19 Bas.] laudavit Stoll.

51.

Οἷ δὲ πάροιθε πόνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

1) Il. I 558. 2) Od. β, 234. 3) Il. II, 563. 4) „Versus conflatus dicitur ex Od. II, 234. et Il. XVI, 563; qua ratione si versiculos divellere studeres, nullus fere poeta a furto vacuus esset“ Stoll. 5) Cf. Choerobosc. p. 34 Gaisf.

Draco Straton. p. 33: Γεγράφασι μακροπαραληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς σὶ λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἐστήκασι, βεβασιλεύκασι κτλ. οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτων συστολὰς ποιοῦνται, ὥς παρ' Ἀντιμάχῳ „οἷ δὲ — ἄλλῳ“. Idem versus legitur in Cram. Anecd. Oxon. III p. 296. IV p. 415. [Choerobosc. p. 566 Gaisf.]

52.

Τὼ δ' αὐτ' ἀμφὶ κονισάλεον πεπονῆατο δίφρον.
Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 4 [II p. 909 Lentz.] Καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ κονισάλεος „τὼ δ' — δίφρον“.

53.

Ληχμὸν δ' ἐμπάξεσθαι ἀλεείνων.
Etym. M. v. ἐρεχμός [p. 371, 21]· διωχμόν γὰρ λέγουσι (οἱ Αἰολεῖς) διὰ τοῦ χ, καὶ ληχμόν, ὥς Ἀντίμαχος, „ληχμὸν — ἀλεείνων“. Cf. Hesych.: ληχμόν, λῆξιν.

54.

Λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων.
Etym. M. v. λαχμῶ [p. 558, 24]· τῷ δασεῖ τῶν ἐρίων· παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ τῶν ἵππων τὸν λακτισμόν· οἶον, „λαχμὸν — ἵππων“¹⁾. Zonar. p. 1283.

55.

Etym. Gud. v. Κυθήρεια [p. 352, 8]: καὶ τὸν παρ'

Fragm. LII. Legebatur τῷ; corr. Welcker Cycl. ep. I p. 104.

Fragm. LIII. ληχμῶν ἐμπ. Spohn de extr. Od. parte p. 208.

1) In Etymolog. codd. pergitur: Σέλευκος δὲ ἀξιοὶ διὰ τοῦ

Ἀντιμάχῳ τινὲς κυθώνυμον Οἰδιποῦν, οὐχ ὥς ἡ κοινὴ ἔννοια, οὗ ἔδει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα, διὰ τὰ κακά, ἀλλ' οὗ¹⁾ κέχνται τὸ ὄνομα ἀκούουσι. Κυθογένης μὲν γὰρ ὁ Διόνυσος, ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γένεσις αὐτοῦ. Cf. Hesych. v. κυθωνύμου. Zenob. IV, 72. „Apud poetam ipsum κυθώνυμος simpliciter is dictus videtur, cuius verum nomen atque origo in obscuro essent“. Schneidew. exercitt. critt. p. 28. — κυθωνύμου Οἰδιπόδαο poetam scripsisse putat Stoll p. 75.

56.

Πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἕκαστος
θέντο.

Suid. v. ταλαίπωρος²⁾ [II, 2 p. 1024 Bernh.]. ὁ ἄθλιος παρὰ τὸ τλῆναι καὶ τὸν πῶρον, ὃ ἐστὶ πάθος. ὅτι δὲ πῶρος πάθος τί ἐστὶν Ἀντίμαχος φησι. „πῶρον τίν' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἔθεντο“. καὶ πωρεῖν Ἥλειοι τὸ πενθεῖν φασι. καὶ Ἀντίμαχος αὐθις. „πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέσσιν ἕκαστος“. παρὰ τοῦτο οὖν τὸ ταλαίπωρος ἐτυμολογεῖται.

Notam hanc e duobus Scholiis (altero ad Aristoph. [Plut. 33], altero ad Soph. [Oed. Col. 14³⁾]) consarcinatum esse Küster ostendit. Cf. Schol. ad Eur. Orest. 392.

ν γράφεσθαι λάχνην ὃ σημαίνει λάχνην. Haec ad Od. ι 445 spectare constat.

1) οὗ Schneidew. l. l. pro οὐ.

Fragm. LVI. 1. πωρητὸν scribendum esse vidit Sopingius. πώρητιν Schol. Par. ad Eur. (πώρη Marc.); πωρήτοιιν Schol. Laur. ad Soph. [πῶρος τοί γ' ed. Rom.]; πῶρός τοι Schol. ad Ar. — 2. θέντο servavit Suid. v. ταλαίπωρος; ignorant ceteri.

2) Quae ex hac observatione petita sub v. πῶρος [II, 2 p. 392] leguntur, delenda sunt. Cf. Bernhardt. 3) Cf. Schol. Triclinii ad loc. ap. Elmsl. p. 42 not. g.

Hesych. v. *πωρητύς· ταλαιπωρία, πένθος*. Quibus omnibus inter se collatis locum refinxerunt Dind. (ad Schol. Aristoph.) et Stoll.

Δ Ε Λ Τ Ο Ι¹).

57.

Ἐλθὼν Εὐλείος πηγὰς ἐπὶ δινήμεντος.

Athen. VII p. 300 D. (Anguillae bonae sunt) καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμόν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὕτως „ἐλθὼν — δινήμεντος“.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

58.

Τοὶ δ' ἄρα οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασιν.

Etym. M. v. ἀβολήτωρ [p. 4, 6]: βολῶ καὶ ἀντιβολῶ· παρ' ὃ τὸ ἀβολήτωρ, ὃ μὴ παρακαλῶν. Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ²). „τοὶ δ' — ἔασιν“. οὕτως Φίλων εἰς τὰ ῥηματικά αὐτοῦ.

1) Δέλτοι. „Elegiaca Antimachi carmina an praeter Lyden fuerint, non constat; sed fortasse liber Δέλτοι inscriptus elegiaco numero adstrictus fuit“. Bergk in Poett. lyrr. Grr. p. 487 (614).

Fragm. LVII. Legebatur Εὐλείας; corr. Bergk. Cf. Meineke in Anall. critt. ad Athen. p. 132. — Choerobosc. in Bekk. Anecd. Gr. p. 1194.

Fragm. LVIII. ἄρα Stoll pro ἄρ'. Duebner (ad vit. Statii) Etymologi locum sic refingit: Ἰναχίδαί, τοὶ δ' ἄρ' ἀβολ. κτλ.

2) Ἰαχίνῃ corruptum, Καταχίνῃ Bergk [Diar. Antiq. a. 1835 p. 300 sqq.] coll. Spartiani Vit. Hadr. c. 16. Hanc conjecturam postea deseruit vir clarissimus, cf. Poett. lyrr. Grr. p. 487 (614).

59.

Ῥίμφα δ' ἐπ' ἡπείροιο μελαίνης ὑψός' ἀεσθίεις
Πηλείδης ἀπόρουσεν ἐλαφρῶς ἥντε κίρκος·

τοῦ δ' ἔμπροσθε ποδῶν κρήνη γένετ' ἀενάουσα.

Schol. vet. ad Lycophr. 246 p. 12 ed. Bachm. [Rostoch 1848] εἰς θῦν' ἐρείσας λοισθίαν] τελευταῖος γὰρ τῆς νεῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπέβη διὰ τὸν χρησμόν· ὁθεν ὁ Πρωτεσίλαος πρῶτος τῆς νεῶς πηδήσας ἀπέθανε. κρηναῖον δέ· φασὶ γὰρ ὅτι πηδήσαντος τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς νεῶς πηγὴ ἀνεδόθη, ὥς φησι καὶ Ἀντίμαχος· „ῥίμφα — ἀενάουσα“. Cf. Tzetz. ad loc.

60.

Schol. Vict. ad Hom. Π. Ψ, 142: Καὶ Ἀντίμαχος φησι τῷ Κηφισῷ κατὰ τὴν Αἰλαιαν (Peleum) τεθυκέναι τὴν κόμην (Achillis).

61.

Πάντες δ' ἐν χεῖρεσσι καλαύροπας οὐατοέσσας
εἶλον.

Schol. Ven. B ad Hom. Π. Ψ, 845: Παρὰ τὸ ῥέπω δὲ γίνεται ῥέψω ῥέψ ῥόψ καλαῦροψ. καὶ Ἀντίμαχος „πάντες — ἔλον“.

62.

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Lucian. Ver. Hist. II, 42: Καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιη-

Fragm. LIX. 1. ἐπ'] ἀπ' nostri omnes [Cod. Vat. ap. Bachm., cod. Marc. 476 ab editore inspectus, Tzetz.]; corr. Schellenberg. — 2. ἀπόρουσεν Tz.; ἀνόρουσεν Scholl. vett. — ἐλαφρῶς Bergk pro ἐλαφρός. ἐλαφρότερ' Herm.

Fragm. LXI. 2. εἶλον Stoll pro ἔλον. In edit. p. 100 εἶλονν legendum censet; εἶχον Bergk.

τοῦ ἔπος ἐπεισῆλθε. φησὶ γάρ πον κάκεινος· „τοῖσιν — ἐρχομένοισι“. Cf. Schol. ad Nicand. Ther. 295 p. 69 Schneid.: βαιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεξήν, τὴν πορείαν. καὶ Ἀντίμαχος εἶπε· „τοῖσι δ' ἂν ὕλ. — ἐρχομένοισιν“.

63.

Δήμητρος τοι Ἐλευσινίης ἱερῇ ὄψ.

Strab. VIII p. 364 de formis decurtatis disserens: (Ἡσίοδος) τὸ βριθὺν καὶ βριαρὸν βριτ λέγει (fragm. 245)· παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ „μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ“ ἢ ὄψις· καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ „Δήμητρος — ὄψ“. καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι (fr. 64).

64.

Ἐν δ' ἀδόροις χέειν εὐήλατον ἄλφι.

Etym. M. v. ἀδόροις (p. 18, 39). Ἀντίμαχος. „ἐν δ' — ἄλφι“. δόρον γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἐκδεδάρθαι δόρος· καὶ δόροι, κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι. ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγονται δὲ καὶ κώρυκοι, θύλακοι, ἀσκοί· οἷον οὐ δεδαρμένοι. Cf. Hesych. v. ἄδοροι.

65.

Ὡς εἶτε κλόνιος τεθορυγῆς σφονδυλίων ἐξ.

Pollux II § 178: Τὴν δὲ ῥάχιν ἐνιοι τῶν ποιητῶν ὠνόμασαν κλόνιν, ὥσπερ Ἀντίμαχος „ὥς εἶτε — ἐξ“.

Fragm. LXIV. εὐήλατον vulgo; sed εὐίλατον cod. Voss.
 Fragg. LXV. τεθορυγῆς codd. τεθοραγῆς Kühn. τεθορυγῆς Canter. τεθαλυγῆς Stoll, conferri iubens Hom. II. I, 208. Od. λ, 415. ν, 410.

66.

Τό ρά οἱ ἀγγιλεχὲς κρέματο περὶ πάσσαλον αἰεῖ.
 Gramm. ap. Cram. Anecd. Oxon. I p. 158: εἶδος εὖει-
 δής· βάθος ἀγγιβαθής· λέχος ἀγγιλεχής· Ἀντίμαχος·
 „τό ρα — αἰεῖ“.

67.

Πολλὰ δὲ μῆλα, τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας.
 Etym. M. v. ἄφενος (p. 178, 10): παρὰ τὸ ἄφενος
 γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν. ἐκ τούτου
 γίνεται ῥῆμα, ἀφνῶ· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀφνήμων. Ἀντί-
 μαχος „πολλὰ — ἄνδρας“.

68.

Κισσοῦ τε κλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης
 Hesych. v. κλύμενος· λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἀντί-
 μαχος· „κισσοῦ — ἀμπελίνης“.

69.

Κοίας ἐκ χειρῶν σκόπελον μέτα διπτάζουσι.
 Etym. M. v. Τροία (p. 770, 9 sqq.) de voce κοία.
 σημαίνει τὴν σφαῖραν· ἡ χρῆσις παρὰ Ἀντιμάχου·
 „κοίας — μεταριπτάζουσι“. Eadem habent Etym. Gud.
 p. 535, 50. Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 401-
 II p. 329.

Fragm. LXVI. ἀγγ. περὶ π. ἐκρέματ' αἰεῖ Koechly Coni.
 ep. I p. 17.

Fragm. LXVII. τάπερ ποιεῖ ἀφ. Stoll, τάπερ ἀφν. ἄν-
 δρας ἔθηκεν Bergk.

Fragm. LXVIII. κισσοῦται κλ. καὶ ἀμπελίνης πετάλοισι |
 φυλλάδος Bergk ap. Stoll.

Fragm. LXIX. χειρῶν εἰς σκόπ. μεταριπτάζουσι nostri
 omnes; corr. Spohn.

70.

Diod. III, 65: Τῶν δὲ ποιητῶν τινες, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀντίμαχος, ἀποφαίνονται τὸν Λυκοῦργον οὐ Θράκης ἀλλὰ τῆς Ἀραβίας γεγενῆσθαι βασιλέα, καὶ τῷ τε Διονύσῳ καὶ ταῖς βάρκαις τὴν ἐπίθεσιν ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἀραβίαν Νύσῃ πεποιῆσθαι.

71.

Ἄλδος ἐκπρολιποῦσα θεὸν δόμον.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 201: νυκτὸς ἀμολγῶ. οὐχ ὡς ἐνιοὶ κατ' ἐκεῖνο τῆς ὥρας ἣ ἀμέλγεται τὰ θρέμματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μολῶ, ἀμολῶ, καὶ ἀμολγῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ θῶ οὖν γέγονε τίθημι· τὸ δὲ τιθέμενον ἀσφαλές· καὶ παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ „Ἄλδος — δόμον“.

72.

Ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν.

Ibid. p. 55: „ἀμορφύνειν ἐθέλωσιν“ ὁ Ἀντίμαχος, ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν.

73.

Ἀφνειέστατος ἔσκεν.

Eustath. ad Hom. Od. β, 190 p. 1441, 10 Rom. 89 Bas. Τὸ δὲ ἀνιηρόστερον ὥφειλε μὲν εἶναι ἀνιηρότερον, μέτρου δὲ χάριν οὕτω λαλεῖται. ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον. καὶ λοιπὰ τοιαῦτα Ἀντίμαχος δέ, ὅτι „ἀφνειέστατος ἔσκεν“.

74.

Ἐπεὶ ῥά οἱ ἥδυμος ἐλθών.

Fragm. LXXI. Ἄλδος — θεὸν δομὸν Gramm. ap. Cram. Fort. ἐκπρολιποῦς' ἀλὰ δὲν δόμον. Hanc coniecturam benigne mecum communicavit Koechly.

Schol. Ven. Vict. ad Hom. Il. B, 2: Ὅτι τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν̄, καὶ οὐχὶ ἥδυμος, ὡς ἐνιοι, παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ „νήδυμος ἀμφιχυθείς“¹⁾. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ λέγουσι· καὶ Ἀντίμαχος „ἐπεὶ ῥα — ἐλθών“. Cf. Eustath. ad loc. p. 163, 28 Rom. 123 Bas.

75.

Εὐνειακά δ' ἦσαν

Schol. Ven. B Mosq. Vict. ad Hom. Il. Ω, 23: Καὶ τὸ νείκεσεν ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ· ἐπὶ γὰρ τῶν δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν (Ὅμηρος)²⁾ οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν, ὡς Ἀντίμαχος „εὐνειακά δ' ἔσαν λόγια“. (Schol. Vict.: „μετὰ δὲ εὐνείκες κρίνον“. Schol. Mosq.: εὐνείκεστα δ' ἦσαν τὰ λόγια) ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα.

76.

Οἰκτρὰ κάτω νεύεσκε κάρηαρ.

Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1386: κάρηαρ· κάρηας μὲν γὰρ οὐχ οἷόν τέ ἐστι παραλαμβάνειν τὴν εὐθεΐαν, ἐχρῆν δὲ παραλαμβάνειν παρὰ Ἀντιμάχῳ εὐθεΐαν,

1) Il. Ξ, 253. — 2) Il. Σ, 498. Od. μ, 440.

Fragm. LXXV. ἔσαν Schol. Ven. B, ἦσαν Mosq. Stoll, qui p. 100: „Scribendum videtur εὐνειακά δ' ἦσαν — (λόγια); perspicuitatis causa ex antecedentibus vel sequentibus Antimachi verbis λόγια a Scholiasta additum est. Schneider in Lexic. εὐνείκητα δ' ἔσαν λ. — Schol. Vict. μετὰ δὲ εὐνείκες κρίνον, in quibus εὐνειακὸς κρίνον Antimachi esse puto.“

Fragm. LXXVI. οἰκέτην θέσκε κάρηαρ Gramm. ap. Cram. p. 65. ἡ οἰκέτην θέσκε κάρη Etym. Flor., ἡ οἰκέτης θέσκε κάρη Gramm. ap. Cram. p. 53. — οἰκτιστον θέσκε κάρηαρ Duentz., οἰκτρὸν τε τίθεσκε κ. Stoll, οἰκτρὰ κάτω νεύεσκε κάρηαρ (coll. Tryphiod. 15) Koechly coni. ep. I p. 16.

οἶον „οἰκέτην θέσκε κάρηαρ“, ἀλλ' οὐχὶ κάρηας.
 Fragmentum hoc legitur etiam in Etym. Florent. ap.
 Miller. Mélanges p. 177 apudque Cram. Anecd. Paris.
 IV p. 53, 65.

77.

Οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. A, 754: Καὶ γὰρ Αἰσχύλος
 πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ
 „σπίδιον μῆκος ὁδοῦ“, καὶ ὁ Ἀντίμαχος „οὐδὲ σπι-
 δόθεν προνοῆσαι“, τουτέστι μακρόθεν. Etym. M. p.
 271, 20.

78.

Τήνου τ' ὀφιοέσσης.

Schol. ad Aristoph. Plut. 718 τρεῖς Τηνίων] ὅτι ἐν τῇ
 Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις καὶ σκορπιοί
 δεινοὶ ἐγίνοντο. ἢ ὅτι ἡ Τήνος θηριώδης δοκεῖ
 εἶναι. σκόροδα οὖν Τήνια εἶπεν ἀντὶ τοῦ δητικά,
 παρὰ τὰ θηρία. δηλοῖ καὶ Εὐπολὶς Πόλεσι „Τήνος
 αὕτη, πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους, ἔχεις τε συκοφάν-
 τας“. Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὥς
 σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὕσης. διὸ καὶ τὸ παρ' Ἀντι-
 μάχῳ „Τήνου τ' ὀφιοέσσης“ οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ.

79.

Φῆ δὲ γέρων οἷσιν.

Schol. Ven. A ad Hom. Il. B, 499: Ὁ ποιητὴς οὐδέ-

Fragm. LXXIX. δὲ om. Schol. — φῆ δὲ γέρων οἷσιν
 Buttm. Lexil. I p. 238, φῆ δὲ γέρων εἰσιν Bergk, φῆ γεράνοι-
 σιν Bekker. φῆ γέρον οἷσιν (i. e. ὡς σαπρὸν σπάρτον)
 Schneid. ad Callim. II p. 669.

ποτε (!) οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὥς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὥσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. Ad v. 500: οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὥς τέταχεν. Ἰσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη „φή γέρων οἶσιν“ εἰπών.

80.

ἀκαχύνω. — [ἀκαχυνέμεν.]

Cram. Anecd. Oxon. I p. 55: „ἀκαχύνω“ ὁ αὐτός (An-machus)· ἐνθεν ἀπαρέμφατον ἀκαχυνέμεν.

81.

ἀνατυπῶσαι.

Suid. v. [I, 1 p. 379 Bernh.] et Zonar. p. 207. ἀνα-τυπῶσαι. ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. Cf. Stoll. in Philol. IV p. 171.

82.

ἄργειτε.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 71: Τὸ δὲ ἄργει Δωρικῶς ἄγει λέγεται· καὶ ἐστὶν ὥς προστακτικὸν ἐπίρρημα, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἄργειτε φασί. καὶ ὁ ποιητής· „ἄργειθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε“¹⁾· ὁ δέ γε Ἀντίμαχος ἄργειτε ἔφη ὑπερβιβάσας τὸ ρ̄.

83.

Γαιήδα Φοίβην.

Hesych.: Γαιήδα· τὴν Φοίβην. Ἀντίμαχος. Cf. Hesiod. Th. 136.

1) Od. v, 149.

84.

*ἐανηφόρος.*Hesych.: *ἐανηφόρος* ἡ ἡώς. *παρὰ Ἀντιμάχῳ.*

85.

*εἶν.*Apollon. Dyscol. de pronom. p. 366 B. *ἔστι καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς¹⁾ ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.*

86.

*Εἰσκονιανοί.*Hesych.: *Εἰσκονιανοί* οἱ Ἐφέσιοι. ὥς *Ἀντίμαχος.*

87.

*ἐπίηρα.*Hesych.: *ἐπίηρα* τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας ὥς *Ἀντίμαχος.*

88.

*χειροφόρος.*Hesych. et Gramm. in Bekk. Anecd. p. 261: *χειροφόρος* ὁ Ἀἰδῆς *παρὰ Ἀντιμάχῳ.*

89.

*λίεσ. — λίσσι.*Choerobosc. p. 181 Gaisf.: *Ταῦτα οὖν τὰ εἰς ἰς τῶν εἰς ὁ φύσει ληγόντων, μονοσύλλαβα ὄντα, μακρὸν ἔχουσι τὸ ἰ, καὶ προσθέσει τοῦ ὄς κλίνονται, οἷον*¹⁾ *ἐπ' αἰτιατικῆς Bekk.*Fragm. LXXXVI. *Εἰσκονιανοί* Σαμονιανοί Kuest., *ἔισκον* Ἰαννοί Soping. [cf. Voss. ad Catull. p. 220], *ἔϊσκον* Ἰαόνιοι, *Ἐφέσιοι* Duebn. *Vulgatam tuetur Stoll.*

κλῖς κίος· „ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες¹⁾ λλῖς λίος· „ὥς
τε λλῖς ἡυγένειος“²⁾. λῖες μέντοι λῖεσσι παρὰ Ἀν-
τιμάχῳ ἐπὶ τοῦ λέοντος.

90.

μεμυζότε μυδαλέω τε.

Eustath. ad Hom. Od. p. 1746, 19 Rom. 523 Bas. μυζῶ·
ἐξ οὗ τὸ μεμυζότε μ. τε παρὰ Ἀντιμάχῳ.

91.

ὄτρυννύς.

Schol. Ven. B. Vict. ad Hom. Il. T, 233: μή τις τῶν
λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὄτρυνντὺν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' αὐτο-
κέλευστος ἐξίτω. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος³⁾. χαίρει
δὲ καὶ Ἑρατοσθένης ταῖς τοιαύταις ἐκφοραῖς, ὥς τὸ
„πολλὴ ἀντιμαχηστὺς“. Cf. Stoll. p. 73.

92.

Schol. Ven. B et Lips. ad Hom. Il. Γ, 197 πηγῆσι-
μάλλῳ] ἐκ τοῦ πηγόν τὸ μέλαν· „κύματι πηγῶ“⁴⁾.
ἐξ ἀντικειμένου δέ φησιν ἐπ' αὐτοῦ „ὅς τ' ὀρίων μέγα
πῶν διέρχεται ἀργεννῶν“. ἐν λευκοῖς δὲ ὁ μέλας
διαφορώτερος. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς πηγοὺς ἀθλοφό-
ρους λέγει⁵⁾, παρ' ὅσον οἱ περὶ ἱππικῆς γράψαντές
φρασι πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας.
καὶ τὸ κῦμα δὲ ἀντιφράζων ὅτε μὲν κύματι πηγῶ
λέγει, ὅτε δὲ „μέλαν τέ ἐ κῦμα κάλυπεν“⁶⁾. καὶ
Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκόν ὥς ἀντικείμενον τῷ πηγῶ
λαμβάνει.

1) Hesiod. Opp. 435. 2) Hom. Il. P, 109. 3) Ἀττική
Schol. Ven. 4) Od. ε, 388. 5) Il. I, 124. 6) Il. Ψ, 693.

93.

πυρσολόφους.

Phot. v. p. 353 Herm. πυρσολόφους, τοὺς ἐκ παρ-
οπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Ἀντίμαχος.
Cf. Hesych. v. πυρώλοφοι.

94.

σειρῆνα.

Etym. M. v. σειραίνω (p. 710, 21). σημαίνει τὸ ξη-
ραίνω, ὥς λέγει Ὁρος ὁ Μιλήσιος· παρὰ τὸν σείριον
τὸν ἀστέρα ἐνιοι δὲ πάντα τὰ ἄστρο
σείρια καλοῦσι, τείρια ὄντα καὶ σημεῖα τῶν πλεόντων.
Ὁ δὲ Ἀντίμαχος σείρινα τὸν Δία ἔφη, διὰ τὸ ἄστρον.
Cf. Eustath. p. 1709, 54 Rom. 471 Bas. σειρῆνες, τὰ
ἄστρο. Stoll p. 90.

95.

Θέρεος σταθεροῖο.

Schol. Plat. p. 315 Bekk.: σταθερόν τὸ σφόδρα θερ-
μόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. καὶ Ἀντίμαχος
„θέρεος σταθεροῖο“. Suid. v. σταθερόν [II, 2 p. 881
Bernh.].

96.

σύστηνον.

Hesych. v. σύστηνον· ἐστενοχωρημένον. τρίχινος¹⁾
χιτών, ἥ ὀνπαρός. Ἀντίμαχος.

Fragm. XCIV. σείρινα Etym., σειρῆνα Blomf. Plura da-
bit Stoll p. 90.

1) τρύχινος Stoll (collato Etym. M. v. τρίχινον).

97.

τερέντερον.

Cram. Anecd. Oxon. I p. 413: Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον¹⁾ ἀντὶ τοῦ²⁾ τερενώτερος.

98.

φόλυες κυνες.

Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 32 [Vol. II p. 938 Lentz.]: φόλυες κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ. Cf. Hesych.: φόλυες κύνες· οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον· οἱ δὲ φύλακας.

99.

χηρήιον οἶκον.

Hesych. v. χηρήιον οἶκον, παρὰ Ἀντιμάχῳ, τὸν ἄτεκνον.

100.

Paus. IX, 35, 5 (1): Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὄνομα εἰπὼν Αἰγλῆς εἶναι θυγατέρας καὶ Ἥλιου φησὶν αὐτάς.

101. 102.

Καδδὲ Πύδην τε ῥέοντα.

Πύδητος κούρη τηλεκλειτοῦ ποταμοῖο.

Choerobosc. p. 139 Gaisf. Πύδης Πύδου, ὄνομα ποτα-

1) Sic Bergk pro τέρεντρον. 2) ἀντὶ τοῦ] ἀπὸ τούτου ed. Cramer; corr. Stoll.

Fragm. Cl. CII. Veram lect. servavit Cod. Marc. 489 (optimae notae) ap. Gaisf. in Praefat. Etym. M. p. 7. — καδδ' ἐναπύδηρέοντα liber a Bekk. usurpatus. [Anecd. Gr. p. 1416.] Cf. Koechl. ad Quint. Smyrn. XIV, 482 coll. Coni. ep. I p. 17.

μοῦ, ὥς παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr. 101). Τοῦτο δὲ ἐναντίως ἐκλινεν ὁ Ἀντίμαχος· ὅτε μὲν γὰρ λαμβικόν ἐστιν, ἰσοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, ὥς ἐπὶ τῆς λεχθείσης χρήσεως, ὅτε δὲ σπονδειακόν ἐστιν, περιττοσυλλάβως αὐτὸ κλίνει, οἷον „Πύδητος καὶ τηλεκλ. ποτ.“ (fr. 102).

103.

Prob. ad Verg. Buc. X, 18 p. 25 Keil. Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae, Agenoris¹⁾ Thiantis, qui Histriam Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachus ait. Cf. Lyd. fr. 14 Bgk.

Fragmm. 100—103 ad Elegias retulit Bergk Poett. lyrr. Graec. p. 614 ed. III.

FRAGMENTA DUBIA.

[104.]

Schol. Ven. B Vict. Lips. ad Hom. II. Γ, 144: Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἰππάλκου θυγατέρα εἶναι φησιν.

[105.]

Scholl. minn. ad Hom. II. E, 389: μητρυνή· ἡ τοῦ Ἑρμοῦ μητρυνιά. Ἡερίβοια δὲ ἡ ἀέρια καὶ μεγάλη βοῶσα. Ἀντίμαχος δὲ ὁ Κολοφώνιος τὴν Ἡερίβοιαν μητρυνᾶν Ὡπου καὶ Ἐφιάλτου παραδίδωσιν.¹

Fragmm. 104. 105 ad recensionem Homericam spectare videntur. Cf. Stoll. p. 98²⁾.

1) Lacunae signa pos. Bergk. 2) Idem valet de fr. 110 Düb. [Stoll p. 115.] — Schol. Ven. A ad Hom. II. P, 134: Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου (ἐστήκει ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσιν, | ὃ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ | ἄνδρες κτλ.) πλανηθεὶς ᾤθηται καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν.

[106.]

Οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστεφον.

Choerob. p. 280 sq. Gaisf. [Bekk. Anecd. Gr. p. 1422]:
 ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενικὴ, δηλοῦ
 ὁ Ἰππῶναξ εἰπὼν „τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνώκη-
 σας;“ καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ πτ
 κλίσιν, ἐν οἷς φησὶν „οἱ δὲ τὸν — κατέστεψαν“. In
 cod. Marc. 489 [Gaisf. Praef. Etym. M. p. 8] tribuitur
 Callimacho.

[107.]

Αἰνοδορυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.

Hunc versum, quem affert Apollon. Dysc. de pronom. p.
 356 C., Antimachi esse ci. Valckenaer ad Theocr. p. 324 B.
 Cf. Stoll. p. 110.

[108.]

ἄβολητύς.

Etym. M. v. ἄβολητύς¹⁾ [p. 3, 50]· ἐντενξεις, ἀπάντη-
 σις. Blomfield (in Callim. Addend. p. 400) addit Ἀντί-
 μαχος, quod ex codice quodam sumpsisse videtur. Cf.
 Stoll. p. 73. Fragm. 91 (ὄτροντύς).

[109.]

πηῶν.

Hesych. v. πηῶν· φίλων. συγγενῶν. Ubi Schmidt:
 Antimachus. Schol. ad Nic. Ther. 3 laudavit Schm.

Fragm. CVI. αἰνοτάλαντα κατέστεψαν cod. Marc.; λινότα-
 λαντα κατέστρυγον cod. Bekkeri. — κατέστεφον Schneider ad
 Callim. II. p. 661.

1) Sic Lex. Sangerm.; ἄβολῆτις vulgo. Cf. Stoll. p. 73.

[110.]

ψαυκρόποδα.

Hesych. v. *ψαυκρόποδα*· *κουφόποδα*, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα. Antimachi esse ci. Schmidt, provocans ad Etym. M. p. 817, 46.

CHOERILUS IASENSIS.

Steph. Byz. v. *Ἴασος*. πόλις Καρίας ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη ὁ πολίτης αὐτῆς Ἰασεύς, ἀφ' οὗ Χοιρίλος ἐὼν Ἰασεύς. Cf. Suid. v. *Χοιρίλος* [II, 2 p. 1691, 12]. Eudoc. p. 437, 8. Horat. Epist. II, 1, 232 sqq. Gratus Alexandro regi Magno fuit ille | Choerilos, incultis qui versibus et male natis | rettulit acceptos, regale nomisma, Philippos.¹⁾ Cf. Epist. ad Pis. 358. Curt. Ruf. VIII, 17, 8.

Porphyr. ad Hor. Epist. ad Pis. 357: Poeta pessimus²⁾ fuit Choerilus [ille], qui Alexandrum secutus opera eius descripsit. Huius omnino septem versus laudabantur, et Alexander dixisse fertur, multum malle se Thersiten Homeri esse quam Choerili Achillem. Cf. Acr. ad loc. Anson. Epist. XVI p. 631 Toll.

Carmen, cuius inscriptio est *Λαμιακά* (Suid.) huic Choerilo vindicandum esse hodie constat.

Subsidia. Naeke Choer. p. 37 sqq. 196 sqq. Duebner p. 22. Baehr in Paulyi Encycl. II p. 332.

1) Porphyr. ad loc.: Acceperat autem pro singulis versibus singulos Philippos. Suid. v. *Χοιρίλος*· ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε. Supra p. 257. 2) Cf. Porphyr. ad Epist. II, 1, 232.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς σὸν θυμὸν ἄεξε,
 τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
 κεῖν' ἔχω ὅσς' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
 τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλνυται. 5
 ἦδε σοφὴ βιότοις παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
 λήσεται. ἐκτῆσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρυσόν.
 Athen. VIII p. 335 E: Τί γὰρ τῶν ἐπιτρίψαι δυναμέ-
 νων παρέλιπεν ὁ καλὸς οὗτος ἐποποιὸς καὶ μόνος
 ξηλώσας τὸν Σαρδαναπάλλου τοῦ Ἀνακυνδαράξεω
 βίον, ὃν ἀδιανοητότερον εἶναι κατὰ τὴν προσηγορίαν
 τοῦ πατρὸς Ἀριστοτέλης ἔφη. ἐφ' οὗ τοῦ τάφου
 ἐπιγεγράφθαι φησὶ Χρῦσιππος τάδε „εὖ — χρυσόν“.
 Epigramma hoc afferunt etiam Schol. ad Aristoph. Av.
 1021. Eudoc. p. 372. Phavorin. v. Σαρδανάπαλος [p.
 1635, 15 sqq.] — V. 1—6 habent Anthol. Planud.

Epigr. 1. εἰδὼς] δεδωὼς Schol. Ar. Eud. Phav. — σὸν]
 Sic Diod. Tzetz. Eust. Interpol. Strab. (τὸν codd. duo) [Iacobs.
 Meineke]; ὃν Schol. Ar. Eud. Phav.; τὸν reliqui. — 2. τοι om.
 Eud. Phav.; σοι Diod. Tzetz. Anth. Plan. — 3. βασιλεύων Schol.
 Ar. Eud. Phav. — 4. κεῖν'] Sic Athen.; τόσσ' Dio Chr. Theo-
 dor. Anth. Pal. Anth. Planud. Georg. Ham.; ταῦτ' reliqui. —
 καὶ ἐφύβρισα] καὶ ἀφύβρισα vel κάφύβρισα codd. plerique
 Strabonis; τε καὶ ἔπιον Anth. Pal., cf. Eustath. ad Il. p. 766,
 59. 1224, 35 Rom. — σὺν ἔρωτι] Sic Ath.: μετ' ἐρώτων Schol.
 Ar. Anth. Pal.; μεθ' ἐρώτων Eud. Phav.; μετ' ἔρωτος reliqui.
 — 5. τερπνὰ πάθον Steph. Byz.; τέρπν' ἐδάην Anth. Pal. Anth.
 Plan. — πολλὰ] λοιπὰ Dio Chr. — πάντα λέλνυται] Sic Ath.;
 πάντα λέλειπται Dio. Anth. Pal. Theodoret. Georg. Ham.;
 κείνα λέλειπται reliqui. — 6. οὐδέ ποτ' αὐτῆς] ἀνθρώποιςιν
 Interpol. Strab. Gramm. Flor. Anth. Plan. Iacobs; οὐδέ ποτ'
 ἐσθλή Schol. Ar. Eud. Phav. — 7. λήσεται] Sic Meineke; λησά-
 μεθ' Hecker comm. de Anthol. gr. II p. 35; λήσομαι Athen. —
 λῆσ. — χρυσόν] κεντῆσθω δ' ὁ θ. σοφίης τὸν ἀπ. πλοῦτον Schol
 Ar. Eud. Phav.

(Iacobs Anthol. Gr. Vol. II {Lips. 1814} p. 632 sq. = I (ed. 1794) p. 117 [I p. 185 Brunck]). Grammaticus in Cod. Laur. XXXII, 16 fol. 7^v. Codd. quattuor Strab. XIV p. 672 in marg. (v. infra). — 1—5 Diod. II, 23¹). Tzetz. Chil. III, 453 sqq. — 1—3 a Strabone praetermissos, libro cuidam geographi adscripsit interpolator, unde in codd. nonnullos transierunt, cf. Kram. Vol. III p. 159; 1—2 (εὖ — θαλίῃσι) Eust. ad Od. p. 1447, 30 Rom. 98 Bas. 3—5 (sed v. 3 post 4. 5 collocato) Clem. Alex. Strom. II p. 177 (411 D) Sylb. 491 Pott. Theodoret. graec. aff. curat. XII [Vol. IV, 2 p. 1039 Schulze]. Georg. Hamart. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 219. — 4—5 Strab. XIV p. 672²). Dio Chrys. IV p. 81 [186 Rsk.]. Anth. Pal. I (Lips. 1813) p. 399. Steph. Byz. v. Ἀρχιάλη; verba ταῦτ' ἔχω — ἔπαθον Plut. moral. p. 546 A. Polyb. VIII, 12 p. 576 Bekk., ταῦτ' ἔχω — ἐφύβρισα Plut. p. 330 F; eosdem versus respiciunt multi scriptores, cf. Athen. XII p. 529 F. Cic. Tusc. Quaest. V. 35, 101. De fin. II, 32, 106. Nicet. Choniat. p. 417 Bonn. Eustath. ad Il. p. 766, 59 Rom. 673 Bas. 1224, 35 Rom. 1307 Bas.

1) Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προήχθη (Sardanapalus) τροφῆς καὶ τῆς αἰσχρίστης ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ὥστε ἐπικηδεῖον εἰς αὐτὸν ποιῆσαι καὶ παραγγεῖλαι τοῖς διαδόχοις τῆς ἀρχῆς μετὰ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν ἐπὶ τὸν τάφον ἐπιγράψαι τὸ συγγραφὲν μὲν ὑπ' ἐκείνου βαρβαρικῶς, μεθερμηνευθὲν δὲ ὕστερον ὑπὸ τινος Ἑλλήνος. „εὖ — λέλειπται“. 2) Geographus postquam inscriptionem nobilissimam illam „Σαρδανάπαλλος ὁ Ἀνακονδάρᾳξεω παῖς Ἀρχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρη μῆ. ἔσθιε πίνε παιζε, ὥς τάλλα τούτου οὐκ ἄξια“ laudavit, pergit: μέμνηται δὲ καὶ Χοιρίλος τούτων (?) καὶ δὴ καὶ περιφέρεται τὰ ἔπη ταυτί „ταῦτ' ἔχω — λέλειπται“.

Cf. Jacobs Anthol. Gr. Vol. VI (Adnot. I, 1) p. 375 sqq. ed. mai. [III p. 915 ed. Lips. 1817.]

Epigramma celeberrimum Choerilo nostro tribuit Naeke, sed res valde incerta; cf. Bergk. Poett. lyrr. Grr. p. 526 (671 ed. III.) Kramer. ad Strab. Vol. III p. 159.

ANYTE.

Paus. X, 38, 13 (7): Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ (ἐν Ναυπάκτῳ) ἱερὸν ἐρείπια ἦν, ἐξ ἀρχῆς δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτὸ ἀνὴρ ἰδιώτης Φαλύσιος. νοσήσαντι γάρ οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐ πολὺ ἀποδέον τυφλῷ ὁ ἐν Ἐπιδάυρῳ πέμπει θεὸς Ἀνύτην τὴν ποιήσασαν τὰ ἔπη φέρουσαν σεσημασμένην δέλτον. τοῦτο ἐφάνη τῇ γυναικὶ ὄψις ὀνείρατος κτλ. Steph. Byz. v. Τεγέα· ἦν δὲ καὶ μελοποιὸς Ἀνύτη Τεγεᾶτις. Cf. Antip. Thess. in Anth. Gr. II p. 101, ubi *Θῆλυς Ὅμηρος* appellatur. Plura dabit Teuffel in Paulyi Encycl. I² p. 1213 sq.

Poetriam hanc ante Ol. CXX vixisse e Tatian. or. ad Graec. 33 § 52 p. 130 Otto. colligitur¹⁾.

1) Τί γάρ μοι περὶ Ἀνύτης λέγειν; τῆς μὲν γὰρ Εὐθύκράτης τε καὶ Κηφισόδοτος εἰσιν οἱ δημιουργοί.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 4, 7. L. Ἑρικθόνιος.

6, 13. Adde: Propert. II, 1, 19.

6. Ad fr. I. Cf. Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 61 Gomp.

8. Adde: Fragm. 8. Athen. XI p. 470 B: Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὄρων ἐπὶ λέβητός φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Ἥλιον) διαπλευῖσαι, τοῦτο πρώτου εἰπόντος τοῦ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. — Fragm. 9. Philodem. περὶ εὐσ. p. 43 Gomp.: Τὰς Ἀρκυίας τὰ μῆ[λα φ]υλάττειν Ἀκο[υσίλ]λος, Ἐπιμενίδης δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὰς αὐτὰς εἶναι ταῖς Ἑσπερίσιν· ὁ δὲ τὴν Τι[τα]νομαχίαν [τά] μὲν μῆλα φυλάττειν

16, 20. L. ἐξῆς.

25. Cypr. Fragm. 9. Cf. Philodem. l. l. p. 7.

31. - 22. Cf. Prov. metr. 88. Arsen. p. 366.

39. Iliad. parv. Fragm. 2. V. 4 καὶ κε — ἀναθείη laudat Plut. moral. p. 337 E.

58. Telegonia. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 818 p. 809 Muell.

59. Fragm. [2]. V. Etym. Angelic. in Ritschl. Opusc. I p. 689.

60. Oechal. Excid. Cf. Cert. Hom. p. 326 Goettl. 22 Nietzsche. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον ἀκκεῖ χρόνον διέτριβε.

63, 19. Ἐπικυλίδες. Athen. II p. 65 A: Ὅτι τὸ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον, ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπικυλίδες, ἐτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὀμηρον ἄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν, ἱστορεῖ Μέναιχμος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν. Cf. XIV p. 639 A.

66. Margites. — Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. VI, 7: παράγει δ' εἰς μαρτυρίαν ποίησιν Μαργίτην ὀνομαζομένην Ὀμήρῳ· μνημονεύει δ' αὐτῆς οὐ μόνον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιημάτων, ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχος¹⁾ καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσιν Ὀμήρου εἶναι τὸ ποίημα.

75. Incert. sed. fragm. Adde:

Τυδείδης, οὐ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνείδαο.

Ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

1) Ἀριστοφάνης Ruhnck.; ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος Bergk.

- Cert. Hom. p. 325 Goettl. 21 Nietzsche. (Homerus) τιμηθεῖς μεγάλως παραγίνεται εἰς Ἄργος καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη τὰδε· Οἱ δ' Ἄργος — Διομήδης [B 559—563] „Τυδεΐδης, οὗ πατρός ἔχων μένος Οἰνείδαο“¹⁾, καὶ Σθένειος — νῆες ἔποντο [v. 564—568]· „ἐν δ' ἄνδρες — κέντρα πτολέμοιο“.
- Pag. 77. Alcmaeonis. Adde: Fragm. 7. Philodem. περὶ εὖς. p. 51: Κα[ὶ τῆς ἐπ]ὶ Κρόνου ζω[ῆς εὖ]δαιμονεστά[της οὕς]ης, ὡς ἔγραψ[αν Ἡσ]οδος καὶ ὁ τὴν [Ἀλκμ]εωνίδα ποιή[σας].
78. Danais. Adde: Fragm. 3. Philodem. περὶ εὖς. p. 42 Gomp. Παρὰ δὲ τῷ ποιή[σαν]τι τὴν Δανα[ίδα] μητρὸς τῶν θ[εῶν θ]εράπον[τες] [Κου]ρῆτες.
- 98 sq. Hes. fragm. 31. Cf. Philod. περὶ εὖς. p. 49.
122. Hes. fragm. 105. Cf. Philod. περὶ εὖς. p. 17. — Adde Fragm. 105a. Philodem. p. 34 de Apolline: [Ἡ]σίοδος δὲ καὶ Ἀπο[σ]ίλαος μέλλειν [μὲν] εἰς τὸν Τάρταρον [εὖ]πὸ τοῦ Διὸς ἐ[μβλη]θῆναι, τῆς Α[ητοῦς δ'] ἵκετε(ο)υσά[σης ἀν]δρὶ θητ[εῦσαι].
126. Hes. fragm. 118. Cf. Philod. περὶ εὖς. p. 24.
132. Hes. fragm. 136. Cf. Etym. Angel. ap. Ritschl. Opusc. I p. 689.
133. Hes. fragm. 137. Cf. Etym. Angel. ap. Ritschl. Opusc. I p. 687.
140. Hes. fragm. Adde: Fragm. 151a. Philodem. περὶ εὖς. p. 60 Gomp., ubi de Actaeone sermo est.
152. Fragm. 177. Cf. Strab. XIV p. 668.
153. Fragm. 179. not. μοιρέων] Adde: Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 21.
155. Fragm. 180. 181. Cf. Meineke in Herm. I p. 327. In nota legendum: Huebneri Herm. I (1866) fasc. 2 p. 327.
165. Fr. 207. v. 2. ἡβώντων] γηράντων Bergk in Zimmerm. Diariis VIII (a. 1841) p. 85.
177. Fr. 242. Cf. Etym. M. v. ἀψεγέως [p. 183, 23]· καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδω, ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως, ubi Anon.: „Pro παρ' Ἡσιόδω etiam h. l. ut supra p. 133, 34 legendum est παρ' Ἀπολλωνίω.“
200. Naupact. Fragm. 8. φευγέμεν ἐκ] Sic Meineke in Jahni Annal. LXXXVII (a. 1863) p. 370. Legebatur φευγέμεναι.
262. Panyas. Fragm. 18. v. 3. ποτ. περιδινήεντι Koechly Coni. ep. I p. 18.

1) Cf. II. E, 813.

INDEX POETARUM.

Abaris 242 sq.
 Antimachus Colophonius 273.
 Antimachus Teius 247.
 Antiphon 272.
 Anyte 311.
 Arctinus 3. 6—8. 33—36.
 49—52.
 Aristas 60. 243—247.
 Asius 202—205.
 Augias 56.
 Carcinus 198.
 Cercops 82. 84. 85.
 Chersias 207 sq.
 Choerilus Iasensis 308—311.
 Choerilus Samius 265—272.
 Cinaetho 4. 8. 38. 196—198.
 212.
 Conon 212.
 Creophylus 60—62.
 Cynaethus 196. cf. not. 3.
 Demodocus 212.
 Diodorus 38.
 Diotimus 213.
 Diphilus 217.
 Epilycus 272.

Epimenides 230—237.
 Eugammon 57 sq.
 Eumelus 6—8. 185—195.
 Hagias 52 (Hegias 55).
 Hegesias 2 not. 1). 16.
 Hegesinus 2. 15.
 Hegesinus (Atthidis auctor)
 208.
 Hesiodus 78—186. 313.
 Homerus 2 sqq. 10. 15. 60
 sq. 63—75. 312.
 Homeridae 196 not.
 Lesches 3. 36—48.
 Melanippides 272.
 Musaeus 218—230.
 Niceratus 272.
 Onomacritus 222. 238—241.
 Panyassis 253—265.
 Phaedimus 214.
 Pigres 65.
 Pisander Camirensis 248—253.
 Pisinus 214.
 Stasinus 2. 15 sqq.
 Telesis 4.
 Thestorides 38. 63.

His adde: Archilochum (Theocr. epigr. 19, 5), Clonam
 (Plut. moral. p. 1132 C), Erinnam, Polymnastum (Paus. I, 14,
 4 [3], Terpantrum (Plut. l. l.)

INDEX CARMINUM.

Αἰγύμιος 79. 82—85.
 Αἰθιοπὶς 32.
 Ἀκέσσεις νόσων 220. 224.
 Ἀλκμαιωνίς 76 sq. 313.
 Ἀμαξονία 2.
 Ἀμφιαράον ἐξέλασις 2. 59.
 Ἀραχνομαχία 2.

Ἀγροναντικά 232 sq.
 Ἀριμάσπεια 244—247.
 Ἄισμα προσόδιον 186. 193 sq.
 Ἀστρονομία (ἀστρική βίβλος)
 79. 86—90.
 Ἀτθίς 208.
 Ἀτρειδῶν κáθoδος 56.

Βατραχομαχία 2.
 Βουγονία 187.
 Γάμος Ἑβρον 242.
 Γενεαλογίαι 196. 203—205.
 Γερανομαχία 2.
 [Γιγαντομαχία 8.]
 Γυναικῶν ἥρωινῶν κατάλογος 78.
 Δάκτυλοι Ἰδαῖοι 79. 150 sq.
 Δαναῖς 4. 78. 313.
 Ἐπίγονοι 13.
 Ἐπιθαλάμια 2.
 Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν 79.
 Ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχον 78.
 Ἐπικηλίδες 2.
 Ἐπτάπεντος αἵξ 2.
 Ἔργα μεγάλα 79. 157—161.
 Εὐμολπία 220. 223.
 Εὐρωπία 186. 192 sq.
 Ἅοιαι 90—93. 135—146. 313.
 Ἡράκλεια 196. 212—215. 249—265.
 [Ἡρωογονία 79.]
 Θεογονία 5. 220. 225—228. 235—237.
 Θεσπρωτὶς 218.
 περὶ Θεσπρωτῶν 58. 220.
 Θηβαῖς 4. 9 sqq.
 [Θησέως ἐς Αἰδὴν κατάβασις 79.]
 Θησηὶς 217 sq.
 Ἰλιάς 2 sq. 33.
 Ἰλιάς μικρά 2 sq. 36—48.
 Ἰλίου πέρις 3.
 Καθαρμοί 221. 232. 242.
 Κατάλογος Γυναικῶν 80. 90—135. 313.
 Κεραμὶς 2.
 Κέρκυρες 2. 69 sq.
 Κήνκος γάμος 79. 146—148.
 Κορινθιακά 186—192.
 Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις 232.

Κρατήρ 221.
 Κύκλος 1 sqq.
 Κύπρια 2. 15—32.
 Λαμιακά 308.
 Λευκιππίδων κατάλογος 92.
 Μαργίτης 64—69.
 Μεγάλαι Ἅοιαι 79. 93. 140—146.
 Μελαμποδία 79. 151—157.
 Μιννάς 215—217.
 περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυνος 232.
 [Μυνοβατραχομαχία 2.]
 Μυομαχία 2.
 Ναυπάντια 198.
 Νόστοι 2. 52—56.
 Νόστος τῶν Ἑλλήνων 187.
 Ὀδύσεια 2 sq. 57.
 Οἰδιπόδεια 4. 8 sq.
 Οἰγαλίας ἄλωσις 2. 60—62.
 Ὀρνιθομαντεία 161.
 Ὀρφεύς 239 sqq.
 Παλαμῆδεια 32.
 Παραλύσεις 221.
 Περσηὶς (Περαικά) 266—272.
 Σφαῖρα 221.
 Τελεταί 221.
 Τελχινιακὴ ἱστορία 232 sq.
 Τηλεγονία 57. [196.]
 [Τιτανογραφία 221. 228 sq.]
 Τιτανομαχία 5—8. 312. 186. 228 sq.
 Ὕμνοι 2. 221.
 Ὕμνος ἐς Διμήτρεα 223.
 Φορωνίς 209—212.
 Φωκαῖς 63.
 Χείρωνος ὑποθήκαι 79. 148—150.
 Χρησμοί 221. 224 sq. 232. 233—235.
 Χρησμοὶ Σκυνθικοί 242.
 Ψαρομαχία 63.

Conspectus Fragmentorum.

Titanomachia.

K.	Welck.	Duentz.
1	2	4
2	1	5
3	3	6
4	4	1
5	p. 557	3
6	5	2
7	6	7
8 (p. 312)	—	—
9 (p. 312)	—	—

Cypria.

K.	Welck.	Duentz.
1	1	1
2	2	19
3, 4	3	2, 3
5	5	4
6	7	5
7	6	6
8	8	7
9	9	8
10	10	9
11	11	10
12	12	11
13	14	13
14	15	14
15	16	15
16	18	—
17	20	18
18	21	17
19	4	20
20	22	21
21	23	22
22	p. 528	23
[23]	19	16
[24]	17	p. 16
[25]	—	—

Ilias parva.

K.	Welck.	Duentz.
1	1	1
2	2	2
3	3	13
4	4	4
5	5	3
6	6	12
7	7	5
8	8	p. 108
9	9	11
10	10	14
11	11	6
12	12	9
13	13	—
14	14	—
15	15	10
16	16	p. 108
17	17	9
18	18	7
19	20	8
[1]	21	p. 27
p. 73	22	p. 28

Nosti.

K.	Welck.
1	1
2	2
3	4
4	5
5	6
6	8
7	7
8	10
9	3
10	9

HESIODUS.

K.	Marcksch.	Goettl. (ed. II.)	K.	Marcksch.	Goettl.
1	171	1	45	33	144
2	172	2	46	34	146
3	173	3	47	35	97
4	174. 175	5	48	—	—
5	176	4	49	36	38
6	177	122	50	37	41
7	170	6	51	38	42
8	178	7	52	39	209
9—11	179. 180	10	53	60	87
12. 17	181	13	54	40	69
13	182	137	55	41	58
14	183	12. 84	56	42	226
15	185	67	57	43	151
16	184	164	58	44	69
18	1	27	59	45	152
19	2	30	60	46	153
20	3	31	61	48	202
21	4	142	62	49	201
22	5	29	63	50	203
23	6	36	64	51	—
24	7	33	65	52	147
25	8	32	66	53	193
26	9	34	67	54	135
27	10	89	68	55	136
28	11	108	69	56	141
29	12	204	70	57	134
30	13. 14	99	71	58	59
31	16	44	72	70	60
32. 33	17	45	73	71	63
34	19	138	74	59	—
35	20	72	75	61	62. 88
36	21	110	76	62	
37	22	115	77	65	—
38	24	111	78	67	211
39	25	101	79	68	
40	26	100	80	69	215
41	27	127	81	72	64
42	28	129	82	73. 74	61. 65
43	29 (30)	46	83	77	85
44	32	143	84	78	86
			85	79	194

K.	Marcksch.	Goettl.	K.	Marcksch.	Goettl.
86	80	195	128	127	52
87	81		129	128	128
88	82	197	130	129	70
89	83	228	131	130	96
90	84	148	132	131	9
91	86	102	133	132	155
92	88	149	134	133	140
93	89	126	135	134	225
94	90	216	136	135	35
95	91	150	137	136	77
96	92	93	138	137	221
97	93	223	139	138	104
98	94	71	140	139	57
99	95	73	141	140	156
100	96	74	142	141	76
101	97	75	143	142	125
102	98	130	144	143	81
103	99	48. Spic. 6	145	144	98
104	100	162	146	145	79
105	101	49	147	146	78
105a [p. 313]	—	—	148	147	83
106	102	47	149	148	82
107	103	109	150	149	80
108	104	50	151	150	94
109	105	8. 242	151a [p. 313]	—	—
110	106	53	152	151	95
111	107	51	153		
112	(108 + 15)	Praefat. p. LX.	154	152	157
113	109	54	155	153	118
114	110	55	156	154	119
115	111	158	157	155	120
116	112	105	158	156	121
117	113	131	159	157	116
118	114	39	160	158	90
119	115	40	161	159	117
120	116	208	162	160	88
121	117	229	163	161	91
122	119	28. 160	164	162	92
123	122	112	165	163	123
124	120	106	166	164	66
125	123	113. 124	167	165	37
126	124	161	168	166	165
127	125	154	169	167	166
			170	169	168

K.	Marcksch.	Goettl.	K.	Marcksch.	Goettl.
171	168	167	215	223	222
172	206	178	216	242	237
173	207	184	217	235	247
174	208	183	218	87	26
175	243	14	219	237	213
176	244	15	220	236	234
177	187	169	221	63	189
178	188	172	222	64	190
179	189	173 Spic. 7	223	75	198
180	190	170	224	76	191
181	191	171	225	224	192
182 }	192	174	226	231	200
183 }			227	241	236
184	193	43	228	225	248
185	194	175	229	226	249
186	195	176	230	85	212
187	196	177	231	—	—
188	197	16	232	—	—
189	198	17	233	221	227
190	200 }	18	234	209	186
191	201 }		235	210	179
192	202	19 Spic. 10	236	211	180
193	203	20	237	212	217
194	204	21	238	213	185
195	205	25	239	239	205
196	—	23	240	—	Spic. 2
197	—	Spic. 5	241	240	235
198	251	188	242	245	238
199	214	132	243	—	Spic. 11
200	215	133	244	238	218
201	220	139	245	229	244
202	217	219	246	256	243
203	227	230	247	118	159
204	218	187	248	249	241
205	216	210	249	232	233
206	—	Spic. 8	250	233	245
207	222	163	251	234	246
208	—	—	252	47	—
209	184	164	253	248	—
210	186	68	254	255	—
211	121	107	255	247	240
212	31	145	256	—	182
213	252	207	257	275	56
214	18	103	258	—	231

K.	Stoll.	Duebn.	K.	Stoll.	Duebn.
32	38	111	72	108	92
33	39	28	73	51	81
34	37	19	74	97	83
35	42	42	75	104	88
36	40	32	76	105	85
37	35	25	77	101	82
38	36	112	78	86	86
39	11	29	79	102	89
40	31	31	80	108	92
41	32	—	81	88	96
42	15	43	82	109	93
43	41	36	83	89	93
44	43	37	84	90	99
45	44	71	85	13	106
46	45	35	86	91	100
47	46	34	87	92	101
48	48	34	88	93	102
49	49	34	89	—	—
50	47	105	90	96	90
51	112	39	91	p. 73	97
52	114	38	92	98	110
53	79	41	93	113	—
54	80	40	94	82	95
55	56	—	95	87	87
56	52	69	96	94	103
57	70	62	97	111	94
58	71	63	98	115	91
59	72	65	99	95	104
60	73	—	100	85	108
61	103	68	101	106	79
62	74	66	102		
63	75	77	103	117	114
64	76	78	104	99	61
65	78	70	105	100	109
66	110	74	106	107	80
67	50	72	107	124	—
68	81	76	108	p. 73	—
69	83	67	109	—	—
70	84	107	110	—	—
71	53	75			

3 2044 038 409 850

607 6-68

HOENHO
ON
SCHULB
erent Books

